

Raymond F. Jones

EXTRATERESTRUL

Erau imposibil de descris efectele acestei epidemii asupra sistemului nervos: imaginea era aceea a unui întreg oraş cuprins de agonia isteriei

Raymond F. Jones

Extraterestrul

1

Departe, cu mult dincolo de orbita lui Marte, *Lavoisier* naviga greoi, cu precauţie printre câmpurile de asteroizi. Puţini erau aceia dintre membrii Expediţiei Asteroidale Smithson conştienţi de faptul că se aflau în mişcare. Trăind în acest vast teren câte un an sau doi la rând, cu greu mai remarcau altceva, exceptând fragmentele de cultură vechi de o jumătate de mileniu ce îi înconjurau acum din toate părţile. Singurul contact cu Pământul în acel moment era legătura radio prin care Dr. Delmar Underwood o chema pe Dr. Illia Morov de la Centrul Terestru Medical. Părul blond, precis coafat al Illiei, avea o vagă nuanţă aurie în contrast cu halatul alb-imaculat pe care încă îl mai purta atunci când răspunse la telefon. Ochii i se deschiseră larg, afişând o expresie de plăcere, în clipa în care recunoscu pe ecran chipul lui Underwood.

— Del! Credeam că te-ai alăturat somnului de veci al mumiilor de-acolo de unde te afli. A trecut mai bine de o lună de când ai sunat ultima oară. Care sunt noutăţile?

— Nu prea multe. Terry a găsit nişte dovezi noi despre Stroid III. Phyfe are un nou fragment de metal cu inscripţii pe el şi-n plus au descoperit ceva care arată ca şi cum ar fi un tub electronic datând de acum cinci sute de mii de ani. La asta şi lucrez acum, de altfel. În rest, în jur este numai pace şi totul este minunat!

— Şi ai rămas acelaşi convins sihastru? Spunând acestea, ochii Illiei pierdură din voioşia lor dar nimic din tandreţe.

— Aici, unde mă aflu acum, este mai multă pace şi fericire decât am visat vreodată că poate exista. Vreau să vii şi tu aici Illia. Măcar pentru o lună. În cazul în care nu vei vrea să rămâi şi să te măriţi cu mine te poţi întoarce înapoi fără ca eu să te mai deranjez vreodată.

Mia mişcă decisă din cap în semn că nu va accepta propunerea.

— Pământul are cu disperare nevoie de oamenii săi de ştiinţă. Au plecat deja prea mulţi. Cu toţii spun despre coloniile Venusiene că sunt în plină prosperitate, însă, aşa cum ţi-am mai zis şi cu un an în urmă, fuga nu rezolvă nimic. Credeam că până acum ţi-ai dat şi tu seama de asta.

— Şi tot acum un an, răspunse categoric Underwood, ţi-am spus că evadarea este singura soluţie pentru un om cu capul pe umeri.

— Nu poţi scăpa de propria-ţi cultură, Del. Tocmai de aceea această expediţie din care faci parte şi care ţi-a oferit şansa sihăstriei depinde de Pământ. Dacă, printr-o întâmplare, Congresul se va decide să taie fondurile Institutului, te vei trezi înapoi de unde ai plecat. Nu poţi scăpa.

— Rămâne însă posibilitatea oferită de coloniile de pe Venus.

— Ştii prea bine că această alternativă nu este posibilă decât cu acordul celor de pe Pământ.

— Eu nu mă refer însă la ştiinţă sau tehnologie, ci la dezintegrarea socială. Cu siguranţă că un om de ştiinţă nu are nevoie să ia cu el această povară atunci când tocmai de ea vrea să scape.

— Nici cultura şi nici umanitatea nu sunt de învinovăţit pentru asta, spuse Illia cu toată convingerea. Nu ridiculizezi un copil pentru stângăcia de care dă dovadă atunci când învaţă să meargă.

— Sper că rasa umană a depăşit de mult stadiul copilăriei!

— Relativ vorbind, nu, nu l-a depăşit. Dreyer spune că de-abia acum ieşim din stadiul de om al cavernelor şi că, tot acum, putem vorbi despre copilăria umanităţii, sau cel puţin, aşa am înţeles eu. Dreyer îl numeşte stadiul «omului raţional».

— Credeam că tipul este semanticist.

— Dacă ai fi stat de vorbă cu el ţi-ai fi dat seama că într-adevăr este. Toate cuvintele pe care i le vei spune, după ce le va fi analizat cu atenţie, se vor întoarce împotriva ta. Teoria lui despre etapa «omului raţional» este corectă. Potrivit celor spuse de el, în acest stadiu, fiinţele umane au nevoie de un conducător sau de un «om raţional», cu mult mai puternic decât ei, pentru a-i conduce şi a-i sfătui, pentru a-şi asuma responsabilitatea, dar şi vina în caz de eşec. În trecut nu s-a încercat deloc implementarea şi dezvoltarea acestor calităţi în indivizi, în aşa fel încât să aibă singuri control asupra eului lor.

Însă acest lucru se va întâmpla – asta este semnificaţia teoriei lui Dreyer.

— Să presupun atunci că toată această confuzie şi instabilitate în care ne aflăm are o legătură cu cele spuse de el?

— Evoluţia lor a început cu multe decenii în urmă. Am văzut cum ele au ajuns la o limita chiar în timpul vieţii noastre. Vechile fetişisme au căzut, conducătorii de altădată s-au dovedit a fi nişte zei falşi, iar credinţa omului s-a transformat în deriziune. Preşedinţi, dictatori, guvernatori şi chiar şi preoţii – cu toţii au căzut de pe piedestalurile pe care fuseseră urcaţi, iar masele de oameni nu mai au încredere în ei.

— Şi *asta* numeşti tu dezvoltarea rasei umane?

— Da, pentru că din ea se vor naşte oameni care îşi vor găsi în ei înşişi puterea pe care altădată o găseau în acei «oameni raţionali». O nouă rasă se va ivi, o rasă în care fiecare individ va accepta responsabilitatea de care, până acum, a căutat mereu să scape pasând-o acestor «conducători» sau «lideri» de care nu mai este nevoie.

— Şi uite aşa, de la cele spuse de tine, dacă se confirmă, până la extrema anarhie nu mai este decât un singur pas.

— Conceptul «omului raţional» nu are nimic de-a face cu forma sau structura de guvernământ, cu guvernarea însăşi. O dată ce fiinţele umane vor fi capabile să-şi asume un comportament independent şi constructiv, pentru prima oară în istoria omenirii, vom putea vorbi despre o democraţie reală.

— Dacă, după spusele lui Dreyer, toate astea vor deveni realitate, nu văd de ce nu am încerca atunci să scăpăm de nebunia perioadei de tranziţie?

Auzind cele spuse de Underwood ochii Illiei Morov deveniră brusc întrebători, arătând că nu înţelege.

— Chiar nu contează deloc că rasa umană traversează una dintre cele mai mari crize din întreaga ei istorie? Chiar nu contează faptul că ai anumite talente şi cunoştinţe ce valorează imens în aceste timpuri? Este ciudat că tocmai voi, cei specializaţi în ştiinţele fizice, sunteţi primii care daţi bir cu fugiţii, şi încă, într-un număr atât de mare. Probabil că acolo, în coloniile de pe Venus trebuie să fie o distracţie pe cinste cu atâţia oameni de ştiinţă călcându-se în picioare ca să ocupe un loc pe tărâmul făgăduinţei în timp ce Pământul se goleşte încet dar sigur. E oare posibil ca ştiinţele fizice să distrugă orice sens

al obligaţiilor sociale?

— Uiţi că nu sunt întru totul de acord cu teoria lui Dreyer. Pentru mine tot ghiveciul ăsta, tot ce se întâmplă, nu reprezintă nimic altceva decât o structură în putrefacţie, care, finalmente, se prăbuşeşte din chiar interiorul propriei sale decăderi. Nu văd cum ar putea fi posibil să iasă ceva bun, cum am putea vorbi despre dezvoltare în aceste condiţii.

— Bănuiesc că ai dreptate. Oricum a fost drăguţ din partea ta că ai sunat, Del. Îmi face întotdeauna plăcere să te ascult. Nu mai aştepta atât de mult ca să mă suni din nou data viitoare.

— Illia...

Însă aceasta oprise deja transmisia iar ecranul îşi revenea la obişnuita lui culoare cenuşie fără ca Underwood să mai aibă posibilitatea de a-şi argumenta afirmaţiile. Iritat, lovi uşor butonul ecranului şi mută imaginea pe canalele publice de ştiri. Unde greşise?

Anul trecut, din clipa în care a intrat în corpul expediţiei ca Fizician Şef, totul părea a fi un paradis în comparaţie cu existenţa în societatea instabilă şi iresponsabilă de pe Pământ. Ştia că această dorinţă de evadare nu reprezenta nimic altceva decât o reacţie neurotică. Însă aplicabilitatea acestei etichetări nu ar fi rezolvat şi nu ar fi explicat nimic. În plus nu ar fi implicat, de la sine, niciun stigmat. Se întoarse spre ecran pe măsură ce ştirile creşteau abrupt în intensitate, în aceeaşi perpetuă intensitate care-l făcea să se întrebe cum de rezistau prezentatorii fluxului nesfârşit de crize. Preşedintele fusese, o dată în plus, contestat şi discreditat – era cel de al treilea în ultimele şase luni. Nu mai existau candidaţi pentru biroul şi funcţia sa. O biserică fusese, de asemenea, arsă din temelii de către enoriaşii săi şi doi primari asasinaţi la distanţa de doar câteva ore unul faţă de celălalt. Erau aceleaşi ştiri pe care le mai auzise în urmă cu şase luni. Mâine sau luna viitoare va fi, cu siguranţă, la fel. Domnea o dezordine şi o lipsă de aplicare a legilor mai rele decât anarhia şi asta pentru că exista încă un guvern – un guvern ce putea fi demis şi distrus la orice oră din cauza insecurităţii simţite de populaţia care îi alesese.

Dreyer numea această situaţie o căutare zadarnică a «omului raţional» de către oameni care nu mai aveau încredere în faptul că printre semenii lor ar putea exista cel căutat. Însă Underwood îndrăznea să nu aibă încredere în această, în fond,

credibilă explicaţie.

Mai erau încă mulţi cei care, pe lângă Underwood, nu mai puteau suporta instabilitatea propriei lor culturi. Majoritatea acestora se numărau printre cei mai renumiţi oameni de ştiinţă din lume şi aproape toţi plecaseră spre veritabila junglă de pe Venus. Limitele ce ţi se impuneau de la sine ca om de ştiinţă, limite născute din chiar existenţa unei asemenea graniţe, îl opriseră pe Underwood să emigreze în vreuna dintre coloniile de pe Venus, deşi, fusese la un pas de a face acest lucru chiar înainte de a i se oferi postul de Fizician Şef al expediţiei organizate printre câmpurile de asteroizi de Institutul Smithson. Se întreba acum oare ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi ivit această ocazie.

Interfonul bâzâi. În clipa în care, cu o voce plictisită, telegrafistul anunţă:

— Dr. Underwood. Un apel pentru Dr. Underwood, acesta din urmă închise ecranul pe care se derulau ştirile şi spuse pe un ton uşor iritat.

— La telefon!

În cameră explodă vocea lui Terry Bernard:

— Salut Del! N-ai de gând să scapi odată de mahmureala şi indispoziţia în care te scalzi şi să răspunzi la telefon, sau nu ne rămâne altceva de făcut decât să îmbălsămăm ce a mai rămas din tine şi să te aducem acasă în bucăţi?

— Terry! Ce mai faci nebunule? Ce vrei? De ce n-ai spus că eşti tu? Am crezut că este mamutul ăla de Maynes cu o bucată mare de *mica* despre care crede că este un băţ pentru rugăciuni.

— Stroizii nu aveau aşa ceva.

— În regulă, să trecem peste asta. Ce mai e nou?

— O mulţime de lucruri. Poţi veni aici pentru o vreme? Cred că, de data asta, chiar am descoperit ceva important.

— Sper să fie într-adevăr important. O să luăm nava lui Phyfe. Unde vă aflaţi?

— Pe asteroidul C-428, aproximativ la 3.000 de kilometri faţă de locul unde vă aflaţi voi. Şi aduceţi şi cele mai puternice instrumente de spart rocă de care dispuneţi. Nu putem pătrunde în interiorul chestiei ăsteia pe care am descoperit-o.

— *Asta* este tot ce vreţi? Folosiţi perforatoarele cu dublă armătură.

— Am distrus deja cinci dintre ele. Cu toate astea nu am reuşit nici măcar să zgâriem obiectul ăsta.

— Ei bine, atunci folosiţi Raza Atomică. Mai mult ca sigur că nu va distruge ce se află în interior.

— Acelaşi lucru îl pot spune şi eu. Nici măcar nu reuşeşte să-l înfierbânte. Mai ai şi alte idei?

Mintea lui Underwood, pe jumătate ocupata cu problemele sale personale în timp ce vorbea cu Terry, deveni brusc atentă la cele spuse de arheolog:

— Vrei să spui că aţi descoperit un material asupra căruia Raza Atomică nu are niciun efect? Este imposibil! Ecuaţiile Razei arată că…

— Ştiu. *Acum,* că ştii şi tu, ai de gând să vii încoace sau nu?

— De ce n-ai spus aşa de la bun început? Sosesc cu întreaga navă.

Underwood întrerupse legătura şi trecu pe frecvenţa Căpitanului navei:

— Căpitane Dawson? Aici Underwood. Vrei te rog să duci nava, cât mai repede cu putinţa, în apropierea Asteroidului C-428?

— Credeam că Doctorul Phyfe…

— Răspund eu pentru asta. Te rog pune maşinăria în mişcare.

Căpitanul Dawson începu manevrele. Instrucţiunile sale erau de a pune nava la dispoziţia lui Underwood. Silenţioase şi invizibile câmpurile disproporţionate se pierdură în spaţiul din jurul masivei nave-laborator, iar *Lavoisier* porni fără niciun efort prin golul ce i se aşternea în faţă. Inerţia ei, controlată perfect, făcea ca niciunul dintre membrii echipajului, cu excepţia piloţilor şi a navigatorilor, să-şi dea seama că se află în mişcare.

Sutele de piese delicate ale echipamentului din laboratoarele lui Underwood rămăseseră la fel de stabile şi fixe de parcă ar fi fost ancorate de tone de oţel îngropate adânc în suprafaţa Pământului.

Douăzeci de minute mai târziu aveau să zărească micul asteroid ce strălucea uşor în lumina slabă a Soarelui. Figurile alăturate ale lui Terry Bernard şi Batch Fagin, asistentul său, îmbrăcate în costume spaţiale, se prinseră de suprafaţă asemeni unor ventuze pe o bucată de sticlă.

Underwood se afla deja în compartimentul scuterelor călare pe unul dintre aceste mici mijloace de locomoţie pe care le

foloseau pentru transportul între nave sau printre asteroizi. Pilotul automat conduse *Lavoisier* cât mai aproape şi în siguranţă, după care îl semnaliză pe Underwood. Fizicianul apăsă pe butonul ce deschidea trapa din compartiment aflată într-una dintre părţile laterale ale navei. Scuterul se avântă în spaţiu.

— Ţine-te bine în şa, cowboy! ţipă Terry Bernard în cască. După care îi trase un chiot ca-n Vestul Sălbatic, chiot care aproape că-l asurzi pe Underwood.

— Fii atent să nu cazi grămadă cu chestia aia. Underwood zâmbi în sinea sa. Apoi spuse:

— Atitudinea ta mă convinge de o străveche teorie conform căreia arheologia nu este o ştiinţă. Oricum, dacă povestea ta, despre materialul ăla impenetrabil chiar şi pentru Raza Atomică este greşită ai face bine să-ţi procuri un alibi solid.

Phyfe avea ceva de lucru pentru astăzi.

— Vino şi vezi cu ochii tăi. Acesta este.

Pe măsura ce scuterul spaţial se apropia de asteroid, Underwood reuşi dintr-o privire să-şi dea seama de stranietatea obiectului. Arăta de parcă ar fi fost acoperit cu bucăţi formate din obişnuitul amestec de nichel şi fier, însă pe care Terry îl curăţase de pe mai mult din jumătate din suprafaţă. Partea astfel descoperită părea a fi ceva negru ca abanosul, strălucitor, ale cărei planuri şi unghiuri fuseseră realizate cu o extraordinară precizie matematică. Părea de parcă pe o singură emisferă se aflau o mie de faţete.

La vederea acestui obiect Underwood aproape că înţelese emoţia şi extazul descoperirilor care îi îndemnau pe arheologii ăştia să studieze amănunţit misterele spaţiului în căutarea unor împărăţii sau rase pierdute. Obiectul pe care Terry îl descoperise era un magnific artefact. Se întreba oare de câte ori înconjurase acesta orbita Soarelui din clipa în care inteligenţa care îl crease murise. Şi-ar fi dorit acum ca Terry să nu fi folosit Raza Atomică, deoarece, probabil că aceasta distrusese validitatea datelor conţinute în nivelul de radiu al învelişului, date care, în condiţii de conservare ar fi putut indica ceva în legătură cu vârsta obiectului. Apropiindu-se, Terry simţi ceva uimire şi teamă în tăcerea lui Underwood: Ce crezi despre asta, Del?

— Este frumos, răspunse Underwood. Ai idee ce reprezintă cu

adevărat?

— Absolut niciuna. N-am găsit niciun semn care să indice ceva.

Scuterul îşi încetini viteza pe măsură ce Del Underwood îl ghida înspre suprafaţa asteroidului. Ateriză cu atenţie şi păşi încet pe terenul de sub el.

— Phyfe ne va ierta de toate păcatele pentru asta, spuse acesta. Înainte de a-mi demonstra ineficienţa Razei Atomice hai să spargem câteva bucăţi mari din înveliş şi să le trimitem pe navă. Poate că încă mai putem să aflăm vechimea obiectului. Aproape toţi asteroizii ăştia au în ei o cantitate de radioactivitate. Putem obţine câteva fragmente din partea opusă, şi, evident, mai puţin afectată decât cea în care ai folosit Raza Atomică.

— Bună idee, fu de acord Terry. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta, dar când am găsit unicul afloriment al maşinăriei ăsteia de metal, mi-am imaginat că este unul foarte mic. După ce am descoperit că Raza Atomică nu-i dăunează în niciun fel devenisem mai mult decât nerăbdător să aflu ce se ascunde sub carapacea aia impenetrabilă. Nu mi-am dat seama că voi fi nevoit să prefac în scrum întreaga suprafaţă a asteroidului.

— Nu văd de ce n-am termina treaba pe care ai început-o şi să-l dezvelim complet.

O să trimit câţiva oameni de pe navă ca să te ajute. A durat aproape o oră până să reuşească să spargă şi să foreze pentru a colecta câteva fragmente utile pentru datarea obiectului. După care flacăra intensă a Razei Atomice a fost îndreptată înspre tot ce mai rămăsese din crusta obiectului pentru a-l curăţa.

— Am face bine să fim foarte atenţi dacă zărim vreo zonă mai delicată, sugeră Terry. Este posibil ca obiectul ăsta să nu fie unul omogen, caz în care Tata Phyfe o să fie al naibii de furios că am distrus o asemenea preţioasă relicvă. Din spatele scutului greoi care-l proteja de câmpul de radiaţii provenite de la Raza Atomică, Delmar Underwood privea cum focul pătrunzător îşi croia drum între preţiosul artefact şi componentele metalice ce-l protejau. Aliajele metalice plesniră şi se risipiră în bucăţi largi, propulsate de explozia materiei, pe măsură ce căldura de o mare intensitate vaporiză metalul aproape instantaneu. Vraja străvechiului şi a necunoscutului căzu asupra lui şi-l purta acum cu sine în lumea vechilor mistere şi limbaje încă necunoscute.

Educat în spiritul metodelor precise ale ştiinţelor fizice luptase împotriva fascinaţiei imenselor enigme cărora arheologii încercau să le găsească o rezolvare, deşi, ştia că până la urmă, nu există scăpare în faţa acestei irezistibile atracţii. În linişte a şi întunericul luminat de stele răsuna memoria străveche a unei planete altădată vibrând de viaţă, o planetă cu limbaje şi cântece necunoscute – o planetă care pierise atât de violent, încât spaţiul era încă împânzit de rămăşiţele ei – atât de violent încât în adâncimile îndepărtate ale aceluiaşi spaţiu trebuia să răzbată încă ecoul morţii ei terifiante.

Underwood îi considerase întotdeauna pe arheologi ca pe nişte anticari obscuri scormonind prin mormintele străvechi şi grămezile de istorie materială deteriorată, însă, acum ştia exact ce erau aceştia – erau nişte poeţi în căutare de mistere. Citatele biblice ale lui Phyfe şi jurămintele roşcatului Terry Bernard erau mai degrabă nişte deghizări puţin reuşite menite să ascundă romantismul lor poetic. Underwood privea flacăra albă a Razei Atomice prin geamul lentilelor protectoare pentru ochi:

— Am vorbit cu Illia, spuse acesta. Mă acuză că am dat bir cu fugiţii.

— Nu asta ai făcut? întrebă Terry.

— Nu i-aş spune chiar aşa.

— Nu contează prea mult cum îi spui tu. Am locuit odată într-un apartament aflat sub un altul aparţinând unui trompetist care exersa vreme de opt ore pe zi. Am luat-o la fugă. Dacă toată mizeria de acasă, de pe Pământ, seamănă cu o gloată de trompetişti suflând în drăciile alea deasupra apartamentului tău ca nişte zănateci, atunci, zic eu, că trebuie neapărat să pleci de acolo fără reproşuri şi fără prea multe discuţii. Probabil că, dacă slujba nu m-ar ţine ocupat aici, m-aş alătura şi eu băieţilor de pe Venus. Lucrurile stau, bineînţeles, altfel în ceea ce te priveşte. Trebuie să o convingi pe Illia că ai dreptate, şi o dată cu ea să-ţi convingi şi propria-ţi conştiinţă.

— Îl citează întruna pe Dreyer. Şi pentru tine tipul reprezintă un soi de ideal, nu-i aşa?

— Nu cunosc un alt semanticist în viaţă mai bun ca el, spuse răspicat Terry. Priveşte lucrurile îndelung şi pătrunzător, într-un fel ce demonstrează că, până la urmă, toate dilemele şi enigmele trecutului se vor limpezi. Sunt de acord cu el, aşa că de ce m-aş îngrijora ştiind că variantele sale se vor dovedi reale

şi nimic din ce aş putea eu face ca să demonstrez contrariul nu va fi nici remarcat, nici trecut cu vederea? De aceea, atâta timp cât mă păstrez rezonabil în limitele legii, foarte rar îmi fac probleme de conştiinţă în legătură cu obligaţiile mele faţă de umanitate. Fă la fel ca mine, frate Del, şi vei trăi mai mult sau cel puţin mai fericit.

Underwood zâmbi în lumina orbitoare a Razei Atomice. Şi-ar fi dorit ca viaţa să fie la fel de simplă pe cât încerca Terry să-l convingă. Poate că ar fi fost, se gândi el, de n-ar fi fost la mijloc Illia. În timp ce-şi mişca scutul protector uşor înainte înspre partea din spate a sfărâmăturilor de la suprafaţa obiectului mintea şi gândurile lui Underwood se reîntoarseră la întrebarea vizându-l pe cei ce creaseră structura de sub picioarele sale şi în ce scop făcuseră asta. Suprafeţele negre şi impenetrabile ale obiectului dovedeau o îndemânare mecanica ieşita din comun, precum şi existenţa unei ştiinţe extrem de avansate care putuse realiza un asemenea material imun la Raza Atomică. Cine ar fi fost în stare să facă asta în urmă cu 500.000 de ani?

Străvechea şi pseudo-ştiinţifica lege a lui Bode indica faptul că existase o planetă dispărută cu mult timp în urmă şi care s-ar fi putut încadra cu uşurinţă în Sistemul Solar aflat în vecinătatea orbitei asteroidului.

Însă legea lui Bode nu fusese niciodată acceptată de către astronomi până când arheologia interstelară nu descoperise artefactele unei civilizaţii pe suprafaţa mai multor asteroizi. Sarcina imensă, extraordinar de grea, a explorării acestora şi-o asumase cu mai mult de o generaţie în urmă Institutul Smithson. Deşi au avut de înfruntat mai tot timpul un handicap real datorită reducerii treptate a fondurilor, reuşiseră totuşi să păstreze cel puţin o navă pe teren, o navă simbolizând permanenţa şi continuitatea acestei expediţii.

Dr. Phyfe, liderul grupului ce forma expediţia, era, probabil, cel mai mare şi cel mai bun specialist în arheologia asteroidală din Sistem. Mai tinerii săi colegi arheologi îl porecliseră Papa Phyfe, în ciuda temperamentului său irascibil, care îşi avea, probabil rădăcinile, într-o constantă schimbare de concentrare mentală între prezent şi perioada de acum 500.000 de ani. Underwood descoperise că, în uzul constant al corelaţiilor semantice, arheologii erau cu mult înaintea celor specializaţi în ştiinţele fizice deoarece aveau în faţă o sarcină uriaşă constând

în deducerea conceptelor mentale ale raselor şi civilizaţiilor extraterestre numai prin observarea a câteva dintre fragmentele de maşinării şi artă. Dintre toţi arheologii pe care Underwood îi cunoscuse, cel mai mult îl simpatiza pe Terry Bernard. Cu toate că era un foarte competent semanticist şi arheolog Terry avea darul de a nu se lua niciodată în serios. Nici măcar nu-l deranja aserţiunea constantă a lui Underwood, potrivit căruia arheologia nu este o ştiinţă. Dimpotrivă, susţinea că este vorba despre plăcere şi amuzament, iar ăsta era singurul lucru care conta. În fine, cele două grupuri de lucrători se apropiară unul de celălalt din părţile opuse ale asteroidului şi-şi uniră forţele în îndepărtarea ultimelor rămăşiţe ale învelişului obiectului descoperit.

Terry spuse încetişor:

— Acum înţelegi de ce sunt eu arheolog?

— Aproape că da, înţeleg, sau cel puţin aşa cred, răspunse Underwood.

Structura asemănătoare unei pietre preţioase aflată la picioarele lor străluci ca şi când ar fi fost o bucată de abanos poleit. Obiectul reuşea să capteze lumina îndepărtatelor stele în miile sale de faţete şi să le reflecte ca şi când infinite raze de lumină ar fi ţâşnit din interiorul său. Chiar şi muncitorii păreau a fi vrăjiţi de această imagine, pentru că stăteau contemplând în tăcere misterul poporului ce crease o asemenea frumuseţe. Vraja se sparse însă în momentul în care, de sus, din ceruri, se întrezări mişcare. Underwood privi într-acolo:

— Se pare că Papa Phyfe se îndreaptă spre noi cu o evidentă atitudine războinică. Fac pariu că e gata să-mi rupă urechile pentru că am luat nava-laborator fără permisiunea lui.

— Dar tu eşti şeful navei-laborator, nu-i aşa? întrebă Terry.

— Este mai degrabă un aranjament convenabil şi flexibil pentru amândoi, sau cel puţin aşa crede Phyfe. Eu sunt şeful până în clipa în care el decide că are nevoie de navă pentru experimente. Nava în care se afla comandamentul central încetini şi se opri, după care trapa se deschise aducând cu sine zgomotul ameninţător al scuterului condus cu furie de Dr. Phyfe.

— Tu, Underwood! Vocea sa răsună puternic în căşti. Vreau o explicaţie pentru…

Doar atât apucase să zică pentru că zări obiectul în faţa căruia se aflau muncitorii, şi, avantajat fiind vizual, structura de

metal i se părea mai degrabă un imens giuvaer negru pe cer. Redeveni, pe loc, o dată în plus, arheologul nerăbdător, iscoditor şi dornic de nou, înlocuindu-l pe administratorul expediţiei, un rol pe care îl îndeplinea întotdeauna cu iritare.

— Ce aveţi acolo? şopti acesta.

Răspunsul veni de la Terry: Nu ştim. Am cerut ajutorul Dr. Underwood în dezvelirea artefactului. Dacă lucrul ăsta v-a creat vreo neplăcere, îmi pare rău, este vina mea.

— Fugi de aici, spuse Phyfe. Un obiect ca ăsta este de o importanţă capitală. Trebuia să mă anunţaţi imediat. Terry şi Underwood îşi zâmbiră. Phyfe reproşa, oricărui arheolog din expediţie care *nu-l anunţa,* imediat ce găsea orice obiect extraterestru, de la cel mai mic fragment de metal până la cele mai mari monumente din piatră.

— Eraţi ocupat cu munca dumneavoastră, spuse Terry.

Însă Phyfe aterizase deja şi de cum coborî din scuter rămase mut de uimire şi teamă. Terry, care stătea aproape de el, putea jura că aproape zărise de sub ecranul de protecţie o lacrimă în ochii bătrânului.

— Este frumos! murmură Phyfe cuprins de veneraţie. Minunat. Cel mai magnific obiect găsit într-un secol de arheologie asteroidală. Trebuie să luăm imediat măsurile adecvate pentru a-l trimite pe Pământ.

— Dacă pot face o sugestie, interveni Terry, vă aduceţi desigur aminte că unele dintre artefacte n-au reuşit să-şi păstreze integritatea în urma acestei manevre. De multe ori obiectele s-au deteriorat.

— Încerci cumva să-mi spui că obiectul ăsta se poate deteriora? tremură violent tonalitatea joasă a vocii lui Phyfe.

— Mă refer la transferul termic. Cu siguranţă Dr. Underwood ştie mai multe decât mine despre aspectul ăsta, dar cred cu tărie că masa de metal de acest fel, care se află la 0° absolut poate trece prin nişte schimbări anormale odată adusă la temperatura Pământului. Este adevărat, ne-am folosit de Raza Atomică pentru a-l găuri, dar căldura generată de laser nu a reuşit să pătrundă într-atât încât să producă modificări interioare.

Phyfe ezită pentru un moment, după care se întoarse spre Underwood.

— Care este opinia ta?

Underwood nu răspunse până când nu-l surprinse clipind din ochi pe Terry, care se afla în spatele lui Phyfe. O dată ce ar fi părăsit spaţiul şi ar fi revenit în laborator, s-ar fi putut ca Terry să nu mai aibă niciodată ocazia de a mai studia acest obiect. Era perpetua teamă a omului de teren.

— Cred că Dr. Bernard are dreptate, spuse Underwood. Sfatul meu este ca acest artefact să rămână aici în spaţiu până ce vom fi reuşit să facem o examinare amănunţită. La urma urmei, avem la bordul lui *Lavoisier* toate facilităţile existente şi pe Pământ.

— Foarte bine, spuse Phyfe. Procedura examinării ştiinţifice a acestui obiect poate începe sub directa ta coordonare Dr. Underwood. Dumneata, Dr. Bernard, vei fi responsabil cu toate datele de natură arheologică. Vă convine acest aranjament?

Era mai mult decât sperase Terry.

— Vom ţine legătura permanent, spuse Phyfe. Să mă înştiinţaţi de îndată ce apare orice progres sau descoperire. Spunând asta, masca nesigură de conducător dispăru de pe faţa bătrânului om de ştiinţă şi privi din nou obiectul cu umilinţă şi înmărmurire.

— Este frumos, murmură din nou, *frumos.*

2

Phyfe rămase pe poziţii, pe când Underwood şi Terry comandară echipajului să efectueze controlul de rutină, adică să cântărească obiectul, să-l măsoare şi să-l fotografieze. În acest timp Underwood se gândea ce altceva mai putea face.

— Ştii, Terry, obiectul ăsta mă intrigă la culme. Din moment ce nu poate fi atins de Raza Atomică asta înseamnă, cel puţin din câte ştiu eu, că nu există nici măcar o singură procedură analitică la care să răspundă. Din cunoştinţele pe care le deţii tu despre Stroizi şi metodele lor de a concepe artefacte, ai vreo dată care ne poate ajuta să identificăm chestia asta?

Terry negă din cap în timp ce se uita din uşa navei laborator la echipa care lucra afară.

— Absolut nimic, dar asta nu reprezintă un criteriu. Ştiu atât de puţine despre Stroizi, încât aproape tot ce am descoperit posedă funcţii de care nu am mai auzit până acuma. Şi evident

că am descoperit o mulţime de obiecte cu funcţii total necunoscute. Mă gândeam ce-ar fi dacă chestia asta se va dovedi a fi mai degrabă o piatră preţioasă naturală din interiorul planetei, poate formată chiar în timpul distrugerii acesteia, dar cel puţin un obiect în întregime natural mai degrabă decât un artefact?

— Atunci obiectul ăsta reprezintă cea mai mare formaţie cristalină întâlnită vreodată, şi-n plus şi cea mai perfectă. Aş spune că şansele ca acest obiect să se fi format natural sunt total insignifiante.

— Dar poate că asta este una din acele şanse extrem de clare, una la un milion.

— Dacă este aşa, atunci valoarea obiectului ar trebui să fie îndeajuns de mare pentru a echilibra bugetul Terrei. Eu sunt încă convins că trebuie să fie un artefact, o creaţie inteligentă, deşi materialele din care este construit depăşesc puterea mea de înţelegere. Putem începe cu o analiză a radioactivităţii. Poate că va răspunde în vreun fel încât să ne ofere măcar un indiciu pentru dezlegarea acestei enigme.

După ce echipajul termină operaţiile de rutină, Underwood îşi dirijă oamenii să aranjeze diversele tipuri de echipament bazate pe elementele radioactive pe care le aveau în navă. Era posibil să genereze radiaţii prin aproape întregul spectru dintr-un ciclu de undă sonică până la cele mai dure raze cosmice.

Munca era dificilă şi primejdioasă. Fiecare radiator era îndreptat încet, cu grijă şi funcţionând la întreaga capacitate pe întreaga suprafaţă a obiectului, apoi îndepărtat, şi folosit echipamentul de înaltă frecvenţă. La fiecare fracţiune a unei octave obiectul era fotografiat cu grijă pentru înregistrarea răspunsurilor.

După două zile de observare a muncii depuse, Terry era aproape epuizat de eforturile ce nu păreau a se solda cu vreun rezultat concret.

— Bănuiesc că ştii ce faci, Del, spuse el. Dar crezi că poţi ajunge astfel la vreun rezultat?

Underwood clătină din cap.

— Ai aici întregul set de fotografii. Probabil că le vrei pentru a-ţi putea ilustra raportul. Suprafeţele obiectului sunt matematic exacte până la o precizie de o mie de milimetri. Crede-mă, asta reprezintă cu adevărat o toleranţă pentru un obiect de

asemenea dimensiuni. Suprafeţele sunt extrem de fine, iar implicaţiile sunt evidente. Constructorii acestui obiect au fost nişte genii în ale mecanicii.

— Ai datele expertizelor radioactive?

— Sunt mai degrabă confuze, dar ele arată că obiectul are o vechime în jur de 500.000 de ani.

— Asta se potriveşte cu ceea ce ştim până acum despre Stroizi.

— Se pare că şi cultura lor este aproape la fel de veche ca şi a noastră.

— Personal cred că erau cu mult mai înaintaţi, o rasă mult mai veche, spuse Terry. Înţelegi acum ce înseamnă asta pentru noi, arheologii? Este pentru prima oară în istoria ştiinţei când avem de-a face cu rămăşiţe ale unei civilizaţii, fie egală cu a noastră, fie mult superioară. Problemele se complică infinit mai mult atunci când încerci să faci un pas înainte, decât unul înapoi.

— Ai vreo idee despre cum arătau Stroizii?

— Nu am găsit niciun corp sau schelet, nici măcar imagini, dar credem că avem o structură cât de cât antropomorfică. Se aflau mai departe de Soare decât noi, dar pe atunci sistemul solar era încă tânăr şi probabil că le oferea aceeaşi căldură ca cea pe care o primim noi acum. Planeta lor era mult mai mare şi Stroizii se pare că erau cumva mai mari fizic decât noi, luaţi ca indivizi, asta judecând după artefactele descoperite şi se pare că aveau o atmosferă potrivită, compusă dintr-un amestec de oxigen şi gaze inerte.

În acest punct, discuţia le-a fost întreruptă de apariţia bruscă a unui tehnician din laborator care aducea cu sine o copie uscată a unei fotografii călduţă încă adusă din camera obscură.

O puse pe birou în faţa lui Underwood.

— Cred că te va interesa ce este aici.

Underwood şi Terry aruncară o privire pe fotografie. Era una imensă, asemenea unui artefact, însă un număr de faţete ale artefactului păreau de aceasta dată a descoperi, chiar dacă aproape insesizabil, un număr intrinsec de linii scurte şi ondulate.

Underwood privi mai de îndeaproape obiectul.

— Ce naiba sunt astea? Am făcut anterior fotografii de pe fiecare suprafaţă şi nu apărea nimic asemănător. Adu-mi nişte

imagini mărite.

— Am făcut deja şi asta! Sunt gata. Asistentul aşeză încă o fotografie pe birou, în care semnele erau atât de vizibile de parcă ar fi fost fotografiate de la o distanţă extrem de mică.

— Ce înţelegi din asta? întrebă Underwood.

— Aş spune că este un soi de scriere, spuse Terry. Nu seamănă însă cu niciunul din semnele stroidiene pe care le cunosc – dar asta nu înseamnă mai nimic, desigur, pentru că pot fi alte tipuri de caractere pe care nu le-am văzut niciodată. Cum se face, însă, că aceste semne sunt, acum, acolo, pe suprafaţa obiectului iar noi nu le-am observat anterior?

— Hai să mergem afară şi să aruncăm o privire, spuse Underwood. Apucă fotografiile şi notă numerele faţetelor pe care apăruseră semnele.

În câteva clipe ajunseră cu scuterele spaţiale deasupra suprafeţei obiectului descoperit. Se aşezară într-o poziţie cât mai avantajoasă deasupra faţetelor din fotografii şi priviră, însă, fără a putea observa ceva.

— E anormal ce se întâmplă, spuse Terry. Nu văd niciun semn.

— Hai să dăm o raită cu scuterele de jur-împrejurul obiectului. Probabil că tipii ăştia au încurcat numerele fotografiilor.

Au început să facă un ocol lent în jurul obiectului, asigurându-se că pot observa toate faţetele de la numai zece metri distanţă.

— Nu se află aici, acceptă într-un final, resemnat, Underwood. Hai să vorbim cu echipa care a făcut fotografiile.

Se îndreptară direct spre platforma cu echipamente acolo de unde Mason, unul dintre cei mai bătrâni fizicieni dirija operaţiile. De cum îi zărise venind, acesta a dat semnalul de oprire a operaţiilor cu radiaţii.

— Aţi găsit vreo cheie, şefule? îl întrebă pe Underwood. Noi am încercat tot posibilul să prăjim oul ăsta, dar n-am reuşit.

— Ba da, ceva s-a întâmplat! Ai văzut asta? şi Underwood îi întinse fotografia pe care se zăreau semnele, cu ajutorul mâinii mecanice a costumului spaţial.

Mason o aşeză în lumină şi îşi fixă atent privirea pe ea.

— Nu am văzut nimic asemănător şi, crede-mă, o chestie ca asta nu ne-ar fi putut scăpa. Se întoarse spre membrii echipajului şi întrebă:

— A văzut cineva semnele astea pe obiect?

Se uitară cu toţii la fotografie şi negară.

— Cam cât a durat, cu aproximaţie, realizarea acestei fotografii?

Mason se uită peste înregistrări şi răspunse:

— Cam o sută cincizeci armstrongi.

— Asta înseamnă că trebuie să existe ceva care devine vizibil numai într-un câmp de radiaţii ale cărui unde măsoară tot cam atât cât ai spus tu, zise Underwood. Continuă şi vezi dacă mai apare ceva nou sau dacă chestia asta devine vizibilă permanent după expunerea obiectului la această frecvenţă.

Odată ajunşi înapoi în laborator, se aşezară la birou şi începură să studieze dosarul cu sutele de fotografii care acum ieşeau ca pe bandă rulantă din camera obscură.

— Nu mai este nimic altceva cu excepţia chestiei ăsteia, spuse Terry. Pare a fi un mesaj adresat strict celui care ştie ce frecvenţă trebuie folosită pentru a-l face vizibil.

Underwood dădu din cap.

— Chestia asta sună puţin prea melodramatic pentru mine. Cu toate acestea este posibil ca acest obiect să adăpostească ceva în interiorul său, iar noi să fi găsit chiar cheia dezlegării acestei enigme. Care este însă aceasta? Se pare că trebuie să descifrăm întreg limbajul Stroizilor pentru a putea folosi cheia găsită.

— Cei mai buni oameni pe care îi avem la dispoziţie pe teren încearcă să descifreze acest limbaj al Stroizilor de mai bine de şaptezeci şi cinci de ani. Dacă asta trebuie să facem pentru a pătrunde în interiorul obiectului mai bine renunţăm de pe acum.

— Tu ai spus că ce am descoperit nu seamănă cu niciun semn Stroidian pe care îl cunoşti. Poate că semnele astea aparţin altei culturi. S-ar putea astfel dovedi mai uşor de descifrat. Cine e cel mai bun specialist pe care-l ai în domeniu?

— Dreyer, de la laboratorul de semantică. Dar nu se va atinge de fotografie. Spune că a pierdut mai mult timp decât trebuie, adică cincizeci de ani din viaţă, studiind inscripţiile Stroizilor.

— Fac pariu că, dacă obiectul ăsta este într-adevăr atât de nou pe cât spui tu că este, va cădea în capcană. Am mai văzut eu cercetători dintr-ăştia de relicve. O să-l punem pe Phyfe să-i trimită nişte copii după fotografii. Cine e următorul specialist, după el?

— Probabil că Phyfe însuşi.

— Pariez că nu va fi deloc dificil să-l facem să se apuce de treabă.

Şi n-a fost deloc greu. Bătrânul om de ştiinţă era extaziat aflând despre descoperirea inscripţiilor pe uriaşa piatră preţioasă. A luat cu el în birou copii ale fotografiilor şi a petrecut două zile întregi comparându-le cu înregistrările vechi pe care le deţinea.

— Ceea ce aţi descoperit reprezintă în întregime un nou set de semne, spuse el după o examinare preliminară. Avem deja trei seturi de semne pe care le-am separat şi care nu par a avea vreo legătură între ele. Acesta este cel de-al patrulea.

— Aţi trimis copii şi lui Dreyer?

— Numai pentru că mi-ai cerut-o tu. Dreyer a recunoscut de mult timp că problemele astea îl depăşesc.

Tot timpul săptămânii cât a durat studiul lui Phyfe, efectuarea analizelor pe bază de radiaţii a fost dusă la bun sfârşit. Sa dovedit total inutilă, cu excepţia radiaţiilor de tip 150 Å, care făceau ca semnele de pe artefact să devină vizibile. Nu s-au înregistrat niciun fel de efecte secundare, de nici o natură. Materialul din care era alcătuit artefactul reflecta aproape fiecare frecvenţă la care era expusă.

Astfel Underwood se regăsi chiar în locul din care plecase cu studiul, adică în punctul 0.

Era aproape imposibil să analizezi un material care refuza să reacţioneze şi care se dovedea refractar oricărei forţe ce fusese aplicată asupra sa.

Underwood îl anunţă pe Terry atunci când, după o serie de teste chimice, ajunsese la o concluzie.

— Dacă vrei să mai păstrezi obiectul ăsta aici încă ceva vreme, mie teamă că va trebui să te gândeşti la nişte metode de examinare mult mai eficiente decât cele pe care le-am crezut eu de cuviinţă. Din punct de vedere strict fizic, acest artefact este în exact aceeaşi situaţie ca aceea în care se află, semantic vorbind, limbajul Stroizilor – ambele sunt complet indescifrabile.

— Nu mi-e teamă că aş putea fi trimis înapoi la muzeu chiar acum. Papa Phyfe s-a implicat total în descoperirea asta şi nu se va lăsa până când nu va sparge codul acestui limbaj necunoscut. Underwood era deja convins că această problemă nu poate fi rezolvată în afară de cazul în care, prin cine ştie ce

noroc, ar fi găsit un soi de punte de legătură între mintea omenească şi cea extraterestră a Stroizilor. Chiar dacă Stroizii aveau o structură antropomorfică, cel puţin la suprafaţă, aşa cum credeau arheologii, nu exista nici cel mai mic indiciu că minţile lor nu erau într-atât de străine şi îndepărtate posibilităţii de cunoaştere omenească astfel încât să fie posibilă vreo legătură între capacitatea de receptare a celor două rase.

Underwood părea din ce în ce mai tentat să abandoneze rezolvarea acestei probleme.

În timp ce era încă complet fascinat de descoperirea făcută ştia că acum se aflau în faţa unei provocări cu mult mai greu rezolvabilă decât fusese aceea a descifrării compoziţiei stelelor, şi asta, chiar înainte ca streptoscopul să fie inventat. Nici arheologii, nici lingviştii şi nici fizicienii nu dispuneau încă de instrumentele necesare pentru a descifra enigma Stroizilor. Până când se vor fi găsit aceste mijloace nu le rămânea decât să accepte faptul că această chestiune urma să figureze în rapoartele a zeci de comisii şi comitete. Singura excepţie o putea constitui posibilitatea puţin probabilă a existenţei unui indiciu lăsat intenţionat de către Stroizi, însă, Underwood, pur şi simplu, nu credea în astfel de miracole.

Acesta a fost cu adevărat convins că are dreptate atunci când a sosit şi răspunsul lui Dreyer, unul foarte scurt:

— Felicitări Phyfe, returnând şi copiile fotografiilor pe care se aflau înscrise semne şi caractere ale limbajului Stroidian însoţite de o notă scurtă.

— Ei, bine asta ar trebui să fie de-ajuns, spuse Underwood.

Phyfe era însă dezamăgit de răspunsul lui Dreyer.

— Omul încearcă, pur şi simplu, să menţină o reputaţie din ce în ce mai şubredă pretinzând că această chestiune nu poate fi rezolvată. Trimite răspunsul la muzeu şi lasă-i pe ei să rezolve problema. În ceea ce mă priveşte, eu am să-mi dedic tot timpul pe care îl am la dispoziţie pentru a dezlega enigma acestui obiect. Dacă vei dori, dumneata vei fi cel care mă va ajuta, Dr. Bernard.

Terry însuşi devenise cumva dezamăgit de magnitudinea misterului pe care îl descoperiseră. Cunoştea tenacitatea de buldog a lui Phyfe atunci când era prins de ceva şi nu-şi dorea să fie legat de semantică pentru întreaga perioadă cât urma să dureze expediţia.

Underwood, pe de altă parte, se cufundă în munca cu razele X, încercând să determine structura moleculară a artefactului din punct de vedere al graficului cu cristale, ca să încerce să vadă dacă putea fi posibil să găsească ceva pentru a sparge tiparul indescifrabil.

După o săptămână de lucru, Terry intră într-o dispoziţie morocănoasă în laborator.

— Arăţi de parcă Papa Phyfe ţi-ar fi înfipt pintenii în coastă. De unde starea asta deprimantă?

— Cred că o să-mi dau demisia şi o să mă întorc apoi la muzeu. Este inutil să continuăm să încercăm să dezlegăm această enigmă.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Pentru că aceste inscripţii nu urmează niciuna dintre legile semanticii în legătură cu descifrarea oricărui limbaj.

— Poate că acestea trebuie atunci să fie schimbate.

— Ştii că asta nu e o soluţie. De pildă, şi tu, ca şi mine, eşti la fel de familiarizat cu legea lui Carnovan. Ea stipulează că în orice limbaj există o limită ce reprezintă o constantă a concepţiilor semantice. Este ceva asemănător legilor frecvenţei ce se folosea pe vremuri în analiza criptografică numai că, de data asta, este ceva de o mie de ori mai complex. Nu apare niciun concept legat de *ego,* identitate, perfecţiune sau regresie. Singurul lucru înregistrat, dar şi acesta într-un grad infim, este conceptul de mişcare, dar nici ăsta n-a fost capabil să desluşească măcar un singur concept cheie. Totul arată de parcă nu ar fi vorba despre un limbaj.

— Poate că aşa şi este.

— Atunci ce altceva ar putea fi?

— Ei bine, poate că obiectul ăsta pe care l-am găsit este vreun monument de un fel anume iar inscripţiile reprezintă un tribut ritualic pentru eroii morţi sau pentru altceva. Poate că nu este vorba despre niciun truc în afacerea cu radiaţia. Poate că au folosit acea frecvenţa pentru o iluminare obişnuită, iar inscripţia a fost potrivită în aşa fel încât să apară doar noaptea. Necazul cu voi, lingviştii, este că nu vă folosiţi imaginaţia.

— Vrei să încerci să participi la câteva şedinţe cu Papa Phyfe?

— Nu, mulţumesc, dar cred însă că există şi alte posibilităţi peste care aţi trecut cu vederea. Nu pretind a fi altceva decât un semanticist de duzină, dar să presupunem, de exemplu, că

inscripţiile nu reprezintă deloc un limbaj în sensul pe care-l dăm noi termenului.

— Trebuie totuşi ca ele să reprezinte un transfer de gânduri într-o formă sau alta.

— Adevărat, dar gândeşte-te la variatele forme ale gândirii. Te limitezi la concepţia de limbaj, veche de pe vremea lui Korzybski. Sau, cel puţin, eşti ataşat de concepţia acceptată de aceia care nu l-au înţeles pe deplin pe Korzybski. Nu aţi luat deloc în considerare conceptul de muzică. Este o posibilitate reală dar lipsită de sens întrucât ne lipsesc instrumentele adecvate. Mai ia în considerare şi faptul că... Stai puţin. Terry! Am fost cu toţii nişte idioţi!

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Priveşte perfecţiunea mecanică şi geometrică a artefactului. Asta implică cunoaşterea unei matematici net superioare. Inscripţiile pot fi, în fond, nişte măsurători matematice de un anume tip. Asta ar explica neputinţa aplicării principiilor lui Carnovan. Ele nu sunt valabile şi în cazul matematicii.

— Dar ce fel de matematică poate fi inscripţionată pe un asemenea obiect?

— Cine ştie? Putem însă încerca să aflăm.

Erau chiar la începutul timpului lor de odihnă dar Terry luase foc văzând entuziasmul brusc al lui Underwood. Aduse cu sine copiile complete ale tuturor inscripţiilor găsite pe faţetele preţioasei pietre.

Underwood le aşeză pe o masă mare, în ordinea în care au fost făcute, conform circumferinţei obiectului.

— Nu mai înţeleg nimic, spuse Terry. Sunt cel mai prost matematician din lume.

— Priveşte, exclamă Underwood. Aici începe totul.

Brusc începu să aranjeze în aşa fel fotografiile, încât cea aflată anterior în mijloc forma începutul propoziţiei.

— Cu ce ţi se pare ţie că seamănă?

— Am văzut-o îndeajuns ca să încep să o visez. Este una dintre cele din care Phyfe a încercat să scoată tot ce se poate prin determinările sale frecvenţiale. Arată exact ca nişte linii de-a lungul unui triunghi.

— Exact asta şi este şi nici nu-i de mirare că Phyfe a descoperit că posedă o frecvenţă foarte înaltă! Acest lucru este

nici mai mult, nici mai puţin decât explicaţia despre conceptul diferenţial al Stroizilor. Dungile astea de aici trebuie să fie semnul corespunzător derivării cu semnele noastre dy/dx.

Underwood începu să scrie la repezeală pe o tablă, folosind combinaţii între x-uri, y-uri şi ciudatele simboluri necunoscute ale Stroizilor.

— Se potriveşte! Semnele astea ne arată cum să facem diferenţierea. Şi nu numai asta, ba mai mult, avem acum şi cheia sistemului lor numeric în exponenţiale, pentru că ne-au oferit şi metoda de diferenţiere a unei întregi serii de expresii de putere care se află aici. Acum nu ne rămâne decât să găsim în vreun fel o expresie integrală căreia să-i verificăm compatibilitatea cu metoda diferenţială. Gata, am reuşit!

Terry se retrase pentru moment, se duse în micuţa bucătărie, făcu un ibric cu cafea şi îl aduse cu sine înapoi în birou. Îl găsi pe Underwood holbându-se înainte fără să vadă nimic, înspre colţurile întunecate şi goale ale laboratorului.

— Ce este? întrebă Terry. Ce ai descoperit?

— Nu sunt sigur. Ştii care e produsul final al întregii acestei matematici?

— Care?

— Un set de ecuaţii, dar un set atât de complex şi aproape ireal încât orice fizician care s-ar fi gândit la el ar fi fost considerat nebun. Totuşi, în lumina unor inedite manevre introduse de Stroizi, ele par plauzibile.

— Ce putem face cu ele?

— Putem construi un generator şi să vedem ce materie iese din chestia asta, dar numai dacă ecuaţiile pe care le efectuăm decurg în concordanţă cu această matematică. Este evident că Stroizii au avut intenţia ca cineva să găsească aceste semne şi să înveţe să reproducă radiaţiile descrise. Nu putem decât să ghicim în ce scop, însă, s-ar putea să reuşim să-l aflăm.

— Avem suficient echipament la bordul navei ca să putem construi un asemenea generator.

— Cred că da. Putem folosi la maxim echipamentul pe care-l avem deja la îndemână. Hai să încercăm.

Terry ezită.

— Nu sunt foarte sigur, dar, ei bine, materia asta este singura care se apropie suficient de tot ce am văzut vreodată ca arheolog încât să-mi dea fiori. Într-un fel aceşti Stroizi erau prea,

prea nerăbdători. Sună nebuneşte ce spun, ştiu, dar există aici posibilitatea unui asemenea transfer.

— Prostii. Hai să construim generatorul şi să vedem ce încearcă să ne spună.

3

Phyfe era de-a dreptul exuberant. Nu numai că şi-a dat acordul pentru construirea generatorului, dar a şi ordonat ca întreaga activitate desfăşurată pe nava-laborator să fie îndreptată cu prioritate către noul proiect. Designul maşinăriei nu era deloc o sarcină uşoară şi asta pentru că Underwood era fizician şi nu inginer. Totuşi avea în subordinea sa doi ingineri de primă mână: Moody şi Hansen. Pe ei a căzut greaua povară a realizării prototipului în urma indicaţiilor stricte ale lui Underwood.

Unul dintre laboratoarele principale, cu o suprafaţa de aproape zece mii de metri pătraţi a fost special eliberat pentru proiect. Pe măsură ce informaţiile din biroul lui Underwood soseau, acestea ajungeau la Moody şi Hansen, şi de aici în laborator, unde în scurt timp cantităţi apreciabile de echipament soseau din toate navele flotei.

Un supliment de putere atomică, suficient pentru a oferi cantitatea mare de energie cerută de generator a fost obţinută prin sărăcirea navei-laborator de una din resursele ei de rezervă.

Unităţi convertibile erau disponibile şi se găseau chiar la bordul navei *Lavoisier,* însă, tuburile radiatoare principale au trebuit luate cu forţa prin văduvirea unei părţi a echipamentului de tip 150 Å.

Încetul cu încetul cantitatea masivă de echipament improvizat crescuse.

Pe Pământ ar fi fost cu siguranţă dificilă realizarea acestei sarcini, cu toate facilităţile de care dispuneau acolo, dar cu aceste aranjamente hibride de pe navă era cu adevărat un miracol că generatorul continua să se dezvolte.

De nenumărate ori Underwood a trebuit să facă mai multe compromisuri care, spera el, să nu altereze caracteristicile undelor de generare, realizări pe care, cu doar două săptămâni

în urmă, nu le credea posibile.

Atunci când echipamentul a fost în sfârşit completat şi gata pentru o verificare, imensul laborator nu era altceva decât o masă imensă de fire printre care numai Moody şi Hansen se puteau descurca.

Această completare reprezenta un anti-climax. Marele proiect, care aproape oprise orice alt gen de activitate desfăşurată de obicei în laborator, fusese terminat, şi nimeni nu ştia la ce să se aştepte atunci când Hansen apăsă butonul care alimenta cu puterea provenită din convertoare, giganticele tuburi. De fapt, nu s-a întâmplat nimic. Numai sunetele slabe ale convertoarelor şi mişcarea indicatoarelor de pe aparatura din laborator arăta că raza devenise operaţională.

Chiar în imediata vecinătate a lui *Lavoisier,* se afla giganticul radiator de trei sute de metri în diametru, care pulveriza cu raza sa energie peste necunoscutele adâncimi ale spaţiului cu nou-creata putere.

Underwood şi Terry se aflau în afara navei, în spatele uriaşului radiator, împreună cu echipamentul necesar pentru desfăşurarea razei.

În spaţiu aceasta era cu totul invizibilă, neproducând crearea nici unui câmp detectabil. Părea la fel de inactivă ca o rază de ultraviolete, croindu-şi cu greu drumul prin întunericul strălucitor.

Underwood luă interfonul prin care erau conectaţi cu interiorul navei şi spuse:

— Roteşte puţin, te rog, căpitane Dawson. Lăsaţi raza să se rotească într-un arc de 180°.

Căpitanul ordonă rotaţia navei şi marele *Lavoisier* începu să se învârtă în jurul propriei axe – însă nu şi în direcţia la care se gândise Underwood. Eşuase în a indica poziţia corectă, iar Dawson presupusese că lucrul acesta nu contează. Greoi, giganticul radiator începu să se rotească înainte ca Underwood să aibă timp să-i avertizeze. Atunci raza intră în linie cu misterioasa piatră a Universului pe care o găsiseră în centrul asteroidului. Imediat, cerurile s-au umplut de o lumină insuportabilă. Terry şi Underwood se retraseră imediat în spatele trapei de la intrarea în navă iar ultimul începu să ţipe în căşti la Dawson să răsucească nava în partea cealaltă. Avertismentele sale erau însă în van pentru că cei din interiorul

navei erau orbiţi de raza puternică a luminii care penetrase până şi porţile protectoare ale navei. *Lavoisier* continua să se rotească, împrăştiind pe uriaşa piatră misterioasele sale radiaţii, după care totul trecu şi raza tăie încă o dată spaţiul nesfârşit.

Aflaţi deasupra navei, Underwood şi Terry îşi recăpătaseră încet vederea. Salvaseră piatra de la iluminarea ei de către puternica rază cu ajutorul curburii de la stratul protector al navei care reuşi să o oprească.

Underwood se ridică în picioare, împiedicându-se uşor, urmat de Terry. Cei doi rămaseră cu gura căscată de priveliştea care li se ivea în faţa ochilor. Acolo, unde piatra preţioasă fusese purtată în sus şi în jos prin spaţiu, se afla acum o masă amorfa în fierbere, care scotea aburi în stratul întunecat. Tot ce semăna înainte cu artefactul dispăruse pe măsură ce masa repulsivă se retrase în interiorul obiectului.

— Este distrus! exclamă răguşit Terry. Cea mai mare descoperire arheologică a tuturor timpurilor şi noi am distrus-o chiar înainte de a afla ceva despre ea.

— Taci din gură, ordonă cu voce ridicată Underwood. Încerca să se concentreze asupra întâmplărilor petrecute chiar în faţa ochilor săi, dar nimic nu părea a avea vreun sens.

Deplângea faptul că nu avusese la dispoziţie o cameră pentru a înregistra totul şi se ruga în sine ca cineva din interiorul navei să fi avut inspiraţia de a fi pornit vreuna.

Pe măsură ce, asemeni unui animal insensibil, nava continua să se rotească, pulsul masei amorfe, care fusese bijuteria descoperită de ei, începu să se oprească. Şi din întunecatul cenuşiu al artefactului apăru la iveală o nouă calitate: începu să-şi recapete rigiditatea dar, o dată cu ea, şi transparenţa.

Underwood aproape că încetă să respire. La liniile de demarcaţie ale faţetelor obiectului, curbe accentuate scoteau la iveală structura puternic reîntărită, care fusese scheletul. Şi fiecare celulă dintre curbe era umplută cu o substanţă groasa care releva parţial lumea necunoscută de dinăuntru. Ba chiar mai mult decât atât, între un set de curbe zări ceva de care era sigur că reprezenta o uşă spre interior.

— Vino încoace, îi spuse lui Terry. Priveşte deschiderea asta.

Săriră grăbiţi pe scuterele aflate la suprafaţa navei laborator şi se repeziră în spaţiu printre cele două obiecte. Nu a fost nevoie decât de o secundă pentru ca ceea ce văzuseră anterior

să se confirme.

Pentru moment Underwood crezu că preţioasa piatră ar putea fi o misterioasă navă venită de departe din Univers, pentru că părea plină de mecanisme având caracteristici imposibil de descris. Era într-atât de înţesată cu diverse maşinării şi mecanisme încât era imposibil să poţi privi prea departe în interior chiar şi cu ajutorul puternicelor lanterne ale scuterelor.

— Raza a fost cheia de intrare în acest obiect, spuse Terry. Asta era, încă de la bun început, soluţia. Raza trebuie să fie într-un fel conectată cu piatra.

— Şi încă în ce fel!

Deschiderea triunghiulară era suficient de mare pentru a permite accesul unui om. Underwood şi Terry îngenunchează pe marginea ei, uitându-se în jos îndeaproape, luminând cu lanternele înspre tot ce se putea zări din interior. Deschizătura părea că se află deasupra centrului unei camere mici şi goale.

— Vino în pânza mea, spuse păianjenul muştei, câtă Terry un fragment dintr-o poveste cunoscută. Nu văd nimic acolo jos, tu vezi ceva?

— Nu, nu văd. Ce-ţi veni cu citatul ăsta morbid?

— Nu ştiu. Totul pare atât de uşor. Mă simt de parcă cineva m-ar privi din spate, practic îi simt respiraţia în ceafă, parcă e cineva care ne grăbeşte să o luăm pe drumul pe care vrea să-l urmăm. Şi mai mult ca sigur că atunci când vom ajunge acolo nu o să ne placă ce vom găsi.

— Presupun că asta este strict o bănuială ştiinţifică pe care noi, nişte fizicieni ignoranţi, nu o putem înţelege.

Însă Terry fusese serios în cele spuse. Întregul aspect al mecanismului Stroidian părea lipsit de orice tensiune pe drumul pe care-i ducea, pas cu pas, de parcă puteri nevăzute îi ghida, fără ca ei însă să aibă vreo iniţiativă în privinţa traseului de urmat.

Underwood mai oftă o dată şi-şi dădu drumul în gaură, parcurgând rapid poteca pe care se afla. Terry îl urmă de îndată. Se treziră în centrul unei camere circulare de treizeci de metri diametru.

Pereţii şi podeaua păreau a fi din aceeaşi compoziţie de materie neagră şi strălucitoare, materie care acoperise în exterior misterioasa piatră şi înainte de transmutare.

Pereţii erau literalmente acoperiţi de la podea până la tavanul

aflat la o înălţime de douăzeci de metri cu inscripţii care străluceau uşor în întuneric, atunci când lanternele nu le luminau cu raza lor.

— Recunoşti ceva din toate astea? întrebă Underwood.

— Stroid III, spuse Terry, mut de uimire. Cea mai frumoasă colecţie de inscripţii care a fost vreodată descoperită. N-am reuşit niciodată să găsim un fragment consecutiv de asemenea mărime, nici măcar pentru o fracţiune de secundă. Dreyer nu mai are încotro. De data asta trebuie să vină încoace.

— Am o bănuială în legătură cu ceea ce se află aici, spuse încetişor Underwood. Nu ştiu nimic despre procedurile standard folosite în descifrarea unui limbaj străin, fac însă pariu că veţi descoperi că asta reprezintă un prim instructaj, pentru a pătrunde înţelesurile limbajului lor, la fel cum inscripţiile din exterior ne-au oferit cheia pătrunderii în matematica lor înainte de a studia fiecare detaliu al ecuaţiilor.

— S-ar putea să ai dreptate! răspunse Terry cu ochii strălucindu-i de entuziasm în timp ce se uita la zidurile poleite cu micile semne strălucitoare încorporate în ele. Dacă aşa stau lucrurile, atunci Papa Phyfe şi cu mine vom reuşi mai mult ca sigur să rezolvăm problema şi fără ajutorul lui Dreyer.

Se reîntoarseră pe navă pentru a putea aduce echipamentul fotografic şi pentru a-i comunica lui Phyfe descoperirea făcută. Acesta găsi puţin dificil de crezut că se reuşise obţinerea a ceva prin transformarea preţioasei pietre. Imaginea spaţială a masei amorfe în fierbere îi dăduse o senzaţie asemănătoare aceleia în care s-ar fi aflat pe o bancă şi ar fi privit cum fiinţa iubită se îneacă.

Însă, citind raportul lui Terry despre caracterele de Stroid III aliniate pe picturile anticamerei în care reuşiseră să pătrundă, era gata acum să admită că poziţia lor se îmbunătăţise simţitor.

Underwood părea mai degrabă a fi în expectativă atunci când se reîntoarseră la artefact. Doi fotografi, Carson şi Enright, alături de un asistent lingvist, Nichols, se aflau alături de ei.

Underwood stătea, pur şi simplu, adâncit în diverse speculaţii, în timp ce fotografii îşi aranjaseră echipamentul, iar Phyfe se aplecase pentru a studia semnele de la mică distanţă. Terry era încă urmărit de obsesia sentimentului că erau duşi de nas şi purtaţi în ceea ce s-ar fi putut încheia într-un mod neplăcut. Nu ştia de ce, exceptând faptul că mari şi minuţioase pregătiri erau

prea evidente pe ambele părţi ale artefactului. Motivul acestor pregătiri era acela care-l făcea să se îndoiască.

Phyfe îi spuse lui Underwood:

— Dr. Bernard mi-a spus că opinia ta este aceea conform căreia această cameră reprezintă cheia de acces spre Stroid III. Sar putea să ai dreptate, însă nu am reuşit să găsesc vreun indiciu în acest sens. Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

— Întregul aranjament, spuse Underwood. La început carcasa obiectului s-a dovedit a fi impenetrabilă. Nu mai există în ziua de astăzi nimic asemănător în cultura solară. Apoi au fost metodele prin care am reuşit să citim inscripţiile de pe exteriorul obiectului. Este evident că dacă radiaţiile de fisiune nucleară şi căldura, ca şi reacţiile chimice n-ar fi putut atinge chestia asta, singurul mijloc posibil de analiză rămâne cel radioactiv. Şi singurii oameni care au putut descoperi inscripţiile au fost aceia capabili de a construi generatorul de 150 Å radiaţii. Două sunt cerinţele tehnice de înaltă rezoluţie care stau la dispoziţia oricui ar fi încercat să dezlege această enigmă: abilitatea de a genera exact radiaţia potrivită, precum şi abilitatea de a le înţelege matematica şi de a construi un al doilea generator după ecuaţiile lor fluctuante.

— Acum că ne aflăm aici, nu putem face altceva decât să înţelegem limbajul tipărit.

— Sar putea să ai dreptate, spuse Phyfe. Dar noi arheologii lucrăm cu fapte, nu cu supoziţii. Vom afla cât de curând dacă este adevărat.

Underwood se simţea fericit speculând, în timp ce ceilalţi munceau. Lui nu-i rămăsese nimic de făcut. Nu exista, în aparenţă, nicio ieşire din anticameră, dar era încrezător că pătrunderea în interior va fi descoperită o dată ce inscripţiile vor fi fost descoperite.

Ieşi la suprafaţă şi merse încet, studiind atent, cu lanterna, adâncurile transparente. Ce se afla, oare, în adâncul acestui depozit lăsat în urmă de o rasă străveche, care, evident, egalase, ba chiar depăşise în realizări civilizaţia umană?

Oare ce se afla înăuntru era un vast bagaj de cunoştinţe menite să binecuvânteze omenirea cu şi mai multă abundenţă tehnologică? Sau, mai degrabă, era o cutie a Pandorei, care n-ar fi făcut nimic altceva decât să adauge alte boli şi dureri poverii, şi aşa grea, a umanităţii?

Lumea, reflectă Underwood, era plină de aproape tot ce era suportabil. Timp de un secol, producţia ştiinţifică a Pământului înflorise. Fabricile gemeau de o palpitantă industrie, iar planurile utopice ale majorităţii avansau gradual.

Capacităţile de producţie ale omului creşteau ferm de cinci sute de ani şi, în sfârşit, şi capacităţile pentru consum crescuseră în mod egal (egalându-le pe cele ale productivităţii), şi economisind, în mod corespunzător, infinit mai puţin timp în producţie şi mai mult în consumaţie. Dar utopia nu ajunsese la sfârşit, aşa cum visaseră utopiştii. Actuala cursă de înarmare deliberată nu respecta noua vârstă, aşa cum nu o făcuse nici în trecut.

Oamenii înnebuneau literalmente cu această super-abundenţă a luxului. Doar cu un an înainte, aşa-zisul *Howling Craze* răsese de pe suprafaţa Pământului oraşe şi naţiuni întregi. Fusese o criză de isterie care izbucnise la nivelul proporţiei unei epidemii. Mii de oameni din interiorul unui oraş fuseseră loviţi deodată de lacrimi şi disperare. Era îndeajuns ca membrul unei case să fie atins de epidemie şi aceasta se împrăştia rapid de la acel membru la întreaga familie şi de la acea familie ajungea încet şi sigur pe străzi, în josul şi în susul oraşului şi asta până când ţipătul de animal rănit al oamenilor răzbătea până la ceruri.

Underwood doar zărise pe moment această molimă numită *Howling Craze* şi fugise de parcă ea ar fi părut că-l urmăreşte în mod intenţionat.

Erau imposibil de descris efectele acestei epidemii asupra sistemului nervos: imaginea era aceea a unui întreg oraş cuprins de agonia isteriei.

Viaţa era ieftină aşa cum erau, de altfel, şi alte luxuri pe Pământ. Crimele lunare de ordinul miilor de-abia erau luate în seamă de presă, iar posesia de arme devenise un semn al noii vârste şi asta pentru că nimeni nu ştia când vecinul său putea să-i devină duşman.

Guvernele apăreau şi dispăreau rapid devenind nişte marionete care să îndeplinească cererile oamenilor sătui de excesele vieţii. Şi ceea ce era şi mai semnificativ, oricum, era inabilitatea tuturor liderilor de a se ţine de promisiuni, mai mult decât o foarte scurtă perioadă de timp. Dintre toţi locuitorii Pământului nu erau decât câteva sute de mii de oameni de

ştiinţă capabili să rămână pe navele flotei şi acum majoritatea dintre ei zburau.

În timp ce se gândea la aceste lucruri, Underwood cântărea mental ce putea însemna pentru omenire acest depozit-obiect aparţinând unor oameni care-şi sigilaseră cu stricteţe secretele acum 500.000 de ani Probabil că asta simţea şi Terry, gândea el.

Rămase poate aproape trei ore în exteriorul scoicii, lăsându-şi mintea să rătăcească sub strălucirea stelelor.

Brusc, căştile din cască prinseră viaţă. Era vocea lui Terry Bernard.

— Am reuşit, Del, spuse acesta încet. E o joacă de copii să descifrăm semnele astea. Vino jos. Inscripţiile ne arată cum să pătrundem în interiorul obiectului.

Underwood nu se grăbi. Se ridică încet din locul în care stătuse şi se uită la stele: aceleaşi stele care priviseră în jos de la înălţimea lor spre fiinţele care sigilaseră obiectul. Asta este, se gândi el, omul nu se poate întoarce niciodată în trecut.

Se strecură încet în deschizătură.

Doctorul Phyfe era ciudat de tăcut în pofida succesului rapid pe care-l avuseseră în descifrarea limbajului Stroizilor. Underwood se întreba ce se petrecea oare în mintea bătrânului. Oare simţea şi el importanţa capitală a acestui eveniment?

— Şi ei erau semantici şi cunoşteau frecvenţa lui Carnovan, spuse Phyfe. Cheia pe care au folosit-o pentru a revela limbajul lor se află chiar aici. O civilizaţie mai puţin avansata decât a noastră în ştiinţa semanticii nu ar fi putut descifra inscripţiile, însă cunoscând frecvenţa lui Carnovan lucrurile sunt chiar simple. Practic, este ca şi cum ne-ar fi ales pe noi ca să facem treaba, spuse Terry.

Ochii pătrunzători ai lui Phyfe se întoarseră brusc spre el privindu-l de sub ochelarii săi cu dublă protecţie din interiorul căştii costumului spaţial.

— Poate, spuse Phyfe. Poate că asta şi suntem. Oricum, rămân cu siguranţă câteva manevre de executat, manevre care vor deschide această cameră şi ne vor permite accesul în interior.

— Unde este uşa? întrebă Underwood.

Folosindu-se de notiţele făcute, Terry începu să se mişte prin cameră îndreptându-i atenţia lui Underwood spre trăsăturile

designului.

Tăieturile delicate şi structurile mobile formau o combinaţie care eliberă deodată o secţiune din podea aflată exact în centrul camerei. Aceasta se depresuriză lent, apoi dispăru lăsând un loc de trecere.

Timp de câteva momente Phyfe se mută înspre deschidere şi privi atent în jos. O scară, dintr-un material la fel de strălucitor pe cât erau şi pereţii din jurul lor, îi ducea în jos spre depozit.

Phyfe păşi în jos şi aproape că se împiedică în deschizătura făcută.

— Fiţi atenţi la aceste trepte, îi avertiză el. Sunt cu mult mai mari decât este necesar pentru o fiinţă umană.

Giganţii din acele vremuri, îi trecu prin minte lui Underwood. Încercă să-şi imagineze cum arătau creaturile care folosiseră aceste scări şi atinse cu mâna marginile de sus care erau cu mult mai înalte decât nivelul umerilor săi.

Camera depozit era divizată în mai multe nivele, iar scara se termina, de cum intraseră în interiorul antecamerei, abrupt. Încăperea în care se afla acum era înţesată cu artefacte de forme ciudate şi mărimi diferite. Nu era nici măcar un obiect recognoscibil printre ele, care să-i mulţumească.

În partea opusă sfârşitului scării se afla un piedestal pe care se regăsea un obiect asemănător unei cărţi ce părea ataşat de nişte coli metalice, acoperite cu inscripţii de tip Stroid III. În acel moment apăru Terry pentru a le examina. Nu era în stare să mişte obiectul, însă paginile de metal erau sigilate cu o încuietoare simplă care răspunse atingerii sale.

— Se pare că nu ne rămâne de făcut decât să descifrăm modul în care putem avansa, spuse Terry. Bănuiesc că acest obiect ne va spune cum putem intra în camera următoare.

Underwood şi ceilalţi membri ai expediţiei se mişcau cu precauţie examinând conţinutul camerei. Cei doi fotografi începuseră deja să înregistreze în ordine, prin fotografiere, absolut tot ce se afla în cameră.

Stând singur într-un colţ, Underwood se uită îndeaproape la un obiect care nu părea a fi nimic altceva decât o serie de globuri, tangente, opace şi policrome urcate pe piedestal.

Nu putea spune dacă asta reprezintă cumva vreun soi de maşinărie sau vreun monument.

— Simţi şi tu, nu-i aşa? auzi din spate o voce înceată.

Luat prin surprindere Underwood se răsuci brusc. Era Phyfe, în costumul lui spaţial, cu silueta lui subţire ca o umbră fără formă.

— Să simt ce?

— Te-am privit îndelung, Dr. Underwood. Eşti fizician şi ca atare mult mai aproape de realitate decât mine. Dar m-ai văzut: nu pot conduce nici măcar o expediţie: mintea mea trăieşte constant în trecut şi nu pot înţelege semnificaţia lucrurilor contemporane. Spune-mi, te rog, ce va însemna această intruziune a unei ştiinţe extraterestre în cea a noastră?

Underwood se simţi deodată pătruns de un nou şi plin de umilinţă respect. Nu-şi imaginase niciodată ca vreun arheolog să aibă o asemenea vedere pătrunzătoare asupra sinelui său în relaţia cu mediul înconjurător.

— Aş vrea să fi putut avea un răspuns la această întrebare, spuse Underwood dând din cap. Nu pot. Probabil că dacă am fi ştiut, am fi distrus acest obiect, sau poate am fi strigat întregului Univers descoperirea noastră. Dar nu avem cum să ştim şi nici nu îndrăznim să fim judecători în acest caz, chiar dacă am putea. Orice ar fi acest obiect, străvechii Stroizi se pare că, deliberat, au încercat să găsească o soluţie pentru ca propria lor cultură să supravieţuiască. Ezită puţin, după care continuă:

— Asta, bineînţeles, este ceea ce presupun eu.

Aflat în colţul întunecat al camerei, Phyfe dădu din cap încetişor.

— Desigur, ai dreptate. Este singurul răspuns posibil. Nu avem cum să îndrăznim să-i judecăm.

Underwood îşi dădu seama că nu va ajunge nicăieri în privinţa înţelegerii ştiinţei Stroizilor numai pe baza traducerilor pe care i le dăduseră Terry şi Phyfe. Trebuia să înveţe să citească inscripţiile de unul singur. Îl sună pe Nichols să-i arate rudimentele acestui limbaj. Era uimitor de simplu în principiu, şi, în plus, era construit de-a lungul unor linii semantice.

Mersul lucrurilor a început însă, treptat, să se îngreuneze, şi celor doi le-a luat mai mult de cinci zile pentru a parcurge şi desluşi materia elementară afişată la primul nivel situat sub antecameră.

În privinţa cărţii cu pagini metalice, aceasta s-a dovedit a fi de prea puţin folos pentru a le satisface curiozitatea în privinţa

vechimii planetei sau a culturii acesteia. Cartea le oferea doar instrucţiuni pentru înaintarea în înţelegerea limbajului şi li se adresa drept *Necunoscuţii prieteni* – aceasta fiind traducerea aproximativă în limbajul uman.

Aşa cum devenise deja evident, repozitoriul fusese pregătit pentru a salva cele mai mari realizări ale străvechii culturi Stroidiene de la distrugerea grea ce se abătuse asupra planetei lor. Însă înregistrările nu prezentau nici cea mai vagă aluzie în ceea ce priveşte natura acestei distrugeri şi nici nu indicau nimic despre obiectele din cameră.

Oamenii de ştiinţă erau puţin dezamăgiţi de puţinul care le fusese relevat, însă, aşa cum era de aşteptat, se aflau acolo şi alte instrucţiuni care să le permită accesul la următorul nivel. Acolo, însă, aveau să se confrunte cu o situaţie total deosebită de cele anterioare.

Camera în care intraseră, după ce coborâseră pe o lungă, îngustă şi cu trepte rare scară în spirală, avea formă sferică şi părea a fi concentrică la învelişul exterior al repozitoriului. Aceasta încăpere nu conţinea decât un singur obiect.

Acesta era un cub situat chiar în centru. Din colţurile sale porneau nişte suporturi lungi, având structuri complicate care conduceau spre suprafaţa interioară a camerei sferice. Era efectiv un şoc escaladarea obiectului, indiferent de ce ar fi conţinut acel cub. Imaginea care se aşternea în faţa oamenilor era impresionant de simplă, totuşi anticlimatică, lipsită de tensiunea la care se aşteptau, şi asta întrucât acolo nu se afla nimic din minunile pe care se aşteptaseră să le vadă. Nu se afla acolo decât cubul suspendat şi o carte.

Phyfe înainta rapid pe poteca cea strâmtă care ducea spre intrarea în cub. Cartea se afla pe un suport legat de una din laturile cubului. Phyfe deschise cartea la prima pagină şi începu să citească rar şi apăsat.

— Salutări, *Prieteni necunoscuţi.* Salutări vouă din partea *Celui Mare.* Prin faptul că acum citiţi ce este scris aici, v-aţi dovedit capabili mental de a înţelege noua lume a cunoaşterii şi a descoperirilor, care poate fi a voastră.

— Eu sunt Demarzule, *Cel Mare,* cel mai mare din larga Sirenia – şi ultimul, iar în memoria minţii mele se află vasta cunoaştere care a făcut din Sirenia cea mai mare rasă din întregul Univers. La fel de mare, însă, aşa cum a fost şi

distrugerea ce s-a abătut asupra lumii noastre. Însă cunoştinţele şi minunile acesteia nu se vor pierde niciodată. Vreme îndelungată de aici încolo se vor naşte lumi noi, locuite de fiinţe noi, care vor ajunge la o minimă cunoaştere, astfel încât să poată aprecia minunile lumii din Sirenia, minuni ce pot fi şi ale lor. Dispuneţi de o minimă tehnică a înţelegerii, altfel nu aţi fi creat câmpul de radiaţii necesar pentru a face penetrabil depozitul. Aveţi, de asemenea, şi o minimă cunoaştere a semanticii, altfel nu aţi fi putut înţelege cuvintele mele, cuvinte care v-au adus până aici. Sunteţi potriviţi şi capabili să-l vedeţi pe *Cel Mare* din Sirenia!

În timp ce Phyfe trecea la următoarea pagină oamenii se uitau întrebători unul la celălalt Nichols, semanticistul, a fost cel care a spus:

— Nu există decât două posibilităţi pentru a descrie o fiinţă care a scris o asemenea declaraţie. Ori ea aparţine, într-adevăr, unei minţi superioare, ori unui maniac. Din câte ştiu, până acum, în istoria omenirii, nu există nicio dovadă a întâlnirii cu o asemenea creatură. Dacă ea ar fi existat ar fi fost minunat să avem posibilitatea de a o cunoaşte.

Phyfe făcu o pauză şi privi iarăşi cu dificultate prin casca costumului spaţial.

Apoi continuă:

— Sunt etern. Sunt printre voi *Prieteni necunoscuţi* şi sarcina de a da voce gurii mele, vedere ochilor mei şi mişcare mâinilor mele se află în puterea voastră. Apoi, după ce vă veţi îndeplini dificila şi uriaşa sarcină, va trebui să mă trataţi de la înălţimea *Celui Mare al Stemei.*

Enright, fotograful spuse:

— Ce naiba înseamnă asta? Tipul trebuie să fi fost nebun. Din cele spuse pare ca se aşteaptă să revină la viaţă.

Sentimentele pe care le trăia Underwood erau cu greu suportabile. Era ceva între o anticipaţie aproape totală şi o tăcere înspăimântătoare ce se amestecau într-un torent ameţitor.

În timp ce Phyfe continua să citească, niciunul din cei prezenţi nu mai scotea niciun cuvânt. Voi trăi din nou. *Cel Mare* trebuie să se reîntoarcă, iar voi, care sunteţi *Necunoscuţii mei Prieteni,* veţi fi martorii acestui eveniment. Atunci şi numai atunci, veţi cunoaşte marile secrete ale Sireniei, secrete de o mie de ori mai

mari decât ale voastre. Numai atunci veţi fi, într-adevăr, puternici, având secretele Sireniei bine păstrate în mintea mea. Prin puterile pe care vi le voi dezvălui veţi deveni mai puternici decât oricine altcineva din Univers.

Phyfe întoarse pagina, după care se opri brusc. Se întoarse spre Underwood şi spuse:

— Restul îţi aparţine.

— Ce...?

Underwood se uită la pagina cu inscripţii. Începu cu dificultate să citească în tăcere. Substanţa scrierilor se schimbase brusc în jungla ştiinţei extraterestre. Cu încetineală începu să parcurgă primele concepte, apoi, din ce în ce mai repede, deoarece devenise evident că ceea ce era scris acolo reprezenta material de studiu pentru zile întregi. Însă, din parcurgerea rapidă a inscripţiilor, s-a născut viziunea unui vis uriaş: cunoaşterea eternităţii în timp ce lumile de jur-împrejur se destrămau şi mureau pentru a reveni apoi la viaţă.

Scrierea spunea ceva despre radiaţii necunoscute îndreptate împotriva celulelor vii, reducându-le la protoplasma, stropind totul, cu excepţia *simbolului* metabolismului.

De asemenea, mai spunea ceva şi despre alte radiaţii şi un tratament chimic complex, un proces fantastic care putea reda din nou viaţa simbolizata numai de protoplasmă.

Underwood privi în sus. Ochii săi trecură de la cubul lipsit de trăsături la feţele camarazilor săi.

— Este viu, spuse trăgând aer în piept. 500.000 de ani şi el este viu! Acestea sunt instrucţiunile prin care poate fi readus la viaţă.

Nimeni nu spunea nimic, însă ochii lui Underwood arătau de parcă o povară imensă căzuse pe umerii lui. Din toată agitaţia ce pusese stăpânire pe gândurile sale, un unic scop, clar şi irevocabil, se născu.

În interiorul cubului se afla o materie ce putea fi transformată într-un creier – unul extraterestru, e drept –, dar extrem de puternic. Brusc, Underwood se simţi înrudit cu străvechea creatură care reuşise să cucerească timpul, şi îşi jură tăcut în sinea sa că, dacă va fi să stea în puterile sale, aceasta va trăi din nou şi va vorbi despre străvechile secrete pe care le stăpânea.

— Del! Şocul surprizei şi senzaţia de plăcere făcea ca delicatele trăsături ale Illiei să pară şi mai frumoase. Stătea în cadrul uşii, cu aura părului ei galben pal luminată din interiorul camerei.

— Surprinsă? întrebă Underwood. Îi era întotdeauna dificil sa-şi găsească cuvintele atunci când o vedea pe Illia.

Nimeni nu ar fi bănuit că o frumuseţe ca ea poate fi unul dintre cei mai buni chirurgi de la Centru Medical.

— De ce nu m-ai anunţat că vii? Nu este corect să…

— Să nu-ţi acord timpul necesar pentru ca tu să fi pregătită să mă întâmpini!

Dădu din cap încetişor atunci când el o luă în braţe. Se smulse însă repede din îmbrăţişare şi-l aşeză pe un scaun în faţa ferestrelor largi, prin care se zăreau luminile de noapte ale oraşului de sub ei.

— Te-ai întors definitiv? întrebă ea.

— Să mă întorc? Illia, tu ai darul de a face ca şi cele mai simple şi comune cuvinte să pară a avea sensuri confuze.

Aceasta zâmbi, se aşeză pe un alt scaun lângă el şi schimbă rapid subiectul.

— Povesteşte-mi despre expediţie. Arheologia mi s-a părut a fi întotdeauna o ştiinţa inutilă, dar bănuiesc că am gândit aşa pentru că nu găsesc nimic comun între arheologie şi ştiinţa medicală, nimic în comun în ceea ce priveşte viitorul. Mă întreb ce poate găsi interesant în ea un fizician?

— Cred că voi găsi ceva în comun cu ultima descoperire. Avem cu noi o fiinţă vie care este ori egală, ori superioară în ceea ce priveşte inteligenţa pe care o posedă. Vârsta ei e în jur de 500.000 de ani. Sunt sigur că vei fi interesată de aspectele medicale ale acestei descoperiri.

Preţ de câteva clipe părea că Illia stătea acolo pe scaun ca şi când nu l-ar fi auzit. Apoi spuse:

— Dacă eşti sigur în privinţa a ceea ce aţi găsit, atunci asta poate fi o descoperire care va schimba lumea.

Underwood se simţi brusc cuprins de iritare şi asta mai mult din cauza faptului că încercase el însuşi să-şi reprime aceeaşi idee pe care o exprimase şi ea.

— Extensiile noastre semantice o să-i scoată peri albi lui

Phyfe. Nu am descoperit până acum nimic în stare să zdruncine lumea. Am găsit o creatură, de o vechime şi cultură diferite de cele ale noastre, dar asta nu va cauza în vreun fel societăţii umane şi nici nu ne va schimba.

— Dacă însă este vorba despre o altă cultură ştiinţifica superioară, de unde ştii ce poate sau cum poate ea să facă?

— Nu ştiu, dar să aplici atâtea posibile interpretări nu face decât ca ceea ce credem noi despre această descoperire să devină şi mai confuz. Spun asta pentru că vom avea nevoie neapărat şi de un consilier biolog. Am crezut că ţi-ar plăcea să fii tu acela.

Ochii ei pluteau departe în halourile luminilor oraşului. Atunci spuse:

— Del, este umană creatura asta?

— Umană? Ce este uman? Este inteligenţa apanajul umanităţii? Poate fi descris orice alt factor al existenţei noastre ca uman? Dacă-mi poţi spune asta, poate că aş fi în stare să-ţi dau un răspuns. Din câte ştiu acum, este vorba despre o creatură cu simţuri şi de o înaltă cultură ştiinţifică.

— Atunci, asta înseamnă că doar acest aspect ne pune într-o reală legătură cu ea?

— Presupun că da! Nu văd niciun motiv pentru care ar putea fi altfel.

— Da, sunt de acord cu tine. Nu înţelegi? Acest obiect poate fi un germene al reîntineririi, un nucleu cu ajutorul căruia să strângem fragmentele împrăştiate ale culturii noastre şi să le unificăm prin puterea de absorbţie a acestei noi ştiinţe. Numai priveşte ce vastă cunoaştere biologică indică această animată suspensie.

— În regulă! E de ajuns, râse Underwood resemnat.

— În niciun caz nu pot evita o astfel de discuţie cu tine, nu-i aşa, Illia?

— Din chiar prima floare răsărită în primăvară, tu proiectezi deja gloria întregii veri care va să vină, nu?

— Am greşit oare? Oamenii de pe Pământ au nevoie de ceva care să cimenteze relaţiile dintre ei, să-i strângă laolaltă în această perioadă de amare deziluzii. Iar această creatură poate fi soluţia.

— Ştiu, spuse Underwood. Am discutat îndelung această problemă, acolo, afară în spaţiu, înainte de a ne decide să

mergem înainte cu restaurarea. Am discutat şi ne-am contrazis ore întregi. Unii dintre membrii expediţiei au vrut să distrugem imediat acest obiect şi asta deoarece este imposibil să prevedem efectele acestei descoperiri din punct de vedere strict semantic. Nu avem datele necesare.

— Terry Bernard ştiu sigur că s-a luptat pentru distrugerea lui. Şi lui Phyfe îi este teamă de eventualele consecinţe, însă îşi menţine opinia conform căreia nu avem dreptul să o distrugem, întrucât moştenirea este una foarte importantă. Vorbind strict ştiinţific, eu îmi reafirm opinia că nu ne putem gândi la nimic altceva decât la restaurare, indiferent de consecinţe.

— Mai trebuie să luăm şi încă ceva în calcul – elementul personal O creatură a cărei imaginaţie şi îndrăzneală au fost atât de mari şi puternice încât să-şi conserve ego-ul vreme de 500.000 de ani merită ceva mai mult decât o execuţie sumară. Are dreptul de a fi cunoscut şi auzit. Actualmente pare absolut ridicol să ne temem de orice poate ieşi din asta. Phyfe şi Terry sunt însă experţi semantici şi de aceea le este teamă.

— Oare nu crezi că ei se înşală, Del? Cu siguranţă că nu au dreptate. Dacă nu au datele necesare, ci doar o vagă bănuială, o părere preconcepută, este ridicol pentru ei, ca oameni de ştiinţă, să se lase purtaţi de asemenea sentimente.

— Nu ştiu. Nu vreau să am nimic de-a face cu aspectele problemei. Nu ştiu decât că, un tip care are capacitatea cerebrala şi curajul acestuia, trebuie să aibă şanse de a se face auzit. Intenţionez ca împreună cu Phyfe să mergem mâine la comisie şi să-l vedem pe Directorul Comitetului. Dacă te interesează slujba despre care ţi-am vorbit, vino şi tu cu noi.

Entuziasmul directorilor, ce părea în aparenţă imposibil, îl întrecea pe cel al Illiei. Niciunul dintre aceştia nu părea să împărtăşească temerile membrilor echipajului. În plus de asta, în atmosfera caldă şi familiară din biroul comitetului, toate aceste spaime păreau nefondate.

Boarder, cel mai în vârstă membru al comitetului director, nu-şi putu reţine lacrimile la sfârşitul raportului, raport însoţit de amplificarea verbală făcută de Underwood.

— Ce lucru minunat ca aşa ceva să se întâmple în timpul vieţii noastre! spuse acesta. Crezi că este posibil? Restaurarea unei creaturi de acum 500.000 de ani pare a fi un lucru atât de fantastic.

— Sunt sigur că nu am răspuns la această întrebare, spuse Underwood. Nimeni nu are cum. Cu toate astea, construcţia echipamentului descris de Stroizi este completă datorită cunoştinţelor tehnice de care dispunem. Este posibil ca, datorită faptului că a trecut prea mult timp, protoplasma să se fi degradat total. Este de asemenea posibil ca Demarzule să fi gândit găsirea sa în termeni de sute sau poate chiar mii de ani. Nu putem răspunde acestor întrebări decât dacă vom construi echipamentul, lucru pe care îl voi face dacă Directorii vor dori să autorizeze procedura de resurecţie.

— Nici nu se pune problema să nu fie de acord, spuse Boarder. Vom demola întregul institut dacă este nevoie. Mă întreb doar pe care dintre laboratoarele spaţiale le putem folosi pentru ceea ce ne-am propus. Ce-ar fi dacă am aşeza obiectul în noua clădire a muzeului Carlson? Fragmentele necesare pentru muzeu pot rămâne în depozit vreme îndelungată.

Boarder aruncă o privire circulară asupra Directorilor aflaţi în faţa sa. Zări acceptări din cap şi propuse să se voteze. Propunerea sa primise sprijinul necesar. O dată primită acceptarea, Phyfe se reîntoarse la expediţie pentru a superviza transferul repozitoriului în care se afla Demarzule pe Pământ, în timp ce Underwood începuse a face planuri extrem de minuţioase şi detaliate pentru construcţia şi realizarea echipamentului, aşa cum specificau instrucţiunile pe care le adusese cu sine din depozitul Stroidian.

Dreyer, marele semanticist, a fost rugat să acorde consultanţă în privinţa întregului proiect; în mod specific să asiste la re-traducerea înregistrărilor, pentru a fi absolut siguri în privinţa instrucţiunilor, altfel extrem de precise.

Dreyer era un tip scund, având veşnic în colţul gurii un trabuc de la capătul căruia ieşeau veşnic rotocoale de fum albăstrui. Avea o faţă rotundă şi calmă ca a unui copil. Dădea impresia că reuşise pe deplin să capete imposibilul, adică acea linişte imperturbabilă şi stranie pentru o lume aflată într-o continuă zvâcnire.

S-a apropiat ascultând în tăcere, şi atunci când Phyfe şi Underwood terminaseră de vorbit, spuse:

— Da. O să vă ajut cu plăcere. Această problemă este una extrem de importantă.

Însă Underwood era forţat să se gândească la implicaţiile

sociologice şi semantice ale slujbei în care era angajat. Munca tehnică necesară pentru rezolvarea problemei era extrem de complexă şi dificilă. O cantitate enormă de echipament complicat trebuia schiţat şi construit şi, după ce descifrase instrucţiunile Stroizilor şi acestea fuseseră verificate de Dreyer, şi-a dat seama că nu există o metodă mai directă şi mai scurtă pentru a îndeplini această sarcină şi nici nu îndrăznea să folosească alta.

Muzeul Carlson fusese proiectat de-a lungul liniilor unui străvechi templu grec şi, aşa cum era aşezat pe o colină joasă, separat de celelalte clădiri aparţinând Institutului Smithson, semăna cu o clădire impozantă.

Holul central al muzeului fusese golit de materialele aflate acolo, acum deja împachetate. Începea să sosească echipament electronic şi biologic din ordinul lui Underwood, care trimisese cereri ferme de primire către toate magazinele şi fabricile împrăştiate în toată ţara.

În clipa în care anunţul conform căruia muzeul Carlson nu se va deschide la ora şi ziua stabilită a fost făcut, asociaţiile de presă din lumea întreagă deveniseră brusc interesate de motivul acestei întârzieri, astfel încât Underwood se vedea acum asaltat de către o armată de reporteri. Le anunţă, pe scurt, descoperirea pe care o făcuseră. Urma să-i ia ceva timp şi efort pentru simplificarea datelor ştiinţifice iar până când reporterii vor fi înţeles şi notat întreaga poveste, cu siguranţă că anunţurile şi ştirile din ziare vor vorbi despre o întreagă rasă de monştri extratereştri ce urmau a fi expuşi în muzeul Carlson.

Underwood îşi făcu datoria de a le oferi informaţiile. Însă Davis de la „Revista de Ştiinţă” clătină din cap:

— Nu, nu astea sunt aspectele reale ale problemei. Arheologii şi arheologia au inventat întotdeauna poveşti interesante, dar acum e pentru prima oară când arheologia vorbeşte despre specimene aflate în viaţă. Care spuneai că este denumirea pe care o arată inscripţiile? *Cel Mare?*

Underwood îşi înclină încet capul în semn de confirmare.

— Asta este! spuse deodată reporterul. Misteriosul, atotştiutorul ce zăcuse în spaţiu timp de secole, aşteptând atingerea unei mâini care să redea viaţa acestui extraordinar de puternic intelect şi să primească în schimb uriaşul depozit de cunoaştere încorporat în el. Aceasta este perspectiva din care

vom scrie despre descoperirea dumneavoastră.

Underwood estimă mental cele spuse şi se reîntoarse la lucru.

Încetul cu încetul echipamentul de care era nevoie începuse să prindă formă în holul larg al muzeului. Centrul construcţiei era o baie ceramică capabilă să reţină masa de protoplasmă într-o soluţie nutritivă şi să păstreze la nivelul controlabil temperaturile şi presiunile ce urmau să apară. Alături de baia de ceramică a fost asamblat şi complexul tablou de observaţie. Din acel punct, orice funcţie fiziologică a masei protoplasmice putea fi observată gradual. Rezultatele măsurătorilor asigurau lecturi electronice care puteau fi interpretate în termenii funcţiilor de dezvoltare. Era ca şi cum ar fi urmărit dezvoltarea şi creşterea unui fetus întrucât acesta părea că este nivelul aproximativ de creştere la care oamenii de ştiinţă se aşteptau. Valori matematice controlau injectarea în baia de ceramică a materialelor nutritive, cu o acurateţe de o mie de miligrame. O duzină de operatori specializaţi în acest sens urmau a fi acum selectaţi cu scopul precis de a urmări în fiecare secundă procesul de creştere a organismului în baia de ceramică. Jumătatea de sus a pereţilor băii erau transparenţi, ca de altfel şi capacul.

În interior, sub capac, conul radiatorului de lângă reflectoare avea să împrăştie asupra întregii protoplasme radiaţii dătătoare de viaţă. Carburatoarele gigantice menite a produce aceste radiaţii ocupau celelalte părţi ale sălii. A durat cinci luni de zile de la descoperirea recipientului pentru ca echipamentul de restaurare să fie complet şi gata pentru a fi folosit. Interesul public stârnit de acest proiect crescuse în intensitate datorită reportajelor de senzaţie ale ziarelor şi un flux constant de vizitatori treceau pe lângă muzeul Carlson pentru a zări măcar, timp de câteva secunde, activităţile ce se desfăşurau în interior. Buletinele de ştiri, aşa cum Davis promisese, construiseră Stroizilor imaginea de binefăcători ai umanităţii. Acestea prezentau, prin afinitate, aspecte ale creaturii încercate şi blestemate de-a lungul secolelor, care acum era eliberată din sclavie şi pregătită să-şi reverse binecuvântarea sa asupra binefăcătorilor săi. Underwood nu acorda prea mare atenţie buletinelor de ştiri dar numărul din ce în ce mai mare al vizitatorilor începuse deja să-l enerveze şi să-i obstrucţioneze activitatea.

Drept urmare, a fost nevoit să le ceară Directorilor să împrejmuiască cu un gard o arie întinsă în jurul muzeului Carlson.

În toată aceasta perioadă, *Lavoisier* rămânea lent pe orbita Pământului, pentru a păstra recipientul în interiorul său la temperatura spaţiului, până la momentul potrivit transferului protoplasmei în baia nutritivă.

Acum, că toate erau în ordine la muzeu, Underwood şi Phyfe se întoarseră pe navă, la recipient, pentru a dirija mutarea containerului cu protoplasmă, lăsându-l pe Terry la conducerea activităţilor din muzeu. Atât operatorii cât şi tehnicienii erau pregătiţi să-şi preia atribuţiile ce le reveneau fiecăruia în parte.

Transferul protoplasmei pe Pământ era o operaţie destul de dificilă. Baia din interiorul muzeului Carlson era acum potrivită la temperatura zero, urmând ca la momentul adecvat temperatura din interiorul ei să mai crească cu câteva grade.

Comitetul şi ceilalţi directori ai institutului nu împărtăşeau reticenţa lui Underwood faţă de publicitatea creată.

Ei erau obişnuiţi cu aceste metode de a face publicitate, mai ales că mare parte din veniturile institutului depindeau de un asemenea gen de publicitate care atrăgea după sine sume de bani considerabile.

Aşa se face că sarcina navei *Lavoisier* fusese anunţată cu surle şi trâmbiţe. O mulţime de zeci de mii de oameni se strânsese pentru a privi transferul protoplasmei care odată fusese o mare fiinţă extraterestră.

Underwood se afla în camera de control, privind cum nava intra din ce în ce mai adânc în atmosfera Pământului, spre zona de aterizare de lângă Muzeul Carlson. Treptat reuşi să identifice umbra neagră a navei acoperind terenul de pe lângă clădirea albă din piatră având strălucirea unui templu grec.

Terry, care stătea lângă el, exclamă:

— Uită-te la mulţime! Se pare că întreg oraşul a venit să-i ureze bun venit invitatului nostru.

— Dacă nu se îndepărtează de zona de aterizare vor fi toţi ucişi. Collins, ia legătura cu baza şi spune-le să elibereze terenul.

Ofiţerul de telecomunicaţii transmise ordinul primit. Nava-laborator se rotea lent în timp ce mulţimea se retrăgea încet pentru a permite aparatului de zbor să aterizeze lângă clădire.

Underwood ieşi grăbit din navă şi intră în clădire. Tehnicienii pe care-i avea la dispoziţie erau pregătiţi să intervină. Fiecare, pe rând, raportă poziţia operaţională în care se afla. Apoi, Underwood reluă contactul cu nava şi ordonă ca încuietoarea portabilă să fie deschisă.

Imediat masivul cargou se deschise şi containerul cu protoplasmă începuse să fie descărcat.

Ţipetele pornite din gâtlejurile a sute, apoi a mii de oameni căpătară deodată aspectul unui val uriaş de sunet asurzindu-i pe cei aflaţi în clădire. Underwood făcu o pauză şi se întoarse să privească afară. Un uşor tremur îl cuprinse:

— Prostii, spuse el mânios lui Terry. Dacă o ţin tot aşa vor sfârşi prin a-i cuprinde isteria. De ce n-au păstrat Directorii secretul operaţiunii? Ar fi trebuit să ştie cât de mult poate dăuna o mulţime de spectatori neliniştiţi.

Din depărtare Illia şi Dreyer priveau în tăcere. Underwood se grăbi să-şi îndrepte atenţia asupra cargoului. Containerul era coborât încet în camera de ceramica şi un alt coridor se deschise, pe măsură ce ambele containere erau aşezate adiacent. Din părţile laterale sterile, masa protoplasmică îngheţată alunecă lin înainte şi se reuni cu restul cantităţii în interiorul maşinăriei, după o aşteptare de o jumătate de un milion de ani. Nu se întâmplă nimic, nu avu loc absolut nicio reacţie în momentul finalizării procesului. Cu toate acestea, cei care priveau ce se întâmplă, ştiau că marele experiment începuse deja. Peste şase luni aveau să descopere dacă vor avea sau nu succes. Underwood trimise bagajele înapoi pe navă iar *Lavoisier* se mută în aeroportul Institutului. După aceasta, Comisia intră gălăgios în hangar împreună cu o armată de fotografi şi reporteri. Au fost făcute fotografii ale echipamentului şi ale tehnicienilor, precum şi ale protoplasmei ce zăcea inertă în interiorul căzii în care urma a fi introdus lichidul nutritiv, asta după ce urma ca soluţia să ajungă la temperatura de 100°.

Underwood nu avea la dispoziţie timpul necesar pentru a acorda vreo atenţie ziariştilor. Încerca să fie prezent peste tot, în acelaşi timp, inspectând aparatura de verificare şi măsurare, încercând să se asigure că totul funcţiona bine. Fiecare bucată de echipament instalată era întărită de cel puţin trei ori, pentru siguranţă, în caz că ceva s-ar fi întâmplat. Instrucţiunile avertizau asupra faptului că, o dată început procesul de

restaurare, acesta nu trebuia să fie sub nicio formă întrerupt, altfel moartea *Celui Mare* survenea instantaneu.

După ce termină de inspectat şi verificat aparatura, Underwood se simţi brusc epuizat. Făcu stânga împrejur evitându-i astfel pe ziariştii cărora Comisia le citea acum raportul având ca subiect repozitoriul din spaţiu, dar şi locuitorul acestuia.

Underwood se uita atent la figura îmbătrânită ce stătea aproape nevăzuta în apropierea racordării celor două tablouri de comandă. Era Phyfe care începu să vorbească încet atunci când Underwood se apropie de el.

— A început, şopti bătrânul arheolog, şi nimic nu mai poate opri acest proces.

Underwood simţi din nou acel fior de teamă şi privi scrutător spre Phyfe, însă ultimul privea ţintă înainte spre blocul inert de protoplasmă.

5

Phyfe ceruse să fie eliberat de datoriile ce-i reveneau în postura de conducător al expediţiei aflată încă în desfăşurare, pentru a-şi putea dedica întregul timp pe care-l avea la dispoziţie studiului înregistrărilor şi manuscriselor, acum palpabile, lăsate de Stroizi.

Terry Bernard renunţase şi el la munca de teren pentru a-l putea asista pe bătrânul Phyfe. Alături de ei se mai afla şi Dreyer cuprins de eforturile febrile ale traducerii limbajului care-l sfidase atâta vreme.

Underwood era preocupat mai ales de reînvierea fiinţei extraterestre. Simţea într-un fel anume că în munca pe care o depunea se afla secretul vieţii însăşi.

Cartea cu instrucţiuni lăsată de Stroizi era totuşi, prin natura ei, mai degrabă un manual de operare decât un text pur teoretic, iar acum, că experimentul era efectiv în desfăşurare, Underwood abandonă orice altă posibilă fabulaţie în încercarea de a studia în întregime procesele ce aveau loc.

Atât de ocupaţi erau ca oameni de ştiinţă cu propriile lor studii, încât de-abia observară reacţia publicului faţă de creatura pe care urmau să o readucă la viaţa. Primul semn din

afară îl reprezentase acel strigăt de întâmpinare al mulţimii, în ziua în care protoplasma a fost adusă pe Pământ.

Următorul semn avea să fie predica de duminică, ţinută într-o adunare săracă, de unul din mulţimea de lideri religioşi, într-o biserică din acelaşi oraş.

William B. Hennessey fusese în tinereţe, înainte ca decăderea să înceapă rapid, om de publicitate şi încă unul conştient de valorile reale ale acestei munci. Poate că, însă, crezuse doar pe jumătate în ceea ce scrisese şi predicile goale, şterse de conţinut pe care le ţinuse îl convinseseră că într-adevăr aşa era.

Era probabil ca şi alţi predicatori să-şi aleagă aceeaşi temă pentru ceremonia de duminică, însă numai William B. Hennessey era singurul care atrăsese atenţia reporterilor, făcându-şi astfel publicitate.

Acesta spuse:

— Câţi dintre noi se numără printre aceia care au renunţat la a mai crede în rasa umană, care a disperat în încercarea de a se agăţa de valori, care s-au lepădat de îndrumarea celui care dorea să ne conducă? Poate că vă număraţi printre milioanele de oameni care, asemeni vouă, au renunţat la orice speranţă că marile probleme ale vieţii vor fi rezolvate? Dacă sunteţi dintre cei despre care am vorbit, vreau să vă întreb dacă aţi fost în mulţimea celor care au fost martorii miraculoasei sosiri a *Darului de dincolo de Vremuri.* Sunteţi dintre aceia care l-au văzut pe *Cel Mare?*

William B. Hennessey făcu o pauză, după care continuă:

— Timp de secole am căutat în interiorul propriei noastre rase pe aceia care să ne conducă şi să ne îndrume şi nu i-am găsit. Ei nu erau, în fond, decât nişte simpli oameni. Însă acum le este dată nobililor noştri oameni de ştiinţă marea sarcină de a-l trezi din somnul de milenii pe *Cel Mare,* iar atunci când ei îşi vor fi îndeplinit această muncă va sosi şi *Vârsta de Aur a Pământului.* Vă cer să rupeţi lanţurile disperării în care aţi fost încătuşaţi. Ieşiţi din închisorile dezamăgirii şi ale deziluziei. Fiţi pregătiţi să-l întâmpinaţi cum se cuvine pe *Cel Mare* în ziua renaşterii sale. Lăsaţi-vă minţile şi inimile deschise pentru a primi mesajul pe care îl va transmite şi pentru a vă supune sfaturilor, pe care cu siguranţă ni le va da, deoarece, cu adevărat, dintr-o lume mai mare şi mai strălucitoare decât a noastră, *Cel Mare* a venit pentru a ne ocroti pe toţi!

În decurs de o oră cuvintele rostite de Hennessey făcuseră deja înconjurul lumii.

Terry era singurul om de ştiinţă care lucra la proiect şi care auzise despre asta. După-amiază, după această poveste, se îndreptă spre muzeu şi îi găsi pe Underwood şi pe Dreyer la panourile de testare.

— Un predicator flecar a ţinut azi dimineaţă o predică de *Oscar.* Sări brusc, neîndemânatic înspre baie. Spune că noi avem soluţia pentru a vindeca lumea de toate bolile care o macină. Îi îndeamnă pe oameni să-l venereze pe *Cel Mare.*

— Cred că ştii că o asemenea nebunie chiar s-ar putea întâmpla. Din trabucul lui Dreyer ieşi un pufăit aproape exploziv.

— Un cult religios bazat pe această inteligenţă extraterestră există deja. Ar fi trebuit să anticipăm că asta se va întâmpla. Mă întreb oare de ce calculele noastre nu au reuşit să ne spună acest lucru.

— Eu cred că este periculos, spuse Terry. Toată treaba ar putea deveni o afacere serioasă.

— Ce vrei să spui? Nu înţeleg, spuse Underwood.

— Nu vezi care sunt implicaţiile? Adevărata problemă a lumii în care trăim este deziluzia şi lipsa unei autorităţi. Dacă obiectul ăsta se va dovedi a fi unul simţitor şi conştient, inteligent, ba chiar superior, ei bine atunci ar putea deveni orice şi l-ar dori mulţimea: preşedinte, dictator sau chiar un zeu.

— Ei, ia-o şi tu mai uşor, spuse Underwood. Probabil că individul ăsta nu este decât un predicator fanfaron care nu are mai mult de o sută de adepţi credincioşi. Probabil că buletinele de ştiri au tratat evenimentul ca pe un comentariu umoristic faţă de experimentele noastre. Oricum, nu ar fi trebuit să permitem ca ştirile să fie difuzate. Totul a plecat de la mulţimea aia isterică ce se afla aici atunci când am adus protoplasma.

Dreyer clătină din cap, învăluit în fumul trabucului.

— Nu. Totul a început atunci când primii oameni din peşteră au meşteşugit zeii lor din argilă afară pentru ca să descopere a doua zi că aceştia crăpaseră de căldura soarelui şi fuseseră distruşi de ploi; totul a început atunci când prima căpetenie de trib din peşteră a fost înjunghiată de un rival care-i dorea locul, iar adepţii dezamăgiţi ai celui ucis au trebuit să i se supună noului conducător. Povestea asta este veche şi de atunci încoace se repetă mereu.

— Asta nu ne priveşte pe noi, spuse Underwood.

Însă Dreyer continuă fără să se grăbească:

— Pe măsură ce, unul câte unul, zei şi căpeteniile dispăreau, oamenii îşi îndreptau privirea către noi lideri care să ia asupra lor toate poverile umanităţii şi care să le arate calea spre acel iluzoriu paradis pe care cu toţii încercau să-l găsească. Întotdeauna, de-a lungul secolelor, s-au găsit aceia care să se lase aleşi şi consideraţi marii conducători, aceia care să-şi asume sarcina de a conduce. Unii dintre ei îşi aveau ochii îndreptaţi spre locuri strălucitoare la care oamenii n-ar fi putut ajunge niciodată iar discipolii lor scădeau ca număr, descurajaţi şi cu inimile distruse. Alţii au încercat să-şi găsească un scop încercând să guverneze şi să cucerească naţiuni străine, atrăgându-şi discipolii în băi de sânge şi în dezastru. Însă mereu şi mereu steaua lor a apus, iar oamenii nu şi-au găsit niciodată ţelurile lor evazive pe care nici măcar nu le puteau defini sau spune pe nume.

— Aşa s-a născut epoca Deziluziei, spuse cu amărăciune Underwood.

— Însă deziluzia este un lucru sănătos. Îţi arată care este cu adevărat realitatea.

— Cum poţi să spui că deziluzia este ceva sănătos? întrebă Underwood. Oamenii nu mai cred în nimic. Şi-au pierdut până şi credinţa în viaţa însăşi.

— Credinţa în viaţă? Mă întreb oare ce vrea să însemne asta, spuse amuzat Dreyer. Fii atent la amploarea celor spuse, Dr. Underwood.

Underwood roşi amintindu-şi de remarca Illiei, cum că Dreyer putea întoarce, în orice clipă, împotriva ta, propriile-ţi cuvinte.

— Bine atunci. Asta înseamnă că nu există guvernare, lideri sau religii pe care să te bazezi în timpuri de grea încercare pentru că oamenii nu mai au încredere în asemenea lucruri.

— Toate astea nu duc decât la concluzia că se apropie o etapă în care nu vor mai avea nevoie de un asemenea suport. Şi, asemeni unui copil care învaţă să meargă, se vor împiedica şi vor cădea. Se vor lovi puţin şi apoi vor plânge, aşa cum se vede că au făcut mulţi dintre oamenii noştri de ştiinţă, altfel nu ar fi dat bir cu fugiţii alegând planeta Venus sau alte locuri.

Underwood închise ochii încercând să se calmeze după dojana usturătoare a lui Dreyer.

— N-am vrut să te jignesc, spuse acesta din urmă. Nu fac nimic altceva decât să constat nişte fapte. Faptul că tu nu crezi în ele nu este de condamnat. Pur şi simplu acesta este nivelul tău de cunoaştere şi înţelegere a lucrurilor. Însă discuţia noastră are ca subiect readucerea la viaţă a extraterestrului, iar cunoştinţele tale ne vor ajuta enorm în îndeplinirea acestui proiect.

— Politica ce trebuie urmată este controlată de către Directori, iar aceştia se vor ghida după recomandările tale.

Dreyer negă din cap:

— Nu, nu cred asta, în afară de cazul în care recomandările mele îi mulţumeşte. Ca să recomand distrugerea extraterestrului înseamnă să am de-a face cu tine. Iar ca să pot face asta va trebui să duc o muncă de convingere titanică.

— Absolut, spuse Underwood. Ai de gând să recomanzi asta chiar acum?

— Nu încă. Nu, nu încă.

Încet, fără să se grăbească, Dreyer se îndreptă spre baia masivă care îl găzduia pe extraterestru, pe Demarzule, pe Hetrarra al Sireniei, pe *Cel Mare.*

Privindu-l pe semantistul gârbovit, Underwood simţi cum conflictul scăzuse în intensitate. Dreyer părea întotdeauna exagerat de calm. În plus, se întreba cum de reuşise să dobândească o asemenea imunitate într-o aşa continuă zarvă.

Se întoarse spre Terry care, în tăcere, fusese de acord cu ceea ce spusese Dreyer.

— Cum vă descurcaţi, tu şi Phyfe? Aţi făcut vreun progres?

— Procesul este unul lent chiar şi cu ajutorul soluţiei din repozitoriu. Doar în aparenţă era vorba despre un mesaj pur Stroid III, pentru că am întâlnit în cameră alte două limbaje care sunt total diferite şi în plus mult mai multe ca număr. Cu toate astea, Phyfe crede că este pe cale să spargă şi codurile celor două limbaje. În ce mă priveşte, dacă n-ar fi fost Demarzule, m-aş fi întors înapoi printre câmpurile de asteroizi. Munca mea nu este aceea de a fi savant sau om de ştiinţă.

— Nu te lăsa păgubaş. Am speranţa că, până ce Demarzule va fi readus la viaţă, vom avea deja un punct de vedere despre civilizaţia Stroidiană.

— Cum merge?

— Celulele încep să între în angrenajul formarii fiinţei

extraterestre însă n-am nici cea mai vagă idee despre modul în care se vor dezvolta organele. Nu facem nimic altceva decât să observăm şi să aşteptăm. Camerele de luat vederi sunt în permanenţă pregătite pentru a înregistra orice mişcare, chiar dacă aceasta ar putea fi sesizabilă numai cu ajutorul microscopului. La sfârşitul perioadei de şase luni vom deţine cel puţin înregistrarea a ceea ce se va fi întâmplat până atunci, indiferent despre ce fel de fiinţă ar fi vorba.

Masa plină de viaţă crescuse şi-şi multiplicase deja milioane de celule.

Între timp, o altă creştere, mai puţin palpabilă, dar nu mai puţin reală, se ridica şi se împrăştia rapid pe Pământ. În mintea fiecărui om asupra căreia se repezea şi o cuprindea ca într-o menghină, această creştere reprezenta una din celulele ei, celule care se multiplicau cel puţin la fel de rapid ca şi cele din interiorul clădirii de marmură a muzeului. Conducerea oamenilor de către oameni nu se dovedise a fi altceva decât un fals, dincolo de speranţa că ar mai putea fi posibil să existe o fiinţă umană care să-şi înalţe semenii spre stele.

Însă *Cel Mare* era o cu totul altă poveste.

În mod absolut, de partea cealaltă a clădirilor de pe Pământ, unde viermuiau plini de slăbiciuni oamenii, el, *Cel Mare,* reprezenta darul zeilor pentru om – el însuşi – era zeul capabil să ridice omenirea spre înălţimile la care aceasta visa.

Scânteia acestei speranţe se împrăştiase peste toate locurile Pământului, ştersese toate crezurile şi culorile.

Cuprins de iritare, Underwood privea surprins apariţia în birou a unui tip scund şi îndesat, plin de importanţă şi roşu la faţă, însoţit de secretară. Omul se opri la jumătatea distanţei dintre uşă şi birou şi se înclină uşor în semn de salut. Apoi spuse:

— Am venit prin împuternicirea Discipolilor să mă adresez profetului Underwood.

— Ce naiba…? se încruntă Underwood şi întinse mâna să apese pe buton.

Însă nu-l apăsă văzând că discipolul îi întinse un plic:

— Şi cu autorizaţia specială a Directorului Institutului, domnul Boarder. Privind încă ţintă la omul din faţa sa Underwood luă plicul şi-l deschise furios. Într-un limbaj formal, imprimat în obişnuitele litere de culoare roşie, scrisoarea conţinea instrucţiuni precise pentru Underwood, instrucţiuni conform

cărora să-l asculte pe vizitator, unul pe nume William B. Hennessey şi să-i acorde cererilor pe care acesta le va formula întregul sprijin.

Underwood ştia acum cu cine are de-a face. Simţi cum gâtul i se usucă brusc.

— Despre ce este vorba? întrebă Underwood.

Individul ridică dispreţuitor din umeri:

— Eu nu sunt decât un biet Discipol al *Celui Mare* însărcinat de către oamenii săi de a cere o favoare aflată la îndemâna profetului Underwood.

Uitându-se în ochii tipului Underwood simţi cum îl cuprinde un tremur şi un val de teamă se năpusti asupra lui cu o forţă descumpănitoare.

— Staţi jos, spuse el. Ce anume vreţi de la mine?

În acea clipă şi-ar fi dorit ca Dreyer să fie prezent pentru a face o evaluare semantică a întregului incident.

— Discipolii *Celui Mare* vor avea prilejul de a-l privi pe *Stăpân,* spuse Hennessey aşezându-se pe scaunul din faţa biroului. Voi, oamenii de ştiinţă, reprezentaţi instrumente selectate pentru a îndeplini o sarcină uriaşă. Însă *Cel Mare* nu a venit aici doar pentru câţiva aleşi. El se află aici pentru întreaga omenire. Cerem dreptul de a vizita în tăcere acest templu şi de a privi lucrarea magnifică pe care o îndepliniţi pentru a-l readuce la viaţă pe *Stăpân,* astfel ca acesta să reverse asupra noastră, a tuturor, toate darurile sale.

Underwood putea deja vedea cum avea să arate laboratorul: înţesat de adulatori fanatici, ţipând, rugându-se, făcând plecăciuni şi, chiar mai mult, încercând să o şteargă apoi strângând la piept bucăţi din sfânta protoplasmă.

Nervos şi iritat la culme apăsă pe un întrerupător şi formă un număr. Imediat, pe ecranul îngust din faţa sa apăru chipul directorului Boarder.

— Fanaticul ăsta de Hennessey se află aici. Voiam să verific dacă are într-adevăr permisiunea dumneavoastră, înainte de a-l da afară în şuturi.

Chipul lui Boarder arăta de parcă ar fi înnebunit brusc:

— Să nu faci asta. Ai primit mesajul meu? Fă exact cum ţi-am spus acolo. Acestea sunt ordinele!

— Dar nu putem continua în linişte experimentul având pe urmele noastre o turmă de fanatici gălăgioşi.

— Nu îmi pasă cum vă veţi descurca cu treaba asta. Trebuie să le acorzi exact ceea ce vor. Ori faci asta ori oprim experimentul. Ultimul sondaj de opinie, indică clar faptul că aceşti oameni reprezintă o cantitate de voturi deloc de neglijat opt milioane. Ştii ce înseamnă asta? Un singur cuvânt care să arate refuzul adresat Comitetului Ştiinţific al Congresului şi noi toţi vom fi daţi afară în şuturi.

— Am putea pur şi simplu să oprim experimentul şi să renunţăm. Protoplasma va muri în tăcere şi mă-ntreb ce, sau pe cine vor mai venera indivizii ăştia.

— Distrugerea unei proprietăţi a guvernului echivalează cu condamnarea la moarte, spuse ameninţător Boarder. Şi apoi, tu eşti un adevărat om de ştiinţă ca să faci asta. Vrei ca experimentul să se desfăşoare până la capăt aşa cum ne dorim cu toţii. Dacă aş fi avut fie şi cea mai mică teamă că-l vei distruge, te-aş fi dat afară înainte de a fi ştiut ce se întâmplă cu tine, însă ştiu că n-ai făcut şi nu vei face asta.

— Da, aveţi dreptate, sunt însă anumite… Şi pe faţa lui Underwood se aşternu o grimasă de parcă ar fi înghiţit şi mestecat două lămâi deodată.

— Ştiu. Va trebui să ne descurcăm. Omul de ştiinţă care reuşeşte să supravieţuiască în aceste zile este acela care ştie să se adapteze mediului în care trăim, rânji amar Boarder.

— Am plecat în spaţiu tocmai pentru a scăpa de acest mediu. Acum, mă aflu exact în locul din care am plecat, doar că situaţia este cu mult mai gravă.

— Uite ce este, Underwood. De ce nu construiţi pur şi simplu un soi de balcon sau terasă de jur-împrejurul laboratorului, în aşa fel încât aceşti Discipoli ai *Celui Mare* să poată privi liniştiţi la ceea ce se întâmplă în baia în care zace protoplasma? îi introduceţi printr-o uşă şi îi scoateţi pe alta. La urma urmei, întregul proces nu va dura decât şase luni de zile.

— Atunci când Stroidul va reveni la viaţă probabil că vor dori să-l şi aşeze pe un tron, aranjându-i deasupra capului un nimb strălucitor. Boarder râse:

— Dacă acesta reprezintă într-adevăr civilizaţia ale cărei creaţii le-am găsit pe asteroizi, cred, că în scurt timp, va avea grijă să se descurce singur cu Discipolii săi. Orice ar fi, va trebui să le accepţi cererile pe care le-au făcut. Nu va dura foarte mult.

Boarder întrerupse transmisia şi Underwood se întoarse spre

afabilul şi stupidul Hennessey care stătea în continuare pe scaunul său ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Vedeţi dumneavoastră, spuse Hennessey, ştiam care va fi rezultatul acestei convorbiri. Am încredere în *Cel Mare.*

— Încredere! Ştiai că va fi susţinut de Comitetul Ştiinţific doar pentru că reprezinţi opt milioane de smintiţi. Ce veţi face atunci când *Cel Mare* se va trezi şi vă va spune tuturor să vă duceţi dracului?

Hennessey zâmbi:

— Nu va face asta. Am încredere.

6

Două zile mai târziu Underwood primi un telefon de la Phyfe prin care acesta îi cerea să se întâlnească cu el. Era ceva urgent, asta era tot ce-i spusese Phyfe.

Arheologul nu auzise de cererile Discipolilor. Fusese surprins să vadă ce se construia în marele hol central, chiar acolo unde fusese montat echipamentul.

Îi găsi pe Underwood şi pe Illia în laborator studiind filmele pe care fusese înregistrată creşterea protoplasmică.

— Ce construiţi acolo? întrebă Phyfe. Credeam că tot echipamentul de care avem nevoie e deja instalat.

— Un monument închinat prostiei umane, mârâi Underwood. După care îi spuse lui Phyfe despre ordinele primite.

— Construim un balcon de la înălţimea căruia cei credincioşi să-l poată privi pe *Cel Mare.* Boarder spune că va trebui să suportăm chestia asta timp de şase luni.

— De ce şase luni?

— Pentru că până atunci Demarzule va fi readus la viaţă sau, în caz contrar, înseamnă că am eşuat. În ambele cazuri, de-abia la sfârşitul acestei perioade de timp vom reuşi să scăpăm de Discipoli.

— De ce?

Underwood privi iritat în sus.

— Dacă este mort nu vor mai avea pe cine să venereze. Iar dacă va trăi, cu siguranţa nu va dori să aibă vreo legătură cu ei.

— Aş mai putea întreba încă o dată «de ce», spuse Phyfe, dar am să pun problema altfel. Nu ştiu nimic despre felul în care se

va comporta dacă va trăi. Şi dacă va muri va deveni probabil un martir al cărui sacrificiu va naşte o nouă religie în întreaga lume, una în care noi, cei care am avut de-a face cu acest experiment şi care am eşuat, vom fi arşi pe rug.

Underwood aşeză pe masă pachetul de filme foto. Acolo, departe, printre asteroizi, învăţase respectul pentru opiniile arheologilor, însă Dreyer îl încărcase deja cu o povară mult mai grea decât putea el să suporte.

— Spune-mi dacă aspectele tehnice ale problemei sunt mai complexe sau mai numeroase decât cele pe care le-am găsit deja?

— Din fericire pentru noi, anumite înregistrări Stroidiene erau nişte discuri metalice mici a căror structură metalică s-a modificat conform modelului de scriere. Unii dintre băieţii care lucrează în laborator au pus la punct un dispozitiv pentru ascultarea înregistrărilor audio. În fond am putut chiar asculta vocile Stroizilor! Cel puţin astea sunt nişte sunete care se aseamănă unei limbi vorbite. Însă ceea ce m-a adus pe mine aici sunt chestiile pe care le-am descoperit pe înregistrările scrise. Cea mai norocoasă descoperire, anterioară celei de faţă, a avut loc în urmă cu mai bine de optzeci şi cinci de ani. Un vast depozit de înregistrări secrete a fost găsit de către Dickens, unul dintre pionierii acestui domeniu. Aproape că aceste înregistrări se topiseră în întregime, iar modificarea moleculară cu greu mai putea fi depistată datorită expunerii la o căldură îngrozitoare. Am reuşit însă să separăm discurile şi să transferăm ceea ce era înregistrat pe ele în forme vizibile pe alte foi de tablă. Şi putem să le citim. Avem o secţiune remarcabilă, aproape completă despre istoria Stroizilor, chiar până aproape de exterminarea lor, şi dacă lectura şi interpretarea noastră este corectă, există un factor surprinzător în legătură cu ei.

— Şi care ar fi acesta?

— Ei nu aparţineau Sistemului Solar. Erau de fapt nişte refugiaţi extra-galactici, a căror lume fusese distrusă. Revoltător este însă un intelect care anticipase destinul şi începuse a-şi pregăti propria conservare.

— Asta este însă numai o amploare subiectivă a evenimentului, spuse Mia. Nu există un asemenea concept sistematic în această idee.

— Oare chiar nu este? Egoismul, lipsa totală de preocupare

pentru ceilalţi, asemenea ţie – toate acestea sunt indestructibile şi existente în mesajul descoperit. Asta este motivul pentru care îmi este mai mult decât teamă în legătură cu ceea ce vom descoperi dacă vom reuşi să aducem la viaţă această creatură. Cum se desfăşoară procesul de recristalizare?

— Se pare că trece printr-o uşoară creştere embrionică convenţională, răspunse Mia. A depăşit deja o etapă, aşa-zisă, a distrugerii Până acum trăsăturile sale sunt acelea ale unui mamifer, mai mult decât atât nu se poate spune nimic Ce este însă cu această nouă dovadă pe care mintea mea nu o poate pricepe? Nu pot şi nici nu vreau acum să mă gândesc la alte aspecte ale problemei.

— Ar trebui! Ochii lui Phyfe parcă luaseră foc, erau poruncitori. Avem dovezi noi. Terry s-ar fi putut să aibă dreptate atunci când a cerut ca protoplasma să fie distrusă.

Illia îngheţă.

— Ce dovezi?

— Ce fel de mentalitate ar încerca să se conserve pe sine însăşi în timpul unei catastrofe planetare care i-a distrus pe toţi semenii săi? întrebă Phyfe. Am găsit ceva în legătură cu un mare conflict interstelar şi am aflat că pentru a doua şi ultima oară inamicii lor le-au luat în sfârşit urma şi le-a distrus lumea în care trăiau. Dintre toate popoarele străvechi, distruse în întregime, cum a fost şi Cartagina, numai individul ăsta a supravieţuit.

— Acum înţelegi semnificaţia acestui fapt? Dacă va trăi, va fi din nou animat de aceeaşi ură războinică înnăscută şi dorinţă de răzbunare pe care le avea din plin atunci când şi-a văzut lumea în care trăia distrusă!

— În schimb, cunoaşterea faptului că tot pentru ceea ce a luptat a dispărut geologic, nu va supravieţui, obiectă Underwood. Şi-apoi, te contrazici: dacă era atât de puţin de preocupat de propria-i lume, poate că acest conflict de care vorbeai nu-l interesa deloc. Poate că el era suprema inteligenţă a vremurilor sale şi tot ce-şi dorea era să scape de măcelul fără sens pe care nu-l putea opri.

— Nu, nu este nicio contradicţie, spuse cu convingere Phyfe. Acest fapt este tipic pentru un lider războinic care şi-a dus poporul spre distrugere. În clipa în care dezastrul îl copleşeşte, acest tip de lider nu se gândeşte decât la sine. Specimenul pe

care îl avem aici în muzeu este cel mai concludent exemplu, vizând situaţia la care poate duce asemenea dorinţe egoiste de autoconservare.

Phyfe se ridica brusc din scaun şi aruncă cu teancul de hârtii pe bancul de lucru din laborator.

— Totul se află aici. Citiţi voi înşivă şi aflaţi adevărul. În aceste pagini se află o traducere destul de liberă şi reuşită a istoriei pe care am găsit-o în înregistrările lui Dickens.

Apoi plecă brusc. Illia şi Underwood se întoarseră spre notiţele de mână pe care le lăsase în urmă şi începură să citească: Cele o sută prea-puternice nave ale Imperiului Sirenian se împrăştiau care încotro prin spaţiul ce devenise palpabil datorită rapidităţii cu care zburau. Inaccesibilul centru de comandă al flotei, inima acestei fortăreţe zburătoare se afla adânc ascunsă în carena navei amiral, *Hebrian,* acolo unde Hetrarra Sirenianul, Demarzule se prăbuşise posac în faţa tabloului complex în care erau înscrise toate mişcările vastei sale flote. Lângă el se afla silueta viguroasă a lui Toshmere, geniul care salvase ce mai rămăsese din superputerea care altădată putea trimite în spaţiu, deodată, un milion de nave ca cele ce zburau în derută.

Toshmere spuse:

— Să zburăm mai departe este lipsit de sens. Instrumentele noastre ne arată că Dragbora sunt cei care câştigă. Navele lor sunt de zece ori mai numeroase decât ale noastre. Chiar şi cu ajutorul ecranelor mele protectoare tot nu putem spera că vom mai rezista destul. Sunt hotărâţi să distrugă tot, până la ultimul individ al Imperiului Sirenian.

— Iar eu sunt hotărât să-i distrug pe toţi, până la ultimul Dragborean! rosti cuprins de furie Demarzule. Se ridică din scaun şi începu să se plimbe grăbit prin cameră. Voi trăi! Voi trăi pentru a vedea lumea lor lipsită de orice energie şi pe ultimul dintre ei mort. Este gata cavoul?

Toshmere înclină din cap.

— Şi eşti sigur că metoda ta funcţionează?

— Da. Vreţi să vedeţi care sunt rezultatele finale ale testelor? Demarzule făcu semn că da, iar Toshmere porni primul spre uşă şi apoi în jos pe un lung coridor spre laboratorul în care Demarzule îşi pusese toate speranţele de a îmbrăţişa ani de nemurire şi de a scăpa de inamicul care jurase să distrugă totul.

Hetrarra Sirenianul privea impasibil cum omul de ştiinţă aşeza

un micuţ animal în camera care avea forma de sferă, după care acesta se retrase în spatele unui scut protector şi apăsă pe un buton. Pe loc, recipientul în care se afla animalul a fost inundat de un lichid portocaliu incandescent şi o teribilă grimasă de durere se aşternu pe faţa animalului în timp ce sunete înspăimântătoare izbucneau din gâtul acestuia.

— Nu e deloc plăcut, observă Demarzule.

— Nu, spuse Toshmere. Dar este absolut necesar ca procesul să aibă loc numai atunci când cel supus experimentului este pe deplin conştient de ceea ce se întâmplă. Altfel, reînvierea nu va mai avea loc.

Stăpânul privea pasiv cum ţipetele animalului se stingeau încet în timp ce corpul acestuia se topea sub incandescenţa razei, o topire totală, până când a început să se reverse într-un bazin situat în partea de sus a sferei, unde deja se pornise să vibreze animat de forţele reziduale ale vieţii.

— Protoplasmă în stare pură, explică Toshmere. Aceasta poate fi îngheţată la o temperatură de zero absolut, fără ca metabolismul încă existent să poată fi detectabil. Însă viaţa va fi acolo, şi va rămâne acolo probabil pentru o mie de *ela,* timp îndelungat ca noile lumi să se nască şi cele vechi să moară.

— Suficient de mult ca ultimul Dragborean să moară, în timp ce eu, Demarzule, Hetrarra al Sireniei voi trăi în glorie şi triumf.

Un zâmbet uşor, abia schiţat, neobservat însă de Demarzule se aşternu pe faţa lui Toshmere. Ce tragedie pentru civilizaţiile din Univers s-ar fi putut produce dacă Demarzule sau orice alt vestigiu al Imperiului Sirenian avea să supravieţuiască, se gândi Toshmere. Cei din Dragbora acţionaseră lucid, după un plan bine pus la punct şi benefic pentru Univers atunci când îşi propuseseră exterminarea totală a Sirenienilor. Propria sa viaţă merita, cu siguranţă, mult mai mult să fie salvată, decât cea a lui Demarzule, de la iminenta pieire. Încă din prima clipă în care concepuse ideea acelui cavou şi-i vorbise despre proiect lui Demarzule, Toshmere plănuise deja ca cel ce avea să fie gazda acelui depozit păstrător de viaţă aproape eternă să fie el însuşi şi nu Demarzule. Cu toate acestea nu exista decât o singură cale de a înainta în dezvoltarea acestui gigantic proces, şi anume aceea de a-l face pe Demarzule să creadă că fusese pregătit pentru el. Din moment ce un asemenea proiect nu putea fi realizat în secret, era clar că Demarzule trebuia să-şi

dea consimţământul pentru construcţia prototipului. Ar fi făcut asta numai dacă ar fi crezut că îi este destinat lui însuşi. Mintea sa egocentrică ar fi fost imediat tentată de ideea unei asemenea posibilităţi; gândul că el singur va supravieţui mileniilor, în timp ce toate celelalte civilizaţii ar fi decăzut şi pierit, l-ar fi încântat cu siguranţă.

— Reînvierea, spuse Demarzule. Arată-mi cum poate viaţa să renască din lichidul ăsta! Arată-mi cum poate renaşte viaţa.

Toshmere puse în funcţiune deasupra sferei un alt proiector şi dintr-o mişcare scurtă apăsă pe un alt buton. Brusc, raze invizibile inundară cu puterea lor masa de protoplasmă fără formă, din sferă. Pe măsură ce priveau, văzură cum aceasta începu să vibreze şi să erupă, căpătând într-un ritm ameţitor forme şi crescând, până când viaţa reizbucni în materia solidificată.

Conducătorul Sirenienilor era atent la transformarea animalului din sferă. La început, membrele şi trunchiul formară un contur cenuşiu întunecat, pentru ca dintr-o dată să se solidifice şi animalul sări în sus speriat, dar în viaţă. Până şi Demarzule era cumva surprins de aparentul miracol.

— Foarte rapid, remarcă el. Specimenul este nevătămat?

— Complet nevătămat, spuse Toshmere. Procesul nu este însă la fel de rapid după o perioadă mai lungă de timp. Nivelul de menţinere al vieţii este, în cazul acesta, foarte scăzut, însă fără a dispărea total. Totuşi, cu cât este mai scăzut, cu atât este nevoie de mai mult timp pentru refacere. După mai multe sute de *ela* s-ar putea să fie nevoie de o perioadă de *torela.*

— Indiferent cum ar fi însă, procesul de refacere va fi un succes?

Toshmere dădu afirmativ din cap. Sutele de nave ale Sirenienilor îşi păstrau imperturbabil cursul de zbor în timp ce inamicul câştiga rapid teren, chiar dacă se afla cu mai multe galaxii în urma lor. Într-un târziu, din punctul de observare, se zări ceva asemănător unui sistem solar în care cea de a cincea planetă indica posibilitatea de a fi locuită. Demarzule ordonă ca totul să fie pregătit de aterizare.

Planeta pe care o descoperiseră era locuită de rămăşiţe ale unei civilizaţii care aproape că se degradase într-atât încât se reîntorsese la vârsta copilăriei. Opoziţia celor puţini ce se mai aflau pe planetă a fost repede zdrobită, iar refugiaţii Sirenieni

începură să pună în aplicare frenetica dar şi lipsita de speranţă sarcină de a construi adăposturi împotriva sosirii copleşitoarei forţe a celor din Dragbora, adăposturi care erau ca şi inexistente în faţa noii şi de temut puternice arme a inamicului. Însă, în timp ce ecranele generatoare gigantice erau rapid înălţate spre cer şi erau săpate amplasamentele pentru razele laser, cei mai buni şi mai înţelepţi oameni de ştiinţă erau preocupaţi cu prepararea cavoului pentru Hetrarra şi Demarzule.

Uriaşul container, asemeni unui cristal ce urma să devină impenetrabil, oricare ar fi fost forţele care ar fi acţionat asupra sa, cu excepţia codului de frecvenţă a cărui formulă fusese inscripţionată pe exterior, urma a fi coborât zeci de mii de metri în straturile de minereu ale planetei, în speranţa că va fi ferit de explozia finală ce urma să distrugă planeta.

Doi oameni aveau să între în cavou însă numai unul dintre ei avea să supravieţuiască mileniilor.

Toshmere era singurul care cunoştea în întregime procesul ce urma a se desfăşura, aşa încât era absolut necesar ca el să fie acela care să dirijeze manevrarea instrumentelor. Însă Toshmere ştia că, aşa cum Demarzule nu intenţiona să-i permită să părăsească cavoul cunoscându-i toate secretele procesului de resurecţie, tot aşa nici el nu dorea ca Demarzule să fie acela care să beneficieze de pe urma acestor secrete.

Timp de trei *torela* Sirenienii au muncit cu frenezie, întărindu-şi puternicele adăposturi pe care le construiseră când, din punctul de observaţie situat la o sută de mii de ani lumină în spaţiu, au fost anunţaţi de sosirea teribilei flote a Dragboreenilor – şi asta chiar cu câteva secunde înainte ca o rază de lumină provenind din nava inamicilor să-l distrugă.

Aflând vestea, Toshmere se apropie de Demarzule care se afla chiar în centrul de comandă:

— Nu mai avem mult timp la dispoziţie Hetrarra. Cavoul este gata.

Plecară împreună spre intrarea în liftul ce avea să-i ducă în inima planetei. Liftul fusese construit cu ajutorul şi cu bunăvoinţa câtorva Sirenieni fără ca vreunul dintre aceştia să ştie care este scopul acestuia, gândindu-se mai degrabă că reprezintă un mijloc de apărare.

Nimeni nu i-a văzut pe Hetrarra şi pe Toshmere, geniul, intrând în liftul care avea să-i poarte pentru eternitate în

adâncurile de neatins ale planetei.

Underwood şi Illia ajunseseră la sfârşitul paginii şi al poveştii, primul înjurând încet atunci când mâinile sale răsfirară puţinele pagini care mai rămăseseră. Nu mai era nimic despre străvechii Demarzule şi Toshmere.

Autorul acestei poveşti fusese probabil un om de ştiinţă Sirenian, prieten şi confident al lui Toshmere, unul care rămăsese foarte aproape de acesta în ultimele zile. El fusese unul dintre puţinii martori ai coborârii celor doi în adâncul planetei, însă fără să ştie ce s-a întâmplat atunci când Demarzule şi Toshmere ajunseseră la destinaţie şi sigilaseră cavoul.

Nu ştia care dintre cei doi reuşise să supravieţuiască în puternica şi dura luptă care cu siguranţă avusese loc, acolo jos, în adâncuri.

Iar în scurt timp, nici unuia dintre Sirenieni nu avea să-i mai pese de soarta dezertorului Hetrarra, pentru că deja imensa flotă a Dragboreenilor ajunsese deasupra lor. Aceştia, cu ajutorul necunoscutei şi de temut arme ce împrăştiaseră teroarea asupra puternicilor Sirenieni, apărură brusc de pretutindeni şi anulară orice mijloc posibil de apărare.

A fost un măcel îngrozitor chiar şi pentru cruzii Sirenieni.

La început, unul câte unul, apoi cu zecile, luptătorii au fost ucişi, iar maşinile lor transformate în ruine topite de puterea armelor de atac.

La sfârşit, când pe câmpul de bătaie rămăseseră numai bucăţi de metal incandescente şi morţi împrăştiaţi peste tot, flota inamică se retrase, amăgindu-i pe cei puţini rămaşi în viaţă că s-ar putea să mai existe vreo şansă ca să supravieţuiască.

Însă nicio astfel de şansă nu avea să existe. În timp ce flota inamicului se retrăgea din calea vederii Sirenienilor, apăru o singură navă, de dimensiuni mici. Ţipetele pornite din întreaga fiinţă a fiecărui supravieţuitor arătară că aceştia din urmă înţeleseseră ce va urma. Însă toţi muriseră cu mult înainte ca planeta să explodeze în mii de fărâme ce zburau şuierând prin spaţiu.

Underwood puse jos manuscrisul, mintea sa şovăind să închidă imaginea vastului tablou al teribilei bătălii ce avusese loc cu atât de mult timp în urmă. Istoria pe care o citise oferise nişte răspunsuri ridicate de întrebările arheologiei asteroidale.

Explica deplina lipsă de legătură existentă între Stroid III, care fusese limbajul Sirenienilor şi Stroid I şi II care, fără niciun dubiu, reprezenta modul de comunicare şi transmitere a mesajelor nativilor de pe planeta dispărută. Însă acest fragment de istorie pregătit şi scris de către necunoscutul om de ştiinţă, companion al lui Toshmere, punea în acelaşi timp şi problema celei mai mari dintre enigme.

Ochii Illiei priviră fix înspre Underwood:

— Cine a câştigat? spuse ea. Dacă Toshmere a fost acela, atunci extraterestrul din cavou este exact ceea ce ne-am dorit de la început să fie. Dacă însă este Demarzule, atunci Terry are dreptate: acesta trebuie neapărat distrus.

Underwood aruncă o privire spre baia cu elemente nutritive în care dormea de atâta timp extraterestrul şi unde contururile întunecate ale unei figuri slabe, deja începuseră să apară în înneguratele adâncuri ale soluţiei hrănitoare.

— Trebuie să fie Toshmere, spuse el şi speră din tot sufletul să aibă dreptate.

7

Balconul de deasupra planşetei muzeului de unde se putea zări baia fusese înălţat şi fixat, iar discipolii *Celui Mare* începuseră să se reverse peste el asemeni unui torent de apă nesfârşit. Pentru Underwood imaginea era una bolnavă şi revoltătoare. În timp ce privea feţele celor ce veneau să venereze sanctuarul, vedea cum aceştia se transformau de parcă ar fi fost martorii a cine ştie ce marcantă viziune. Toţi soseau purtând pe faţă poveri de neimaginat şi plecau cu feţele surâzătoare şi cu ochii strălucitori. Până şi bolnavii infirmi veneau şi plecau în cârje, plini de bandaje şi de bube.

De două ori pe zi William B. Hennessey rostea de la înălţimea balconului o rugăciune închinată *Celui Mare,* momente în care şuvoiul de adulatori fanatici se oprea şi se pleca în faţa acestuia.

Unul dintre biologii aflaţi în echipa lui Underwood, pe nume Craven, era într-atât de fascinat de isteria în masă dezlănţuită de existenţa acestui extraterestru, încât ceru permisiunea de a face un studiu asupra întregului eveniment.

Underwood, în schimb, încerca să-şi scoată din cap tot acest

spectacol degradant. Ştia că nu va rezista multă vreme în muzeu dacă mintea sa avea să stăruie asupra decadenţei umane.

Masa de protoplasmă din baia nutritivă semăna pe a ce trece cu un embrion tipic de mamifer, cu trăsături îndeajuns de antropomorfice, având însă şi unele diferenţe pe care, atât Illia cât şi Underwood nu le puteau delimita de dezvoltarea naturală a creaturii sau de circumstanţele neobişnuite ale procesului de readucere la viaţă, şi asta întrucât nu exista niciun standard prin care ele să fie comparate.

Aşa se desfăşurau lucrurile până când, într-o bună zi, spre sfârşitul celei de-a patra luni a procesului, Underwood primi un telefon urgent de la Phyfe:

— Vino încoace imediat! spuse acesta. Am găsit răspunsul la întrebarea pe care ne-am pus-o chiar în cavou. Ştiu cine este cu adevărat C*el Mare.*

— Cine?

— Vreau să vezi asta cu ochii tăi! Vino să vezi tu însuţi!

Când Phyfe întrerupse legătura Underwood înjură. Înmână notele sale de observaţie operatorului de serviciu şi părăsi clădirea. Secţiunile de lexicografie şi filologie ale Institutului se aflau aruncate undeva în nişte clădiri situate de-a lungul oraşului, în apropierea portului spaţial.

Secţia de semantică se afla şi ea, de asemenea, în aceeaşi zonă. Cavoul fusese mutat acolo pentru cercetări amănunţite.

O dată ajuns acolo se văzu întâmpinat de către Dreyer şi Phyfe. Bătrânul arheolog fremăta de emoţie:

— Am găsit mumia, spuse el.

— Ce mumie?

— Mumia celui din cavou, nenorocitul ucis de către cel care zace acum, aşteptând să reînvie.

— Cine este?

— Vei vedea. A lăsat o înregistrare pentru cei care aveau să descopere cavoul.

Intrară în anexa ce fusese special construită pentru a găzdui structura extraterestră. Acolo, înăuntru, cavoul părea a fi mult mai mare decât în locul în care îl descoperiseră în spaţiu. Underwood îi urmă pe coridoarele cu care de-acuma se familiarizase îndeajuns. Coborâră în camera principală în care era ţinută protoplasma *Celui Mare.* În acel moment Underwood

observvă o deschizătura care pătrundea şi mai adânc în interior.

— Aţi găsit o cale de intrare şi în celelalte locuri ale cavoului?

— Da, însă am fost lipsiţi de noroc pentru că nu ăsta este locul pe care l-am descoperit primul. Vino însă să vezi!

Phyfe se făcu nevăzut prin deschizătura strâmtă şi trecură peste trei nivele pline de artefacte necunoscute. Apoi, în sfârşit, ajunseră în cea mai mică dintre camere formată cumva de curbele carapacei de metal ce acoperea şi închidea cavoul. Era prea mică pentru a se putea sta în picioare şi evident că se umplu rapid de fumul de la trabucul lui Dreyer.

— Iată, aici este, chiar unde am găsit-o, spuse Phyfe.

Underwood se uită la obiectul pe care i-l arătase Phyfe, fără să-l recunoască. Părea că un soi de liliac uriaş şi uscat fusese aruncat cu neglijenţă în colţul camerei.

— Este complet deshidratat, spuse Phyfe. Se pare că nu a apucat să rămână aici îndeajuns de multă vreme în perioada dintre timpul morţii sale şi cel al distrugerii planetei pentru a putrezi. Pe măsură ce moleculele de apă au îngheţat şi s-au împrăştiat, el, pur şi simplu, s-a uscat şi s-a solidificat. Mi-aş dori să existe o cale prin care biologii să-l poată restaura. Este atât de lipsit de formă încât este foarte dificil să ştim cum arăta de fapt.

— Dar cine este el?

— Ai aici înregistrarea pe care ne-a lăsat-o. După câte se pare, aveau în permanenţă cu ei nişte unelte electrice cu ajutorul cărora puteau scrie pe suprafeţe metalice. Este un mister cum reuşeau să le citească, pentru că noi, dacă vrem să descifrăm ce stă scris aici, am avea nevoie de o cantitate de echipamente cel puţin cât camera asta de mare. Iată nişte fotografii ale mesajului său, pe care am reuşit să le facem lizibile.

Underwood luă teancul de fotografii. Acestea redau absolut toţi pereţii camerei în care se aflau inclusiv mumia uscată zăcând inertă acolo unde căzuse cuprinsă de durere şi moarte. Ieşea însă în evidenţă o lungă inscripţie formată din litere albe, ascuţite, scrisă de străvechea creatură cu milenii în urmă.

— O poţi citi? întrebă Phyfe.

Underwood examina cu grijă semnele şi dădu din cap afirmativ. Nu ajunsese încă în stare de a descifra cu uşurinţă acest gen de mesaje, dar le putea totuşi citi.

Demarzule m-a înjunghiat, spunea mesajul.

Cuvintele erau asemeni unor bile de gheaţă care-l izbiră în faţă cu viteza unui glonte. Se uită la feţele impasibile ale celor doi colegi ai săi desluşind deja hotărârea pe care aceştia o luaseră.

După care, lent, fără grabă, îşi coborî din nou privirea asupra fotografiei şi începu să citească.

Am încercat să ajung în camera principală şi să distrug echipamentul realizat pentru resurecţie, însă nu am reuşit. Demarzule învăţase deja cum să se folosească de el. Deşi nimic creativ nu se află în mintea sa şi toate ţelurile sale vizează cucerirea şi distrugerea, el deţine încă întregul control asupra vastului tezaur al ştiinţei Sireniene.

Nu sunt un războinic şi nici suficient de abil pentru a mă descurca într-o luptă. Se înţelege că, pentru Demarzule, n-a fost deloc dificil să mă doboare. Voi muri curând şi de aceea vă las vouă, celor din vremurile ce vor veni, aceste rânduri. Acesta este, deopotrivă, mesajul şi avertismentul meu către voi:

Distrugeţi fără milă conţinutul camerei în care se află protoplasma. În interiorul ei zace Demarzule, o năpastă pentru orice civilizaţie în mijlocul căreia se va ridica. Acesta nu visează decât la cuceriri şi nu va avea odihnă până când nu va deveni stăpânul Universului. A distrus nenumărate galaxii; dacă va trăi din nou va mai distruge încă multe altele. Ucideţi-l! Ştergeţi din memoria voastră tot ce înseamnă cunoaştere provenind din Imperiul Sirenian!

Dacă veţi fi tentaţi să-l readuceţi la viaţă pe Hetrarra şi să credeţi că ştiinţa voastră este pe măsura celei a noastre, nu uitaţi că priceperea şi cunoaşterea necesară pentru a pătrunde în acest cavou este infimă. Ea reprezintă cel mai mic numitor al civilizaţiei noastre.

De aceea, ucideţi…

Înregistrarea se încheia aici, cu acest ultim avertisment al străvechiului om de ştiinţă Toshmere.

Minute întregi, în camera în care se afla cavoul, se aşternu tăcerea.

Atunci când Underwood terminase de citit, Phyfe nu făcu niciun comentariu. Văzu tensiunea ce-l cuprinsese pe Underwood care-şi încleştase fălcile şi fixaţia din ochii săi de parcă ar fi vrut să spargă negura vremurilor cu puterea

viziunilor sale şi să încerce să şi-l imagineze pe omul de ştiinţa aflat pe moarte, mâzgălindu-şi mesajul pe pereţii acestei camere a disperării.

Într-un sfârşit Phyfe zise:

— Nu putem risca oprirea procesului de readucere la viaţă a lui Demarzule acum, Del. Gândeşte-te ce ar însemna să facem să dispară o mentalitate care deţine comanda şi întreaga cunoaştere a unei ştiinţe atât de superioare.

— Nu intenţionăm chiar să-l distrugem sau să pierdem acest potenţial, se apără Underwood. Vom deţine încă controlul atunci când va reveni la Viaţă. Acesta poate fi ţinut strict sub supraveghere într-o zonă limitată – şi dacă în final este necesar, chiar distrus. Cred că merită efortul dacă astfel am reuşi să captăm ştiinţa pe care o cunoaşte.

— Uiţi că sub nicio formă şi în niciun fel nu avem control asupra lui, oricum ai privi sensul pe care-l dăm acestui cuvânt? Cei care au controlul sunt Discipolii. Suntem sub directoratul şi conducerea Institutului care poate fi oricând ras de pe suprafaţa Pământului de către Comitetul de Ştiinţe. Iar aceştia, la rândul lor, nu sunt altceva decât nişte marionete în mâna Discipolilor care deţin puterea de vot. Atunci când Demarzule va reînvia îşi va avea deja alaiul său de adepţi care-l vor privi nu numai ca pe un împărat, ci chiar ca pe un zeu. Îţi spun că nu avem altă alternativă decât aceea de a-l distruge.

Fălcile lui Underwood erau încă încleştate. Din această încleştare răzbătea tentaţia de a accede la o ştiinţă ce ar fi putut reprezenta în mod normal un salt peste zeci şi sute de mii de ani de dezvoltare şi cunoaştere în Sistemul Solar. Nu putea renunţa la un asemenea dar precum cel pe care-l oferea cultura Sireniană.

În acea clipă ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Dreyer, care nu spunea nimic, ci doar stătea liniştit, învăluit în ceaţa fumului de trabuc. În acea privire putu citi deodată implacabilul răspuns.

— În regulă, spuse. Tu şi bătrânul Toshmere aţi câştigat. Haideţi să ajungem la un telefon şi voi da imediat ordin ca radiaţiile să fie oprite.

Se căţărară cu iuţeală pe scări de parcă ar fi vrut să scape cât mai repede posibil de respingătorul mormânt al celui mort de milenii. Se grăbiră să între în clădire şi apoi în biroul lui Phyfe. Aici Underwood o sună pe Illia.

Aceasta răspunse imediat de parcă ar fi aşteptat, plină de teamă şi lipsită de orice speranţa, acest mesaj.

— Este Demarzule, cuceritorul, spuse Underwood. Opreşte imediat radiaţiile şi evacuează lichidul din tanc. Vom suporta consecinţele acestei decizii, dar e mai bine aşa decât să continuăm procesul de restaurare.

Illia îşi muşcă buzele şi îşi mişcă capul:

— Ar fi putut să fie şansa cea mare pe care Pământul o aştepta, spuse ea cu un soi de suspin în voce. Voi opri imediat procesul.

Phyfe spuse:

— Ştii ce, Underwood? În curând o să dăm cu toţii de necazuri. Cred că o să cer să fiu din nou transferat înapoi, în expediţie. Nu vrei să ne însoţeşti?

— Bănuiesc că ai dreptate, însă Comitetul Ştiinţific nu ne va lăsa să scăpăm atât de uşor. La asta nu te-ai gândit, Phyfe? Vom fi norocoşi dacă vom reuşi să scăpăm de condamnarea la închisoare pe viaţă. Însă tu, Dreyer, trebuie să pleci înainte ca ei să vină după noi. Nu e nevoie să fii şi tu implicat în povestea asta.

— Nu m-am gândit că lucrurile stau aşa, cum ai spus tu, zise Phyfe, însă cred că ai dreptate. Nu cred că Discipolii vor fi dispuşi să ne lase să scăpăm atât de uşor, nu-i aşa?

Înainte ca Dreyer să apuce să vorbească interfonul din birou sună. Phyfe deschise legătura telefonică şi pe ecran apăru faţa cuprinsă de panică şi nebunie a lui Esmond, unul dintre tinerii arheologi.

— Phyfe, exclamă omul. Nu ştiu despre ce este vorba sau ce se întâmplă, însă, poliţia se îndreaptă spre biroul tău. Au mandate de arestare pe numele tău şi al doctorului Underwood.

Phyfe mulţumi cu un uşor semn din cap.

— Mulţumesc, Esmond. Voi avea grijă să nu păţeşti nimic pentru că m-ai avertizat. Apreciez gestul tău. Nu-şi pierd deloc timpul, nu-i aşa? îi spuse apoi lui Underwood. Însă atâta timp cât Demarzule a fost distrus se poate spune că am reuşit să facem ce ne-am propus.

— Stai puţin, spuse Underwood. Cum putem să ştim dacă Demarzule a fost într-adevăr distrus? Ceva nu a mers cum trebuie; poliţia a sosit prea repede.

— Priveşte! Scos din calmul său proverbial Dreyer arătă spre

fereastra ce dădea spre oraş.

Acolo, unde înainte se afla muzeul Carlson, acum era un mare şi strălucitor balon de lumină.

— O carcasă de forţă, exclamă Underwood. Cum…?

— E evident că erau pregătiţi pentru asta de multă vreme, spuse Dreyer. Underwood încercă din nou să dea telefon căutând-o pe Illia, însă din interiorul carcasei de energie impenetrabilă nu se auzea niciun răspuns. O frică teribilă îl cuprinse atunci în tulburarea sa.

— Ce s-a întâmplat cu Illia? Era bine?

— Oricare ar fi răspunsul exclamă Phyfe, mai mult ca sigur, că Demarzule nu a fost distrus, situaţie în care nu trebuie să ne lăsăm prinşi.

— Ce putem face? Au înconjurat clădirea. Nu avem nicio şansă să scăpăm de aici.

— Clădirea în care ne aflăm este una veche. Este plină de camere şi subsoluri despre a căror existenţă foarte puţini ştiu iar membrii echipei sunt cu toţii oameni de ştiinţă. Aceştia ne vor fi loiali. Haideţi!

— Nu, aşteptaţi, spuse Underwood. Lupta va fi pierdută şi nu vom putea câştiga dacă mă alătur vouă ascunzându-mă prin camerele subterane ale oraşului. Nu există decât o singură şansă de a-l distruge pe Demarzule. Aceea ca eu să mă întorc în muzeu şi să-l termin personal.

— Eşti nebun! Discipolii nu te vor mai lăsa niciodată să pui piciorul acolo. Haide omule, pierdem timpul de pomană!

— Phyfe, tu şi Dreyer mergeţi şi ascundeţi-vă. O să încerc să dau vina pe voi şi pe un grup de oameni de ştiinţă, clamându-mi sus şi tare nevinovăţia. Este singurul fel în care putem avea acces la Demarzule. Plecaţi. Staţi! Aveţi cumva un aruncător de flăcări?

— Este unul chiar acolo în sertar. Am face bine să-l luăm cu noi.

Underwood smuci de sertar şi găsi arma. Ţinti apoi partea de sus a antebraţului şi apăsă pe trăgaci. Faţa i se contorsiona involuntar de durere în timp ce Phyfe privea uimit, fără a putea scoate vreun cuvânt.

— De ce ai făcut asta? întrebă arheologul.

Underwood îi aruncă arma în timp ce camera se umplea încet de duhoarea cărnii arse.

— Tu m-ai împuşcat atunci când am refuzat să opresc radiaţiile. Pare o poveste cusuta cu aţă albă şi dacă nu mă vor crede atunci s-a zis cu mine! Dar dacă nu riscăm, Demarzule va fi noul conducător şi stăpân absolut al Pământului.

Dreyer căzu de acord.

— Este o şansă. Încearcă să nu o ratezi. Noroc!

O mişcare puternică şi bruscă de-a lungul holului ce dădea în afara uşii îi avertiză ca ofiţerii de poliţie ce urmau să-i aresteze se apropiau.

Phyfe îi aruncă lui Underwood o ultimă privire plină de deznădejde în timp ce acesta îşi cuprindea cu mâna porţiunea de braţ ars. Arheologul se întoarse brusc şi ţâşni ca o săgeată prin uşa din spatele biroului său, urmat de Dreyer.

Aproape în aceeaşi clipă uşa principală zbură în bucăţi şi doi ofiţeri de poliţie înarmaţi din cap până în picioare năvăliră în cameră. Se opriră din misiunea pe care o aveau de îndeplinit văzându-l pe fizician gemând.

— Faceţi rost de ajutoare, spuse disperat Underwood. Trebuie neapărat să ajung la muzeu. Sar putea să nu fie prea târziu chiar dacă Dr. Morov a oprit mănunchiul de raze. Phyfe m-a obligat să-i ordon să oprească procesul de resurecţie. Oamenii de ştiinţă nu doreau să-l vadă pe *Cel Mare* readus la viaţă. M-a împuşcat atunci când am refuzat. M-ar fi ucis dacă…

Underwood se încovoie peste birou şi leşină din cauza durerii pe care nu o mai putea suporta.

8

Vânjosul Preşedinte al Comitetului îl privea pe Underwood în sala de audieri plină ochi, cu siguranţa şi furia detaşată a unuia care reprezintă un milion de votanţi. Îi spuse acestuia:

— Graţierea care ţi-a fost acordată nu a fost făcută pornind de la considerentul că fapta dumitale este mai puţin cumplită decât altele. Întrucât actul tău a pus în pericol o posesiune a acestui guvern, posesiune ce ar putea schimba în bine viaţa pe Pământ, mârşăvia comisă este considerată capitală şi astfel pedepsită prin condamnare la moarte. Cu toate acestea, dumneata eşti singurul om capabil să conducă şi să ducă la bun sfârşit proiectul. De aceea, pedeapsa va fi comutată şi lucrurile se vor

rezolva de la sine dacă vei reuşi să-l aduci la viaţă pe *Cel Mare.* Numai făcând acest lucru îţi vei dovedi nevinovăţia. Dacă vreun accident va conduce la eşecul acestei sarcini, trei comitete separate formate din oameni de ştiinţă competenţi vor da un verdict prin care se va hotărî dacă vei trăi sau vei muri.

— Care este însă situaţia în cazul Dr. Illia Morov?

— Deoarece a încercat să-l distrugă pe *Cel Mare* sentinţa care i-a fost dată este aceea de închisoare pe viaţă.

— Însă aşa cum v-am explicat deja, ea nu a făcut nimic altceva decât să se conformeze ordinelor date de mine, ordine date sub ameninţări. În acest caz, dacă nu mi se pune la dispoziţie un asistent competent, socot că nu pot fi considerat responsabil în cazul unui eşec sau a vreunei greşeli.

Preşedintele Comitetului se încruntă:

— Tribunalele civile sunt cele care au supus-o judecăţii pe Dr. Illia Morov. Ar putea fi posibil ca şi ea, cum a fost şi cazul dumitale, să ne fie predată nouă, însă sentinţa ei nu poate fi comutată decât prin apel sau rejudecare a cazului. Vom vedea ce putem face în această privinţă.

Underwood îşi înghiţi blestemele pe care tare mult ar fi dorit să le arunce asupra lor şi renunţă la a încerca să mai denunţe absolut tot ce simboliza această cultură putredă în care fusese aruncat, din întâmplare, prin naştere. Îndrăznea doar să spere că vor fi indulgenţi cu Illia, şi că, deşi nu ştia cum, vor găsi împreună o cale prin care să-l distrugă pe extraterestru.

Mental, se străduise din plin să lupte împotriva tuturor posibilităţilor de a găsi antagonisme între cultura din Sirenia şi cea a Pământului.

Acum era pe deplin conştient de întregul potenţial şi de toate resursele unei minţi precum cea a lui Demarzule, înarmat cu super-ştiinţa Sirenienilor, lăsat liber printre Pământeni, şi se simţea motivat de o nevoie imperioasă de a distruge ceva atât de magnific tot la fel cum fusese şi fosta sa dorinţă de a salva acel ceva şi de a-l readuce la viaţă.

Îndrăznea să spere, pentru Illia şi pentru sine însuşi, că vor putea scăpa de mânia Discipolilor, plecând pe una dintre coloniile de pe Venus. Oricum nu mai rămânea nimic pentru ei de făcut pe Pământ. Preşedintele Comitetului adăugă cu o seriozitate şi semnificaţie sporită:

— Pentru a fi siguri şi pentru a nu exista niciun risc care să

pună în pericol viaţa *Celui Mare* vei fi în permanenţă escortat de un gardian înarmat.

Înainte de orice mişcare pe care ai dori să o faci, ar fi bine să explici ceea ce vrei, altfel vei muri şi nu vei mai avea ocazia de a o spune.

Asta fusese tot. Underwood era acum condus de gardieni înarmaţi până în dinţi printre şirurile de privitori, majoritatea acestora fiind Discipoli. Aproape că putea simţi îndoiala şi ura lor îndreptându-se spre el. Odată ajuns în muzeu observă că peste tot se aflau gărzi ale Discipolilor. Oamenii de ştiinţă lucrau neavând niciun fel de expresie întipărită pe chip şi cu armele gardienilor ameninţându-i de la spate.

Craven, biologul care efectuase studii detaliate despre Discipoli, îşi ridică indecis şi nesigur, de la biroul unde se afla, privirea asupra lui Underwood care tocmai intra.

— Îmi pare rău pentru tot, Del. În special pentru Dr. Morov. Când am văzut-o închizând câmpul de radiaţii spunând că acela era ordinul tău am ştiut imediat că trebuie să preiau comanda.

Cuvintele lui Craven pătrundeau în mintea lui Underwood fără a-şi găsi vreun sens. După o clipă însă, avea să înţeleagă că, deşi pentru fiecare om de ştiinţă exista un gardian care să-l păzească, în cazul lui Craven situaţia era total opusă.

Aşadar Craven era unul dintre ei, un Discipol. Şi dacă într-adevăr era, atunci puteau fi mai mulţi cei care se numărau printre Discipoli. Însă biologul îi studiase pe Discipoli dintr-un punct de vedere ştiinţific standard. Oare cedase ispitei de a deveni un Discipol în ciuda acestui fapt sau dimpotrivă?

Era o problemă a cărei înţelegere îl depăşea pe Underwood. Evită un răspuns direct întrebând:

— Cum merg lucrurile? Procesul de divizare a celulelor este în creştere? Intensitatea radiaţiei şi soluţia nutritivă se află la nivelul planului stabilit?

Craven aprobă din cap:

— Din punctul meu de vedere şi din ceea ce am observat, *Cel Mare* se dezvoltă normal. Sunt sigur că vei dori un raport complet aşa că ţi-am pregătit pentru inspecţie toate notaţiile zilnice.

Underwood oftă şi dădu din cap, urmat de tăcutul şi omniprezentul gardian. Se îndreptă spre panoul de testare unde un trio de tehnicieni urmarea constant evoluţia procesului. Totul

funcţiona conform instrucţiunilor aflate în cavou – instrucţiuni pregătite cândva de către Toshmere. Gărzile erau prezente peste tot, şi, în plus, sus pe balcon se afla interminabilul şir al Discipolilor *Celui Mare.* Pentru Underwood era ca un coşmar. Cum de scăpaseră situaţia de sub control? Se întâmplase atât de rapid şi de perfid totul, încât nu avuseseră cum să anticipeze că lucrurile vor evolua în această direcţie. Însă, de fapt, nu acesta era adevărul: adevărul era că nu avuseseră niciodată controlul asupra acestei descoperiri şi a procesului de reînviere. Era inevitabil că aşa avea să se întâmple chiar din clipa în care oamenii de ştiinţă aduseseră pe Pământ protoplasma lui Demarzule şi au făcut cunoscută povestea descoperirii lor.

Inevitabil, într-adevăr, se gândea în sinea lui Underwood, şi, în plus, era cea mai mare gafă semantică pe care o făcuseră vreodată. Ar fi fost bine ca în locul lui Demarzule să se afle Toshmere. Lumea nu mai avusese cu adevărat conducători preţ de un secol, asta, bineînţeles, în afara cârpacilor şi a cumpărătorilor de voturi. Toshmere i-ar fi putut influenţa în bine, le-ar fi insuflat putere şi iniţiativă pe când, o Doamne! ce-ar fi putut avea de oferit un cuceritor şi distrugător precum Demarzule?

În ziua imediat următoare apăru şi Illia. Apariţia ei l-a şocat de Underwood. Illia visase că poate fi posibil ca extraterestrul din îndepărtatul spaţiu să aducă cu sine, prin cunoştinţele sale, o lume mai bună şi mai sănătoasă, tot aşa cum Underwood sperase ca o nouă lume a ştiinţei să fie descoperită. Însă, acum, visele lor căpătaseră trăsăturile şi aspectul unui monstru.

Partea cea mai rea din întâlnirea lor consta în faptul că nu puteau să comunice cu adevărat. Illia sosise în întunecata lume de coşmar, într-o carapace de forţă impenetrabilă, în custodia gardienilor, dintre care unul avea să rămână în permanenţă lângă ea în timp ce-şi îndeplinea atribuţiile. Situaţia era identică şi în cazul lui Underwood. Acesta trebuia cu orice preţ să menţină şi să păstreze în faţa tuturor pretenţia de a fi fost absolut nevinovat.

— Phyfe şi Dreyer au fost de vină, îi spuse el Illiei. Mă bucur că nu ai reuşit să îl distrugi pe Demarzule.

Illia ezită pentru un moment, apoi aprobă din cap a înţelegere.

— Nu ştiam ce vrei să faci, însă, am presupus că există nişte

motive întemeiate pentru ordinele date. N-am bănuit nicio clipă că puseseră la cale un plan aşa diabolic.

La atât s-a rezumat discuţia lor. Nu mai aveau ce altceva să-şi spună.

Nimic din disperarea de pe faţa ei albă nu o făcea să aibă un chip mai puţin lipsit de senzualitate. Şi tot aşa, nu se vedea nimic din visele ei spulberate.

Masa de protoplasmă începuse să crească şi să ia forme. Membrele, capul şi trunchiul se puteau vedea clar, pierzându-şi astfel din terifianta şi embrionica înfăţişare anterioară. Underwood îşi dădu seama că respectiva creatură va avea forma şi mărimea unui adult, şi, nu va reprezenta cu niciun chip o reîntoarcere la dimensiunile unui copil. Avea o înălţime de doi metri şi şaptezeci şi cinci de centimetri şi era umanoid în ceea ce privea membrele, capul şi trunchiul, însă, cu ajutorul razelor X observară diferenţe radicale în privinţa oaselor şi a articulaţiilor. Trei organe, unul cranian şi alte două abdominale erau complet nefamiliare, imposibil de identificat de către vreunul dintre biologii care lucrau la proiect.

Pentru un timp Underwood nutri speranţa că aceste diferenţe de structură vor face imposibilă supravieţuirea lui Demarzule pe Pământ.

Însă, cu cât se dezvoltau mai mult plămânii, cu atât devenea mai evident faptul că Sirenianul se va adapta perfect atmosferei de pe Terra. În ceea ce privea însă hrana, era puţin probabil ca hrănirea şi alimentarea extraterestrului să nu constituie o problemă. În fine, până la sfârşitul celor şase luni de aplicare a proiectului, era, de asemenea, evident şi lipsit de speranţă a presupune că ceva nu va merge bine în timpul procesului de reînviere. Toshmere plănuise totul atât de bine încât era imposibil ca ceva să nu reuşească.

Underwood se întreba aproape zilnic ce se întâmplase cu Phyfe şi cu Dreyer, dacă fuseseră capturaţi şi ucişi, ori, se aflau încă în viaţă în adâncurile şi subsolurile străvechii clădiri de lângă oraş.

Nu exista nicio fărâmă de zvon în privinţa celor doi. De când eşuaseră, Underwood se afla într-o permanentă izolare. Nu vorbea cu nimeni altcineva în afară de tăcuţii gardieni şi amicii săi, tehnicienii.

Nu ştia pe nimeni în care să poată avea încredere întrucât era

sigur că printre oamenii de ştiinţă care lucrau alături de el se aflau şi dintre aceia a căror datorie era aceea de a-l spiona. De exemplu, Craven devenise pe măsură ce zilele se scurgeau din ce în ce mai posac şi-l evita în permanenţă pe Underwood, de parcă i-ar fi fost ruşine de lucrurile în care crezuse şi pe care le făcuse, dar nu era în stare să renunţe sau să se ajute de unul singur. Simptomele isteriei deveneau din ce în ce mai evidente. Underwood încercă să le observe şi la ceilalţi oameni de ştiinţă, însă nu era îndeajuns de intuitiv ca să observe toate semnele. Singura cale era aceea de a fi sigur pe sine şi de a nu avea încredere în nimeni.

Viaţa se scurgea în această lume de coşmar fără ca noţiunea de timp să existe în vreun fel. Lumina zilei era întru totul acoperită de sfera de protecţie şi de forţă. În timp ce Underwood păşea afară din incinta muzeului şi privea la negrul sferei îşi aminti cum aceasta salvase lumea cu secole în urmă, pe vremea când aceasta se afla pe punctul de a se autodistruge. Era chiar la începutul erei atomice. Numai prin descoperirea acestei sfere de protecţie, un câmp impenetrabil oricărei substanţe, radiaţii sau forţe, omenirea fusese salvată de la distrugerea totală.

Acum însă omul se afla în faţa unei alte puternice forţe distructive: dorinţa sa proprie de a se supune oricărui conducător care ar fi promis că-l uşurează de orice responsabilitate sau acţiune. Extraterestrul ar fi fost cu siguranţă capabil să îndeplinească această promisiune, spre deosebire de orice fiinţă umană, însă, merita oare riscul ca lumea să fie condusă de o dictatură sângeroasă? Lui Underwood i se părea incredibil faptul că nu putea nicicum să scape de cel care-l păzea şi să-l ucidă pe monstrul în creştere. Eventual radiaţiile câmpului radioactiv ar fi putut să-l distrugă, însă, din păcate, această posibilitate era ca şi inexistentă. Gărzile, ale căror conducători erau instruiţi din punct de vedere tehnic, aveau acces la înregistrările făcute de oamenii de ştiinţă, înregistrări, care, nu numai că ofereau detalii despre operaţiile deja efectuate, dar şi punctau foarte clar fiecare pas ce trebuia urmat până la sfârşitul procesului de reînviere a lui Demarzule. Date fiind aceste condiţii, Underwood nu avea cum să îndrăznească să încerce a-i îndepărta de la planul iniţial, cel prezent în notele scrise. Cuva însăşi fusese încercuită de un scut

protector transparent, blindat împotriva oricărei arme de foc sau cu putere de iradiere – asta în cazul în care ar fi putut să facă rost de vreuna – şi nici nu putea fi vorba despre infiltrarea vreunei otrăvi în soluţia nutritivă.

Atâta timp cât Demarzule se afla în această baie hrănitoare, pur şi simplu, nu se putea face nimic. Situaţia ar fi fost însă total diferită în ziua reînvierii sale, nu-i aşa? În acel moment, un ultim plan disperat se născu în mintea lui Underwood.

Îi explică gardianului său:

— Atunci când *Cel Mare* va reînvia, ar fi bine ca cineva să-i ureze bun venit în limba sa. Numai puţini oameni de ştiinţă pot face acest lucru, iar dintre toţi, eu sunt singurul prezent aici. Cu permisiunea ta, eu voi fi acela care-l va întâmpina prin cuvinte din limba sa în ziua în care se va ridica.

Gardianul replică:

— Voi transmite cererea ta Primului Mare Profet Hennessey. Dacă acesta va considera că e bine aşa tu vei fi cel care-i va transmite salutul de întâmpinare *Celui Mare.*

Underwood îşi dorea acum să-l fi primit ceva mai călduros pe acest fanatic profet în ziua în care îl vizitase la birou, însă, spre surprinderea sa, Hennessey şi-a dat imediat acceptul. Probabil profetul socotea suficient de ironic faptul ca Underwood să fie primul care să-l întâmpine pe *Cel Mare.*

Sus, lângă îngusta trecere dintre panoul de observaţie şi cuvă, se aflau butoanele de control, care, în final, aveau să oprească radiaţiile şi să absoarbă soluţia nutritivă. Tot acolo se aflau şi valvele folosite să umple baia atunci când aceasta fusese construită.

Acolo, în acel spaţiu strâmt, putea Underwood să scape, preţ de o secundă, de ochiul ager al gardianului. Spera să poată reuşi la timp să oprească radiaţiile şi să golească cuva de soluţia nutritivă din ea. Dacă însă această manevră nu ar fi reuşit, ar fi putut să umple cada gigantică cu apă şi astfel să-l înece pe Demarzule înainte ca cei care stăteau de pază să intervină sau să găsească supapele de siguranţă. În acest scop, Underwood găsi şi piti în buzunarul său o bară de dimensiuni mici cu ajutorul căreia spera să poată sparge valva după ce aceasta avea să fie deschisă.

Trecuseră deja câteva zile de când statura masivă a lui Demarzule se mişca şi se agita asemeni unui embrion, iar acum

Underwood privea îndeaproape prima încercare a extraterestrului de a se ridica. Acesta ar fi putut fi momentul aşteptat pentru a încerca distrugerea Sirenianului.

Şi-ar fi dorit să-i împărtăşească Illiei ideile sale însă nu exista nicio şansă ca acest lucru să se întâmple. Se temea, mai degrabă, că şi ea îşi construise deja un plan disperat şi periculos.

Culoarea pielii Sirenianului căpătase o nuanţă adâncă şi profundă, asemănătoare cu cea a unei specii de Sequoia de culoare închisă, parând că asta era în fapt culoarea sa naturală. Părul de pe cap era asemeni aramei.

Chiar şi aşa, în felul în care zăcea liniştit şi încă inconştient, înfăţişarea lui Demarzule denota tărie şi putere. Avea trăsăturile feţei bine pronunţate, cu ochii larg deschişi şi cu nasul ascuţit. Gura îi era rigidă, aproape aspră.

Cu cât orele treceau cu atât creştea şi isteria Discipolilor. În loc să parcurgă, ca şi până acum, în şir indian, traseul stabilit pe balcon, ei se opriseră şi aşteptau în speranţa că vor fi de faţă în momentul în care *Cel Mare* se va ridica. Unii dintre ei fuseseră împinşi de şuvoi peste balustradă şi omorâţi. Căzuseră grămadă în holul principal şi viermuiau peste mulţimea de echipamente. Underwood consideră situaţia ivită ca pe una binevenită, sperând că mulţimea care se îmbulzea acum dedesubt ar putea produce stricăciuni echipamentelor instalate şi astfel să-l distrugă pe Demarzule.

În orice caz, această isterie a avut un efect considerabil asupra gărzilor, chiar dacă aceştia continuau să-i supravegheze îndeaproape pe oamenii de ştiinţă. Starea lor de alertă şi eficienţa lor intraseră în aceeaşi tensiune care cuprinsese mulţimea ca o boală contagioasă.

Underwood rămase la post timp de două zile, fără să doarmă, pentru a nu pierde singura lui şansă care s-ar fi putut ivi oricând. La fel ca el, procedaseră şi sutele de credincioşi care umpleau camera centrală ca, de altfel, şi miile de alţi fanatici care aşteptau afară miracolul reînvierii. Chiar din primii zori ai dimineţii Underwood surprinse o slabă mişcare ce indica faptul că Demarzule era pe punctul de a se ridica. Întinse un deget înspre cuva cu soluţie nutritivă şi se uită întrebător la gardian. Acesta înclină din cap a încuviinţare şi Underwood se grăbi să ajungă pe îngustul coridor. Planul secării premature a cuvei de

soluţie nutritivă şi oprire a radiaţiilor trebuia pus în aplicare chiar în acel moment. Demarzule se străduia să se ridice în picioare, iar plămânii i se umpleau cu prima porţie de aer terestru ce venea dinspre partea de sus a anexei camerei centrale.

În acea clipă Underwood opri radiaţiile şi răsuci valvele ce aveau să dea drumul torentului de apă în baie înecându-l pe extraterestru.

Demarzule se lupta să se ridice şi privea fix, uluit, cu o înfăţişare fioroasă.

Discipolii îl zăriră. Un ţipăt de extaz răsună în acea clipă în holul gigantic precum şi în camerele goale ale muzeului. Apoi, deodată, izbucni un alt sunet. O singură voce se ridică puternic deasupra celorlalte:

— Loviţi-l acum, se auzi. Doborâţi-l pe invadator.

Underwood îşi întoarse privirea, Acolo, sus la balcon, în locul ocupat anterior de Profet, se afla Terry Bernard!

Preţ de câteva momente Underwood nu putu pricepe ce se întâmplă. Din arma aflată în mâna lui Terry porniră nişte flăcări roşii. Gardianul care-l păzea pe Underwood se prăbuşi atins de focul ucigător şi căzu de pe coridorul strâmt de deasupra cuvei metalice. Zărise, chiar înainte de a muri, cum nivelul apei creşte şi înţelesese ce avea să se întâmple. Ţipetele, blestemele, urletele şi rugăciunile ce invadau auditiv sala făceau ca zgomotele de dinainte să pălească. Focuri de armă venite pe neaşteptate izbucniră fără ca Underwood să priceapă care le este rostul. Se pornise deja un conflict armat între cele două tabere. Underwood văzu cum unii dintre tehnicienii şi oamenii de ştiinţă de acolo aveau deja arme şi-i uciseseră pe gardienii care-i păzeau. Acum trăgeau cu grijă înspre mulţimea aflată în jurul echipamentelor ochindu-i pe cei înarmaţi. În interiorul anexei impenetrabile giganticul Sirenian se clătina nesigur pe el, buimac şi uluit.

Apa se ridica încet ajungându-i acum până la nivelul şoldurilor. Aerul lipsit de oxigenul ce pătrundea prin interiorul conductei permitea nivelului apei să crească în camera ce era, altfel, ermetic sigilată. Încă câteva minute şi Demarzule avea să fie lipsit de rezerva de aer necesară. Underwood nu ştia însă cât avea să dureze până când acesta avea să moară înecat. Totul depindea în mare măsură de starea şi modul de funcţionare a

metabolismului extraterestrului, fapt despre care nu ştiau aproape nimic. Dar, oare, puteau să ţină mulţimea la distanţă atâta timp? Nu aveau încotro! Trebuia. Se aplecă şi ridică de jos arma pe care gardianul său o scăpase atunci când fusese ucis. În străfundurile minţii sale se întreba care era semnificaţia acestui atac neaşteptat. Cât era el de bine organizat şi cine îl plănuise? În aparenţă Terry era acela care dăduse semnalul de atac pentru care mulţi dintre oamenii de ştiinţă ce lucrau la acest proiect erau pregătiţi, totul însă, fără ca Underwood să ştie că aşa ceva avea să se întâmple. Se întreba de ce lui nu i se spusese nimic. Ţipetele istericilor Discipoli deveneau tot mai asurzitoare pe măsură ce fanaticii aflaţi în faţă încercau să se retragă iar cei aflaţi în spate îşi croiau drum cu forţa pentru a-l zări îndeaproape pe Demarzule.

Underwood sări pe podeaua sălii în totală confuzie, nereuşind să-şi dea seama în ce parte se desfăşura cu exactitate lupta. Niciun om de ştiinţă nu se afla în apropiere, fiind înconjurat doar de demenţii şi de fanaticii Discipoli. Decise atunci să rămână în apropierea valvei care asigura scurgerea apei pentru a fi sigur că niciunul dintre gardieni nu va încerca să o închidă. În acel moment, doi indivizi se repeziră înspre el, unul luându-l de mână şi spunându-i:

— Del! Haide, trebuie să plecăm de aici!

Se întoarse şi cu greu îl recunoscu pe Terry care avea numai pete de sânge pe faţă. Cu cealaltă mână, acelaşi Terry o strângea de mână pe Illia.

— Voi doi luaţi-o înainte, strigă Underwood. Ieşiţi afară de aici, dacă reuşiţi. Eu trebuie să rămân să mă asigur că se va îneca.

— Au închis supapa de siguranţă a apei. Tu nu vezi?

Underwood se întoarse înspăimântat. În loc să crească, nivelul apei scădea. Cineva o închisese de la celălalt capăt al conductei şi deschisese gura de secare. Aerul intra acum cu forţă în camera sigilată pentru că Demarzule se afla deja în picioare, sigur pe sine, privind la mulţimea de oameni agitata, de parcă le-ar fi contemplat destinul. Expresia animalica de pe chipul lui atunci când se zbătea să supravieţuiască dispăruse, rămânându-i pe faţă doar un dispreţ batjocoritor, văzând mulţimea ce se lupta înaintea ochilor săi.

— Am eşuat! exclamă Underwood. Craven trebuie să fi fost cel care a închis apa. Acum nu mai avem nicio şansă.

— Evident că nu, dacă mai rămânem mult timp pe aici. Haideţi. Ne putem pierde uşor urma prin mulţime şi să găsim drumul spre ieşire. O navă ne aşteaptă ca să ne ducă la Phyfe. *Lavoisier* este pregătit pentru plecare.

— *Lavoisier!* Unde…?

— Cine ştie? Să mergem!

Lipsit de orice speranţă Underwood se lăsă purtat şi împins printre mulţimea de oameni ce viermuiau încontinuu. Semnele conflictului armat izbucnit nu cu mult timp în urmă se stingeau. Underwood presupuse că oamenii de ştiinţă fuseseră învinşi, pentru că acum, uriaşa sală era plină până la refuz numai de către Discipoli. Era imposibil, se gândea el, ca prietenii săi să scape din această strâmtoare fără a fi zăriţi, prinşi sau ucişi.

Oricâte îndoieli şi dubii ar fi stăruit în mintea sa, ştia că trebuie să iasă afară de acolo. Trebuia să trăiască pentru a se opune încă o dată Sirenianului.

Se uită înapoi. Demarzule se afla acum în picioare. Încet, braţele sale uriaşe se ridicară şi mâinile se aplecară a binecuvântare şi urare de bun-găsit, stârnind geamătul sălbatic şi discordant al Discipolilor.

Apoi, pe buzele extraterestrului, amplificată de o mie de ori de către sistemul audio instalat în camera sigilată pentru a surprinde orice cuvânt, răsună vocea străinului pe care numai Underwood o putea înţelege. Şi pe măsură ce cuvintele acestuia răbufneau în aerul sălii, Underwood se cutremură de semnificaţia lor:

— Poporul meu, spuse Demarzule. Marele şi puternicul meu popor.

9

Underwood îşi întoarse privirea de parcă ar fi fost împins de la spate de vocea tunătoare de cuceritor care izbucnea ameninţător din gâtlejul lui Demarzule.

Acum nimeni nu mai acorda nicio atenţie celor trei oameni de ştiinţă.

Feţele Discipolilor erau toate îndreptate înspre *Cel Mare* aşteptând ca acesta să-şi continue discursul.

Underwood, Terry şi Illia îşi croiră drum prin uşile larg

deschise, luptând să răzbată împotriva mulţimii ce venea din afară. În timp ce se zbăteau să iasă afară, enorma şi monstruoasa voce continua să le zgârie auzul.

— Am triumfat asupra morţii, exclamă Demarzule. Am cucerit şi străbătut mileniile, iar acum am venit la voi, poporul meu. Am venit să vă conduc înspre stele şi dincolo de Galaxiile care se află în spatele lor, acolo unde numele vostru va face să tremure orice creaturi ale îndepărtatelor lumi.

Fiecare cuvânt rostit era ca un cuţit înfipt adânc în trupul lui Underwood, pentru că ele demonstrau că Demarzule înţelesese deja care era situaţia şi acum o controla cu autoritate. Şi cu toate că masa de oameni aflată acolo nu înţelegea un cuvânt din cele spuse, tonul vocii sale făcea ca totul să capete un sens, şi, niciunul dintre Discipoli, nu se îndoia de faptul că zorii măreţiei şi ai puterii absolute coborâseră pe Pământ. Tot ceea ce ar fi putut reprezenta organizare sau structură compactă creată la îndemnul profeţilor şi preoţilor asemenea lui Hennessey, dispăruse cu desăvârşire. Oricum, nu existase deloc o organizare în sensul real al cuvântului, deoarece oamenii nu mai aveau încredere în faptul că cineva ar fi putut realiza acest lucru.

Această situaţie se dovedea a fi una favorabilă oamenilor de ştiinţă. Urma să treacă destul de mult timp până ce Demarzule să-şi dea seama că exista o opoziţie şi să-i identifice pe cei care făceau parte din ea. Cu siguranţă, însă, că îşi dăduse seama de atentatul asupra sa, gândi Underwood, iar dacă nu, aceasta se datora faptului că Demarzule nu devenise pe deplin conştient până în clipa în care nivelul apei începuse să scadă, fără ca el să înţeleagă sensul acestei manevre.

Underwood nu credea însă în acest gen de fabulaţii. Demarzule demonstrase o atât de rapidă înţelegere a atitudinii Discipolilor, în aşa fel încât, probabil că poseda în mintea sa o acurateţe a sensurilor semantice atât de puternică, încât i-ar fi ruşinat chiar şi pe cei mai buni oameni de ştiinţă de pe Pământ.

Cei trei avansau acum mai rapid pentru că reuşiseră să ajungă în locul din care mulţimea nu îl putea vedea pe Demarzule. Sub cupola neagră a sferei de forţă şi siguranţă, din câte puteau să vadă, zona cuprinsă între clădire şi marginea eliberatoare de sub carapace era plină de oameni ce se zbăteau să ajungă înăuntru. Acum, cuvintele lui Demarzule, de-abia dacă

se mai făceau auzite.

— Poarta de nord, spuse Illia. Aceea este cea mai largă. Poate că sistemul de securitate a căzut cu totul…

Terry căzu de acord:

— Aşa se pare. Şi oricum ea este ce mai apropiată de locul în care se află nava noastră. Dacă cineva ne provoacă sau ne pune întrebări o să o cărăm pe braţe pe Illia motivând că a fost rănită în mulţime. Poate că aşa vom ieşi. Dacă nu vom reuşi, să aveţi armele pregătite.

Underwood consimţi celor spuse de Terry. Se simţea de parcă s-ar fi aflat în plin coşmar, un coşmar din care, fără succes însă, se zbătea să se trezească. Se întreba ce se întâmplase cu ceilalţi oameni de ştiinţă care lucrau la proiect şi cu aceia care încercaseră să ia cu asalt clădirea?

Oare pieriseră cu toţii în scurta şi zadarnica bătălie?

Trebuia să admită totuşi că, în anumite momente, în acele lungi şi interminabile zile de supraveghere de către gărzile Discipolilor, se gândise dacă nu cumva, prin cine ştie ce minune, nu exista posibilitatea de a folosi ştiinţa al cărei posesor era Demarzule fără niciun pericol pentru omenire. Din păcate însă, această speranţă avea să fie spulberată de reînvierea lui Demarzule. Sirenianul nu se schimbase nicicum în cei 500.000 de ani care trecuseră de când fusese aşezat în cavou.

În timp ce-şi croiau cu sălbăticie drumul prin mulţime, Underwood încerca să se gândească la maniera, proiectele şi linia de conduită pe care Demarzule avea să le adopte. Probabil că va aduna în jurul său un fel de administratori-marionete ce aveau să fie sanctificaţi în faţa poporului datorită faptului că ei aveau să fie aceia ce urmau să fie în permanenţă în preajma *Celui Mare.* Această organizaţie avea să se întărească şi să devină cea mai puternică din câte au fost pe Pământ cuprinzând în structura ei pe cei devotaţi din propria lor dorinţă şi distrugând fără cruţare micile grupuri de opoziţie care s-ar fi putut ivi. La mâna şi sub comanda Discipolilor se vor afla toate armele şi fabricile lumii terestre, la acestea, adăugându-se, cu siguranţă ştiinţa înspăimântătoare şi necunoscutele arme ale Sirenianului.

Oare ce forţă ar fi putut să se opună acestei avalanşe?

Răspunsul nu putea fi decât unul singur, niciuna. Nu exista nicio forţă care să-l poată atinge, nimic din ceea ce oamenii de

ştiinţă ar fi putut face pentru a împiedica forţele dezlănţuite ale Pământului de la distrugerea Galaxiilor.

Zborul. Acesta era singurul refugiu pentru aceia care doreau să scape din acest dezastru. Trebuia însă chiar ceva mai mult decât atât. Oricât de lipsit de speranţă ar fi părut, aceia dintre oamenii de ştiinţă de pe Pământ care puteau fi strânşi laolaltă, trebuiau să se dedice cu toţii sarcinii de a-l îndepărta pe Demarzule şi de a-i salva pe Pământeni de la dorinţa şi drumul nebunesc de a cuceri totul.

În apropierea porţii de nord, energiile deformate ale carapacei de forţă şi siguranţă duceau înspre o mică porţiune de spaţiu, suficientă pentru a forma o deschidere în zid. Vestea ridicării şi reînvierii *Celui Mare* se împrăştiase ca un virus şi mii de oameni se strânseseră în spatele scutului protector încercând în zadar să forţeze intrarea în interior. Părea că orice formă de pază a intrărilor dispăruse cu desăvârşire atâta timp cât cei trei îşi croiseră drum prin spărtură afară, în lumina Soarelui, care aproape că îi orbi pe Illia şi Underwood, lipsiţi atâta timp de vederea acestui astru.

Timp de o clipă Underwood se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să rămână în interiorul muzeului Carlson şi să profite de şansa de a-l împuşca şi ucide pe Demarzule atunci când acesta avea să iasă în afara scutului protector al băii în care zăcuse timp de şase luni.

Însă ştia că nu era nicio posibilitate ca acest lucru să se întâmple.

Demarzule nu ar fi ieşit în afara scutului protector decât atunci când camera ar fi fost complet golită, rămânând în ea numai acele gărzi credincioase, gata să ucidă la cel mai mic semn pe oricine ar fi îndrăznit să îl asasineze.

Nu, ceea ce făceau acum era un lucru bun şi înţelept. Porniseră deja pe acest drum iar cale de întoarcere nu mai exista. În sfârşit, reuşiră să ajungă într-o zonă relativ liberă unde se puteau mişca mult mai rapid. Underwood zări în acel moment micuţa navă pregătită pentru ei aşteptând la mică înălţime şi la o depărtare de un kilometru şi jumătate faţă de muzeu.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi? întrebă Underwood în timp ce alergau. Nu a scăpat niciunul dintre ei?

— Nu cred, răspunse Terry. Şi nici nu se aşteptau la asta. Obiectivul nostru era să-l distrugem pe Demarzule iar, în caz de

eşec, să vă scoatem pe voi doi afară de acolo.

Cei doi oameni care alergau, unul cu braţul bandajat, celălalt cu faţa plină de pete de sânge, precum şi fata cu faţă albă atrăgeau fără să-şi dorească atenţia asupra lor, însă, reuşiseră să ajungă la locul unde se afla naveta şi să pătrundă înăuntru. Fără a face vreo mişcare greşită, Terry umblă la panoul de bord şi se ridicară lent în aer. În timp ce urcau înspre spaţiul de deasupra, Underwood se uită înapoi la muzeu, devenit sanctuarul sacru al Discipolilor.

Drumurile ce duceau înspre muzeu erau înţesate de oameni părând ca un lung şir negru, din ce în ce mai negru pe măsură ce toţi credincioşii se îndreptau înspre clădire ca să-l vadă pe *Cel Mare* şi să-i asculte cuvintele.

Apoi se întoarse brusc spre Terry şi spuse:

— Pune-mă la curent cu tot ce se întâmplă.

— M-au contactat – ştii doar bine că nu eram suspectat de poliţie – şi am organizat împreună un grup mic de oameni de ştiinţă în care ştiam că ne puteam încrede. Le-am spus tot ce ştiam despre Demarzule şi despre gafa noastră de a-l aduce aici pe Pământ. Ne-am străduit să ne grupăm într-o structură cu scopul precis de a-l ucide prin orice mijloace posibile pe extraterestru, însă, bineînţeles că nu dispuneam de niciunul.

Scutul de forţă şi protecţie împiedica orice atac direct asupra muzeului Carlson, aşa că am încercat să ne strecurăm înăuntru printre Discipoli. Patru dintre noi au fost prinşi şi ucişi. Nu am încercat să comunicăm cu tine pentru că ne-am dat seama că este foarte periculos şi ştiam că, oricum, tu vei încerca să faci tot ce e posibil ca să opreşti procesul. Am reuşit să pătrundem înăuntru într-un număr destul de mare pentru finalul spectacolului şi să le dăm arme unora dintre oamenii de ştiinţă care lucrau la proiect, însă, se pare că i-am pierdut pe toţi fără a reuşi măcar să-l rănim pe Demarzule. Numai faptul că ne-am strecurat în, şi prin mulţime, ne-a salvat pe toţi trei. Bănuiesc că se simt atât de siguri sub protecţia lui Demarzule încât ăsta este singurul motiv pentru care nu au mobilizat întreaga gloată ca să ne prindă.

— Şi care este următoarea ta mişcare? întrebă Illia.

— *Lavoisier* a sosit acum două săptămâni pentru aprovizionare. Majoritatea echipajului este de partea noastră iar restul au părăsit nava. Phyfe şi Dreyer se află deja la bord, ca de

altfel, şi restul oamenilor de ştiinţă din grupul nostru. Tot ce putem face este să fim cu ochii-n patru şi să plecăm cât de repede putem. S-ar putea să fie numai o chestiune de ore până când Demarzule să afle de existenţa noastră şi să trimită o întreagă flotă pentru a ne urmări. Din clipa în care ne vom afla în binecuvântatul spaţiu tot ce va urma depinde de şef, şi arătă cu mâna în direcţia lui Underwood.

— Ce vrei să spui? întrebă Underwood.

— Vreau să spun că fiind cel mai tare fizician şi singurul de pe lângă noi ăştia, arheologii sau semanticiştii incapabili de luptă, care înţeleg limbajul Sirenian, ca să nu mai menţionez cât îţi este de familiară figura lui Demarzule, te-ai ales cu funcţia de preşedinte al acestei organizaţii.

Underwood râse încet şi amar.

— Eu voi responsabil pentru găsirea unei soluţii de ieşire din criza asta nenorocita, nu-i aşa?

— Termină cu prostiile altfel te dăm pe mâna celor de la Departamentul de Psihiatrie, spuse încruntat Terry.

— Îmi pare rău. Vă sunt, bineînţeles, recunoscător pentru că v-aţi gândit că v-aş putea fi de folos cu ceva, însă mi-e teamă de faptul că o asemenea soluţie nu există în creierul meu.

— Dacă tu crezi că noi putem, te înşeli, spuse Terry. Însă tu eşti cel mai calificat în a recunoaşte şi stăpâni mijloacele prin care îi putem trage o mamă de bătaie lui Demarzule.

Underwood se uita fix, pe deasupra capetelor celor doi, înspre priveliştea din ce în ce mai largă şi cuprinzătoare a clădirilor în care oamenii de ştiinţă ţinuseră piept Discipolilor. Încercă să-şi imagineze ce însemnase şi cum fuseseră pentru ei ultimele luni, însă n-avea să ştie niciodată de sutele de încercări disperate de evadare şi de ambuscadele cu gardienii şi ofiţerii de poliţie, sau de crimele comise scurt, fără întrebări, în adâncurile de sub oraş.

Lângă grupul de clădiri, gigantica navă-laborator, *Lavoisier,* zăcea cuminte pe terenurile experimentale, strălucind în zorii zilei.

Raze scurte de lumină izbucniră pe neaşteptate în câmp. Illia a fost prima care le-a zărit.

— Focuri de armă, strigă ea.

— Sunt atacaţi! exclamă Terry. Trebuie neapărat să ajungem acolo cât mai repede, altfel vor fi nevoiţi să plece fără noi.

Scoate de sub scaunul pe care stai perechea de arzătoare. Va trebui să le folosim când ajungem acolo.

Underwood înşfacă armele chiar în clipa în care naveta spaţială se îndrepta ca o săgeată spre câmpul de bătaie.

O ofensivă concentrată şi bine grupată se dezlănţuise de la intrarea în clădire, situată chiar în apropierea navei, în timp ce alţi ofiţeri înconjurau nava spaţială prin spatele tufelor şi arbuştilor îndepărtaţi.

— O să zbor pe deasupra lor, spuse Terry. Trage-le o rafală serioasă cu ambele arme.

Underwood deschise uşa ce dădea spre exterior, chiar în bătaia vântului, şi fixă vârfurile celor două arme în direcţia atacatorilor.

Apăsă pe trăgaci şi un şuvoi de foc nesfârşit era aruncat înspre Pământ, croind o cărare printre grupurile de atacatori în timp ce aceştia se trânteau jos, ascunzându-se în spatele gardurilor vii de arbuşti. Apoi, cu rapiditate, Terry răsuci nava pentru a evita ciocnirea cu clădirea din care ţâşniseră ca din puşcă în sus. Chiar în acel moment o rază paralizantă veni de jos.

— Suntem loviţi, exclamă Terry. Au distrus motorul. Ţineţi-vă bine pentru o aterizare de urgenţă. O să încerc să ajung la uşa navei.

Underwood îşi îndreptă atenţia înspre armele pe care le ţinea în mână de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Intuitiv trase în clădirea din care pornise împuşcătura care-i scosese din luptă. I s-a părut că aude un ţipăt de durere, deşi ar fi putut fi doar vântul ce sufla cu putere înspre învelişul micuţei navete spaţiale.

Acum se îndreptau spre prăbuşire mult mai rapid încercând totuşi să aterizeze lângă trapa deschisă a giganticei nave spaţiale. Puteau zări cum câţiva dintre membrii echipajului şi oameni de ştiinţă ieşeau din navă cu armele pregătite pentru a le proteja aterizarea. Ajunseseră undeva sub nivelul carenei şi vastele plăci de metal păreau că zboară pe deasupra micuţei navete asemeni unui râu de oţel.

Se opriră brusc şi se izbiră destul de rău, după care Terry se repezi să deschidă uşa. Se rostogoliră afară, chiar în mijlocul celor care îi apărau, în timp ce jeturi de flăcări izbucneau în lumina Soarelui peste tot deasupra lor.

— Intraţi înăuntru, strigă unul dintre oameni. Era cât pe ce să plecăm fără voi. Or să le vină întăriri. Era Mason, fizicianul.

Underwood spuse:

— Suntem gata. Restul oamenilor sunt toţi la bord?

— Da.

Deodată se auzi un ţipăt chiar lângă Underwood şi unul dintre membrii echipajului scăpă arma din mână şi-şi apucă strâns braţul, cuprins de durere. Mason şi Terry îl sprijiniră şi îl târâră în navă.

Underwood o prinse pe Illia de braţ şi se grăbiră spre intrare.

În spatele lor, ultimul trânti uşa cu putere şi o închise bine.

— Phyfe te aşteaptă în camera de comandă, spuse Mason. Noi o să avem grijă de Peters aici. Ar fi bine ca şi Terry să rămână puţin ca să vedem condiţia în care se află.

Underwood acceptă şi porni grăbit pe coridor împreună cu Illia. Treceau pe lângă oamenii preocupaţi realmente de sarcinile pe care le aveau de rezolvat. Pe unii îi ştia, pe alţii nu îi văzuse în viaţa lui. Spera ca Phyfe şi Terry să-i fi ales atent pe aceşti oameni. Gândind asta, îi reveni în minte amintirea lui Carven biologistul. Ajunseseră curând la intrarea dinspre camera de comandă şi control. Căpitanul Dawson era la comanda tehnică a navei, aşteptând ordinele pentru decolare. Se părea că Mason era cel ce-şi asumase acest rol, după cum avea să-şi dea seama Underwood, auzindu-l prin sistemul audio în clipa în care intră în cameră. Phyfe însoţi vocea lui Mason, cu un semn de încuviinţare spre căpitanul Dawson.

— Decolarea! Aproape în aceeaşi clipă nava se ridică în aer.

— Aşteptaţi! exclamă Underwood chiar în clipa în care intră în camera de comandă.

Phyfe şi Dawson priviră lung înspre uşă:

— Nu mai putem aştepta, spuse primul. Aproape că renunţasem la speranţa că tu şi Illia veţi reuşi să ajungeţi printre noi. Poliţia se află pe urmele noastre de câteva săptămâni, iar acum, că ne aflăm într-o zonă deschisă, e sigur că vor chema în ajutor toate echipele disponibile pentru a ne prinde.

— Nu putem pleca fără înregistrările Stroizilor, spuse Phyfe. Terry mi-a declarat că eu am fost cel ales pentru a conduce aceasta echipă. Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa, atunci primul ordin pe care-l dau înainte de decolare este acela de a pune mâna pe fiecare fragment de înregistrare Stroidian şi pe

fiecare artefact ce a fost găsit.

În cameră intră şi Dreyer care ascultase vizibil interesat cele spuse de Underwood, fără a face însă vreo remarcă.

— De ce? întrebă Phyfe. Nu înţeleg.

— A existat o armă, zise Underwood, o armă de care Sirenienilor le era frică, şi care, se pare, reprezintă motivul pentru care cei din Dragbora s-au dovedit a fi mai puternici decât ei. Dacă este ca fie şi cea mai mică urmă a existenţei acesteia să fi rămas în Univers, atunci ţelul nostru este de a o găsi. S-ar putea să fie singura noastră şansă de a-l distruge pe Demarzule.

Ceilalţi se uitau la el ca şi când părea că şi-a pierdut minţile, sperând însă, în acelaşi timp că, într-adevăr, cele spuse ar fi reprezentat soluţia aşteptată.

— Însă asta s-a întâmplat acum 500.000 de ani, spuse Phyfe. Ce speranţe mai există de a găsi o armă care a dispărut de atâta timp? Nu avem niciun indiciu…

— Avem înregistrările Stroizilor. De aceea trebuie să punem mâna pe ele.

— Dar este evident că Sirenienii nu păreau a avea nici cea mică idee care era natura acestei arme.

— Ăsta e un lucru de care nu putem fi siguri. Însă chiar şi aşa ne rămâne varianta civilizaţiei Dragbora. Nu ştim dacă ea a dispărut şi nu ştim nimic despre locaţia ei, dar arma poate fi acolo, iar cheia pentru locaţia acestei civilizaţii se poate afla în înregistrările Stroidienilor.

Dreyer era nevoit să recunoască faptul că s-ar putea să fie aşa, după ce pufăi cu putere din trabuc:

— Are dreptate, Phyfe. Nu ne-am gândit la asta, însă ar putea fi singura noastră şansă. Cel puţin acum avem un obiectiv, în loc de a zbura prin spaţiu fără o ţintă precisă.

— Da, bănuiesc că aşa este, spuse încrezător Phyfe. Dar nu văd cum…?

— O să mă ocup eu de asta. Arată-ne unde se află înregistrările. Oricum vom căuta mai întâi locul de veci al lui Demarzule. Vreau ca toate înregistrările să ajungă la bordul navei.

Underwood se întoarse spre Dawson şi ordonă să coboare cu nava lângă structura temporară ce adăpostea cavoul, aflata aproape de clădirea muzeului Stroidului. Apoi apăsă pe butonul

interfonului şi-i puse pe toţi la curent cu manevrele ce aveau să fie executate. Ceru douăzeci de voluntari înarmaţi care să se afle pe scutere pentru a-i acoperi şi proteja pe cei ce aveau să facă transferul înregistrărilor.

Sub ei, pe pământ, forţele de poliţie care urmăriseră cum prada le scăpaseră din mână, erau intrigaţi şi nu înţelegeau de ce *Lavoisier* se întorsese din drum. Trei nave spaţiale ieşite ticsite cu armament şi muniţie se roteau prin aer în jurul giganticei nave-laborator.

Erau aceleaşi pe care Underwood le studiase atent nu cu mult timp în urmă.

Cei douăzeci de oameni pe care îi selectase dintre cei ce se oferiseră voluntari erau strânşi în jurul său, privind peisajul dezolant din faţa lor.

— Primul obiectiv este acela de a doborî navele astea spaţiale, spuse Underwood. Apoi vă veţi asigura în permanenţă că sunt protejaţi şi acoperiţi aceia dintre noi care vor părăsi nava pentru a aduce înregistrările. Mergeţi toţi la poziţiile voastre. O să semnalizez în momentul în care navele lor se vor afla în poziţia cea mai bună din care să le puteţi ataca.

Byers, inginerul mecanic numit căpitan al echipei de asalt şi de acoperire, dădu afirmativ din cap.

— Nici nu vor şti ce i-a lovit, promise acesta.

— Sper, zise Underwood. În regulă atunci, luaţi cu voi staţiile de emisie-recepţie şi semnalizaţi când sunteţi pregătiţi.

Camera se goli rapid în timp ce nava gigant ateriza pe Pământ.

Cele trei micuţe nave poliţiste continuau să se învârtă ameninţătoare în jurul lor.

În acel moment, de pe Pământ, sosi semnalul care indica faptul că oamenii erau pregătiţi. Underwood privea navele de atac ale poliţiştilor. Una se îndepărtase de celelalte două apărând în faţa navei *Lavoisier.* Underwood comandă ferm:

— Numărul trei, atacaţi!

Aproape instantaneu o trapă se deschise în spatele navetei spaţiale poliţiste ce se credea invizibilă, şi din ea ţâşniră trei scutere de pe care, oamenii care le conduceau începuseră a trage rafale care au izbit din plin în coada navetei poliţiste.

O mare de flăcări se porni curând, ridicând la ceruri o imensă coloană de fum, iar naveta de atac a poliţiştilor pitită chiar sub

nava *Lavoisier* se izbi de Pământ, fără ca cei ce o conducea să ştie ce i-a lovit.

Însă, venise acum rândul celei de-a doua navete spaţiale să se învârtă în jurul navei-laborator, cele trei scutere fiind astfel reperate. Poliţia trase şi unul dintre scutere dispăru din vedere.

— Numărul şapte, ordonă atunci Underwood.

O trapă aflată chiar deasupra carenei se deschise şi cel de-al doilea trio de scutere ţâşni afară. Nava poliţistă se afla chiar deasupra lor însă prea târziu ca piloţii ei să mai poată face ceva în afară de a privi înspre cele trei scutere şi de a vedea focul devastator care-i lovi din plin. Nu avuseseră cum să se poată împotrivi.

Forţele terestre poliţiste începură atunci să tragă în cele trei scutere. Erau nevoiţi să evite focurile şi să se răsucească pentru a nu fi lovite. Tot în acele momente plonjară eficient înspre Pământ şi începură să-şi spulbere efectiv duşmanii. Rămase însă, din nefericire, deasupra lor, cea de a treia navetă a poliţiei care începu să tragă în rafale ucigătoare. Încă două scutere au fost doborâte. Underwood ordonă atunci ca toate scuterele rămase să pornească atacul. Toate ţâşniră afară din navă simultan, năpustindu-se cu furie asupra navei spaţiale ce rămăsese încă în joc, distrugând-o. Ultimul dintre scutere părăsi formaţia pentru a încerca să-i salveze pe ceilalţi camarazi de la distrugere.

— Aliniaţi tambuchiul cargoului numărul unu lângă adăpostul unde se află cavoul, ordonă Underwood căpitanului. Pe ăsta îl vom încărca primul.

Nava se aşeză lin pe sol fără ca vreun şoc să fie resimţit. Aria din apropierea adăpostului a fost imediat eliberată. Mason, cel care era însărcinat cu depozitarea, ordonă ca puntea cargoului să se deschidă. Unităţi de încărcare portabile erau acum deplasate în exterior şi conduse spre zona periferică a uriaşului artefact cu o mie de faţete a cărui mărime aproape că ocupă întreaga punte.

Focurile de armă sporadice ale poliţiştilor mai răsunau încă, dar cei ce se aflau pe scutere reuşeau să menţină situaţia sub control, ţinându-i la o distanţă apreciabilă, fără pierderi în rândul lor.

Mason alimentase deja cu energie electrică unităţile de încărcătură astfel încât, încet, încet, masa uriaşă de fier începu

a se ridica din focul în care fusese lăsată, după care un motor G-line, ataşat subansamblurilor pentru încărcătură, porni tragerea prin cablu, aducând masivul cavou înspre nava laborator.

Underwood răsuflă uşurat în clipa în care auzi zgomotul produs de fixarea încărcăturii pe puntea cargoului.

— Asta a fost partea cea mai importantă a misiunii noastre. Încă o jumătate de oră pentru a scoate înregistrările aflate în clădire şi ne-am terminat treaba.

Illia scoase un strigăt strident.

— Del! Clădirea este în flăcări!

Oamenii priveau fix într-acolo nevenindu-le să creadă. Din interiorul muzeului unde se aflau înregistrările Stroizilor, valuri de fum şi limbi de foc puternice se ridicau înspre cer.

— Cu siguranţă că trebuie să fi ştiut ce urmăream, spuse Phyfe, aşa că au dat foc clădirii. Acum nu mai avem nicio şansă să le scoatem de acolo.

— Ba da, avem! Majoritatea acestor înregistrări se află pe bucăţi metalice. Underwood anunţă la interfon:

— Toată lumea, cu excepţia echipajului care dirijează şi conduce nava, să se îmbrace în costumele spaţiale. Fiţi pregătiţi să intraţi în clădirea muzeului imediat.

— Ce ai de gând să faci? ţipă Illia.

Însă Underwood se afla deja lângă cel mai apropiat dulap, luptându-se să-şi îmbrace greoiul costum spaţial:

— Astea ne vor asigura o protecţie suficienta pentru ca fiecare om să fie protejat şi să reuşească să se întoarcă măcar cu o cutie de înregistrări.

Bătrâna clădire părea a se lăsa, ca un simbol al vremurilor ce le trăiau, cuprinsă de flăcări. Străvechile structuri de construcţie rezistente la flăcări cedau, iar sistemul de protecţie împotriva focului cedase complet.

Rapid, fără prea multe vorbe, Underwood trecea cu vederea peste planul oferit de Phyfe, în care se afla localizat vraful de înregistrări, după care o luă la goană înspre depozitul de cutii, unde ceilalţi se aflau deja pregătiţi. Ordonă fiecărei echipe de câte doi să care cu sine un transportor pentru încărcături.

Aşa aliniaţi cum porniseră, păreau a aduce cu un soi de alai ciudat de chipuri tăcute ce-şi croiau drum cu îndemânare dinspre navă, încercând să urce spre scările din clădirea aflată în flăcări.

Underwood şi Mason formau deja un cuplu, cărându-şi transportorul, care stătea acum cam la treizeci de centimetri distanţă de sol.

Aproape orbiţi de fum, ei conduceau grupul printre holuri înspre locul în care înregistrările vechi de 500.000 de ani îi aşteptau liniştite pe rafturi.

— Începeţi să încărcaţi! Ăsta este locul, transmise ordinul Underwood. Îi vedea pe ceilalţi cum intrau pe urmele lui în încăperea largă, asemeni unor creaturi într-un iad de nedescris. Începuseră să golească rafturile şi să umple transportoarele cu tot ce le pica în mână. Barele din lemn pe care se sprijineau rafturile erau uscate şi cuprinse de flăcări. Undeva, mai departe decât puteau ei zări, una dintre bare cedă şi un nor de mortar umplu camera.

— Nu mai avem posibilitatea de a lua şi altele, spuse Mason. Transportorul nostru e deja plin. Să mergem.

Underwood cără transportorul înapoi, înspre uşa prin care intraseră. Totul era inert, nimic nu părea a se opune.

— Tu trage după tine transportorul, spuse Underwood. Eu mă duc să mai aduc o încărcătură cu braţele.

În timp ce Mason dispăru prin vălul de fum, Underwood îşi încărca braţele cu alte înregistrări din metal după care, aproape orbit de fum, căută drumul spre ieşire. Aproape toţi ceilalţi erau şi ei gata. Underwood aruncă o privire înapoi. Ce secrete importante trebuiau să mai fi rămas încă printre înregistrările pe care nu le-au putut lua cu ei şi pe care erau nevoiţi să le lase acolo! Spera, din adâncul sufletului, ca zeii norocului să fi fost suficient de buni şi de miloşi cu ei încât să le fi purtat minţile înspre unele înregistrări care să-i conducă pe oamenii de ştiinţă înspre străvechiul inamic al Imperiului Sirenian, spre cei din Dragbora, de a căror înspăimântătoare armă le fusese atât de frică Sirenienilor.

Odată ajunşi înapoi pe navă Underwood privi îndelung la clădirea cuprinsă de flăcări devastatoare. Ar fi fost lipsit de sens şi inutil să încerce să pătrundă încă o dată în interiorul ei.

Se pare că poliţia sperase ca focul să-i facă pe oamenii de ştiinţă să renunţe la căutările şi scopul lor, însă, după succesul pe care aceştia îl avuseseră în salvarea a tone de înregistrări şi artefacte, îşi înteţiseră focul cu o furie crescândă.

Underwood îl chemă pe Byers şi pe cei de pe scutere înapoi

pe navă. Încet, forţele care îi protejaseră pe cei care intraseră în clădire se retrăseseră înspre navă, făcându-i pe poliţişti să tragă înspre trapele şi porţile deschise. Scuterele se strecurau în navă, multe dintre ele având însă în şa un membru al echipajului rănit mortal. Cu totul, numai paisprezece se întoarseră.

— Aceştia sunt toţi, zise încruntat şi furios Byers. Restul băieţilor nu se vor mai întoarce niciodată.

Preţ de o cumplită clipă de nesiguranţă, Underwood se întrebă dacă ordinul său de a-i aduce pe navă înregistrările meritase sacrificiul acesta.

Trebuie să-l fi meritat, îşi spuse în sinea sa. Fără speranţa existenţei şi găsirii acelei arme care avea să-l înfrângă pe Sirenian, nu avea absolut niciun sens să navigheze prin spaţiu.

Se reîntoarse în camera de comandă şi dădu ordin de plecare.

10

Prin ferestrele porţilor ferecate Underwood privea cum nava se îndepărta încet de clădirile de dedesubt. Soarele apăru la orizont sub formă de disc, aruncând asupra lor o strălucire de aur. Apoi pilotul potrivi butoanele de control şi de navigare, manevră urmată aproape instantaneu de o acceleraţie extrem de rapidă.

Asemeni omului obosit, cum de altfel şi era, Phyfe se prăbuşi pe scaunul de lângă pupitrul de navigaţie.

— Arăţi de parcă ai fi trecut prin chinurile iadului de când nu ne-am mai văzut, spuse Underwood.

Phyfe zâmbi uşor sarcastic şi dispreţuitor, după care spuse:

— Sunt cincizeci de ani de când nu am fost şi nu sunt nimic altceva decât un savant şi un arheolog. Este mult prea târziu şi mult prea mult pentru unul ca mine să mă trezesc deodată în mijlocul unei crize planetare şi să mai fiu în stare să mă şi descurc într-o asemenea situaţie.

— Până acum ai făcut o treabă excelentă.

— N-am putut niciodată ca măcar să conduc o expediţie într-un mod satisfăcător, darămite un grup ca ăsta de acuma. Terry ar fi putut face asta, însă îi lipseşte cunoaşterea pe care o ai tu în ştiinţele fizice. La fel ar fi putut şi Mason, dar el nu ştie nimic

despre Sirenieni. Dintre noi toţi tu eşti singurul calificat şi cel mai în măsură pentru a ne conduce.

— Vreau să mă asigur de faptul că şi restul echipajului gândeşte la fel. Poate că nu este o idee rea să convocăm o adunare.

— Trebuie, oricum, să organizăm o întâlnire la care să participe toţi. Mulţi dintre oamenii de ştiinţă aflaţi la bordul navei nu au fost puşi la curent, într-un mod adecvat, cu problema cu care ne confruntăm. Ar trebui să-i grupăm şi să-i organizăm conform specializării pe care o are fiecare şi, în plus, este absolut necesar să punem la curent un sistem de apărare.

Şedinţa avea să fie ţinută şi participară la ea o sută douăzeci şi cinci de oameni de ştiinţă şi membri ai echipajului navigant de pe *Lavoisier,* în clipa în care nava-laborator se afla la o distanţă destul de mică faţă de orbita lunii.

Phyfe, aflat în postura de preşedinte al acestei adunări, îl prezentă oficial pe Underwood ca lider şi conducător al grupului. Acesta a fost acceptat în mod unanim şi cu entuziasm, dat fiind faptul că, indiferent dacă îl cunoşteau sau nu personal, cu toţii auziseră de reputaţia lui.

Pe scurt, acesta îi informă despre evenimentele care au precedat descoperirea lui Demarzule, apoi despre procesul de reînviere a Sirenianului, precum şi despre încercarea zadarnică a oamenilor de ştiinţă de a se opune dorinţei oamenilor de pe Pământ de a avea un nou zeu. La chemat apoi pe Dreyer pentru ca acesta să le descrie trăsăturile şi puterile de care dispunea inamicul lor.

— În toate veacurile şi mileniile istoriei de până acum a Pământului, începu Dreyer a-şi ţine discursul, au existat cuceritori, împăraţi, dictatori şi tirani, însă niciodată Demarzule, Sirenianul. Pentru Sirenieni dorinţa de cucerire şi de stăpânire era la fel de esenţială precum hrana. Din clipa în care au început să se extindă dincolo de Galaxia lor, pentru ei nu mai exista decât o singură soluţie, un singur ţel – să fie stăpâni absoluţi peste toate Galaxiile sau să piară. Este indiscutabil că am avut şansă, mă refer la noi ca şi la civilizaţie, atunci când cei numiţi Dragbora au reuşit să-i distrugă. În ceea ce priveşte problema cu care noi ne confruntăm acum trebuie spus că Demarzule, fără îndoială, îi va face pe semenii noştri de pe Pământ să creadă în superioritatea lor absolută faţă de oricare altă rasă

sau civilizaţie din Univers. Sunt suficient de copţi pentru a accepta această doctrină. Se va folosi de aspectul său fizic şi de înfăţişarea sa supranaturală pentru a încuraja o atitudine şi o stare de veneraţie a pământenilor faţă de el. De-abia atunci, cred, este sigur că va trece la construirea unei imense flote de nave de luptă, la construirea de arme şi armate care nu va semăna cu nimic din ceea ce noi cunoaştem, ci, dimpotrivă, vor întruchipa tot ce era mai bun din ce a produs ştiinţa Sireniană în urmă cu 500.000 de ani. Nu este decât o chestiune de câteva ore până ca acesta să afle despre evadarea noastră şi despre faptul că-i suntem inamici. Este greu de crezut, în aceste condiţii, că nu va expedia de îndată nave care să ne urmărească şi să ne distrugă. Singura noastră şansă este aceea de a ne îndepărta cât mai mult cu putinţă, astfel încât, aceştia să nu ne prindă, cel puţin atâta vreme cât nu au la dispoziţie decât nave construite de noi. Până în clipa în care navele şi armamentul specific Sirenienilor vor fi gata, trebuie să fim în stare să găsim un răspuns. Aceasta este, aşadar, natura problemei cu care ne confruntăm.

Singura noastră speranţă – una extrem de mică – pare a consta în descoperirea armei cu ajutorul căreia cei din Dragbora au învins şi au distrus hoardele Sirenienilor cu milenii în urmă. Dacă, însă, vom fi nevoiţi să ne limităm doar la ştiinţa pe care o avem şi de care dispunem sunt convins că nu mai avem nicio speranţă. Spun acest lucru, deşi sunt conştient de faptul că, din fericire, sunt printre voi mulţi care gândesc altfel decât mine şi care nu concep că putem fi înfrânţi chiar şi cu resursele limitate de care dispunem. Unii dintre voi, nu puţini la număr, au obiectat împotriva plecării în spaţiu, susţinând că ar fi trebuit să rămânem pe Pământ şi să organizăm o mişcare de opoziţie, partizană şi subterană. Cei care aţi dorit acest lucru aţi fi fost lipsiţi de o corectă evaluare a puternicului vostru inamic. Vreau să înţelegeţi că o astfel de mişcare şi opoziţie asemănătoare celei pe care o doreaţi trebuie să aparţină unei majorităţi persecutate şi să fie dusă împotriva unei minorităţi a celor care conduc.

Omenirea îl vrea pe Demarzule. Să nu uitaţi niciodată asta. Pentru că tocmai acesta este şi motivul pentru care noi navigam acum prin spaţiu.

Însă bătălia pe care o vom duce nu va fi îndreptată împotriva

semenilor noştri; greşelile lor îşi au rădăcinile în întunecatul proces de evoluţie şi de dezvoltare a atitudinii rasiste. Apariţia lui Demarzule este un factor străin, oricum unul pe care evoluţia rasei umane nu-l poate nici accepta, nici permite. Fără existenţa lui oamenii vor ajunge în final la maturitate şi-şi vor găsi echilibrul dorit ieşind din stadiul adolescenţei rasiale şi chiar depăşindu-l. Însă, avându-l pe Demarzule drept zeu şi conducător, realul proces de evoluţie va stagna şi va fi chiar stopat. Trebuie să vă aduceţi aminte că noi înşine am adoptat singura soluţie posibilă – evadarea. În comparaţie cu temutul şi încărcat de rasism Demarzule, noi nu suntem altceva decât nişte copii. El este un super-om aparţinând unei super-rase care a depăşit-o pe a noastră cu mult timp înainte ca strămoşii noştri din peşteri să fi descoperit focul. Să sperăm cu toţii că vom găsi arma celor din Dragbora astfel încât noi, oamenii, să putem urca pe scara lungă şi dificilă a evoluţiei, aceeaşi pe care ei s-au împiedicat şi împotmolit atât de trist.

După acest discurs al lui Dreyer era rândul unui grup solemn de oameni să discute cu Underwood. Pentru prima oară semanticiştii căzură în majoritate de acord că se confruntă cu o imensă ameninţare. Apoi începură a se organiza cu toţii în mici formaţiuni, conform specializării fiecăruia în parte. Cu această ocazie, Underwood descoperi că cei mai mulţi dintre oamenii aflaţi la bordul navei erau fie fizicieni, fie biologi. Cei treizeci de fizicieni au fost preluaţi de Mason. Lor le revenea sarcina de a cerceta şi de a descoperi toate mijloacele posibile de armament şi de apărare cu ajutorul cărora să poată opune rezistenţă atacurilor care aveau, cu siguranţă, să vină. Oamenii calificaţi strict ca ingineri au fost, la rândul lor, desemnaţi să lucreze împreună cu grupul condus de Mason.

Trupa de biologi, incluzând o duzină de chirurgi şi patru medici psihiatri, intră sub comanda Illiei. Dreyer împreună cu ceilalţi semanticişti au primit sarcina ca, împreună cu arheologii, să examineze înregistrările pe care le salvaseră din focul devastator, în speranţa că vor reuşi să găsească un răspuns, un indiciu care să arate că lumea Dragborei şi arma lor existau încă în Univers. Majoritatea oamenilor de ştiinţă specializaţi în fizică aveau deprinderi şi înzestrări diferite în ceea ce privea uneltele şi echipamentul, putând, împreună, să construiască armamentul necesar protecţiei navei-laborator. Prima sarcină era aceea de a

echipa nava cu ecrane absorbante pentru a preveni depistarea lor cu ajutorul unor mijloace radar şi de anula astfel acele mijloace de localizare a lor de pe Pământ.

Era un proiect relativ uşor de realizat, unul care de altfel a şi fost pus în aplicare şi în stare de funcţionare chiar la sfârşitul primelor douăzeci şi patru de ore de când se aflau în spaţiul extraterestru. Ca să-i poată descoperi, celor de pe Pământ, nu le mai rămâneau decât mijloacele astronomice, posibilitate care, însă, cu fiecare oră ce trecea, devenea una din ce în ce mai îndepărtată. Cu toate astea, Underwood nu putea scăpa de neliniştea ce-l copleşise în faţa faptului că aveau, cu siguranţă, să fie urmăriţi.

La cea de-a şasea zi de zbor neîntrerupt prin spaţiu şi la o mie de ani-lumină distanţa de Pământ, Phyfe a găsit prima dovadă că norocul se afla de partea lor. El, Dreyer împreună cu Terry, Underwood şi alţi lingvişti şi arheologi, lucrau în camera aleasă pentru studierea înregistrărilor. Exclamaţia bruscă a lui Phyfe explodă peste tăcerea ce domnea în cameră. Ţinea în mână o mică rolă de metal, topită pe deasupra, însă derulata cumva într-o bobină spiralată de unde îndepărtase fragmentele distruse de foc.

— Chestia asta pare să fi fost jurnalul de bord al unuia dintre refugiaţii de pe navă. Uitaţi-vă la ea!

Underwood se aplecă deasupra micuţei maşinării pe care o proiectaseră pentru a asigura un nivel de radiaţii corect şi adecvat pentru a face lizibile literele înscrise pe rolele de metal. În mod normal, dacă discurile ar fi fost în stare bună, literele ar fi apărut perfect albe şi vizibile pe metalul mat şi tocit, însă caracterele descoperitele Phyfe erau într-atât de puţin perceptibile încât păreau aproape şterse. Începu să citească lent, cu voce tare:

— Meathes. 2192903. În *detela* de când am părăsit Sirenia. Rapoartele despre flota din Dragbora. Sunt în număr de o mie, ceea ce înseamnă zece nave de-ale lor împotriva uneia singure de-a noastră. Poziţiile de zbor 3827…

Underwood îşi ridică ochii de pe înregistrare. Mai departe nu se putea citi.

— Aceste ultime cifre…

— Oare pot ele reprezenta legătura dintre propria sa flotă şi locaţia planetei mamă? întrebă Phyfe.

— Este mult mai probabil ca ele să reprezinte locaţia flotei celor din Dragbora faţă de cea a Sirenienilor. În orice caz, aceste numere trebuie să reprezinte o cheie, un indiciu pentru localizarea celor două lumi, pentru că, mai mult ca sigur, sunt legate de coordonatele galaxiei în care aceştia trăiau. Asta ar fi exact ceea ce ne trebuie dacă reuşim să descoperim acele coordonate. Pentru noi ele sunt, în totalitate, arbitrare. Însă dacă această bucată de metal reprezintă într-adevăr un jurnal de bord, ea ne poate oferi locaţia planetelor şi a Galaxiei lor astfel încât să putem fi în stare să le identificăm. Asta doar dacă putem lucra cu acurateţe asupra poziţiilor astronomice care erau reale în urmă cu 500.000 de ani.

Extrase discul din maşinărie şi îl examină îndeaproape.

— Ăsta a fost găsit ataşat de o mare cantitate de fier topită în întregime, aparent, în partea din navă în care era depozitat atunci când cei din Dragbora au început atacul. Putem să-l trimitem la laborator pentru a încerca restaurarea şi conservarea lui. Dacă astfel devine lizibil şi putem citi mai departe, s-ar putea să ne fie de mare ajutor.

După aproximativ patru ore copia înregistrării se afla la dispoziţia celor din camera de studiu, restaurată pe cât fusese posibil, însă cu lungi porţiuni ininteligibile. Underwood dădu la maxim nivelul de radiaţie ce ajuta la scoaterea în relief a literelor, dar care însă putea la fel de bine să le şi distrugă dacă era păstrat la aceeaşi cotă pentru mai mult timp. Brusc îşi ţinu răsuflarea:

— Ascultaţi ce spune: coordonatele noastre sunt acum 6749367 Sirenia, după ce am călătorit 84 *tredoma,* Sirenia. În două *treela* aterizăm. Poate pentru ultima oară…

— Asta este! exclamă Phyfe.

— Totul cu excepţia indiciului care să ne precizeze sistemul lor de stabilire a coordonatelor, spuse Underwood. Întrevezi, cumva, vreo posibilitate de interpretare a acestora, Dreyer?

Semanticistul negă din cap:

— Cu siguranţă că acesta se bazează pe nişte puncte de referinţă în întregime arbitrare pentru noi. Nu văd nicio şansă de interpretare numai cu ajutorul cifrelor de care dispunem până în prezent. Poate ca astronomii noştri să aibă vreo sugestie.

Masterson şi Ebert, cei doi astronomi care făceau parte din grup, au fost chemaţi în ajutor, lăsând pe mai târziu sarcina ce

le revenea, aceea de a prepara o hartă a astrelor şi planetelor Universului aşa cum arăta ea în urmă cu 500.000 de ani. Ascultară cu atenţie faptele aşa cum erau ele prezentate de către Underwood.

Masterson spuse:

— Mi-e teamă că aceste coordonate oferite de înregistrările Sirenienilor nu ne sunt de mare ajutor. Distanţa reprezintă cu adevărat un punct de reper. Ea ne arată că înregistrarea denotă prezenţa unui loc aflat la o distanţă radială de aproximativ nouăzeci de milioane de ani-lumină faţă de Sistemul nostru Solar. Atunci, în cel mai bun caz, avem un reper al acestui loc ce poate fi considerat ca fiind situat în negura mai multor mii de ani-lumină în care să-l putem căuta.

Dacă vom reuşi să găsim, chiar şi cu aproximaţie, sectorul în care se află acest loc, s-ar putea să fim în stare să reperăm şi să izolăm posibilele sisteme planetare în care se aflau cele două imperii: Dragbora şi Sirenia. Însă, dacă nu reuşim să restrângem aria de cercetare, obiectivul nostru devine unul imposibil. Ne-ar ajuta, probabil, chiar şi o singură referire la o insulă din acest Univers pe care să o putem identifica.

Underwood şi Dreyer acceptară că, într-adevăr, exact aşa se prezentau lucrurile. Câştigaseră încă ceva: dacă ar fi putut doar să obţină un singur fragment de informaţie astronomică, aceasta ar fi putut reprezenta pentru ei soluţia.

Toată lumea începu din acea clipă să caute cu febrilitate prin toate înregistrările şi să verifice fiecare artefact în parte.

Chiar şi cavoul a fost cercetat milimetru cu milimetru – şi cu toate acestea, pentru niciunul dintre artefactele găsite acolo – nu putea fi încă identificată sau explicată prezenţa lor. Situat separat de locul de veci al lui Demarzule, majoritatea materialului pe care îl deţineau aparţinea planetei pe care aterizaseră Sirenienii. Până la sfârşitul celei de a opta zile echipa lui Mason reuşise să construiască şi să pună la punct echipamentul necesar pentru a realiza o celulă de forţă şi de protecţie pentru *Lavoisier,* făcându-l astfel pe Underwood să respire ceva mai uşurat. Puteau acum, beneficiind de protecţia scutului impenetrabil, să călătorească fără vreo ţintă precisă şi chiar fără teamă prin spaţiu.

Datele necesare navigaţiei printre acele zone necunoscute erau obţinute cu ajutorul unor unităţi pilot de dimensiuni

microscopice situate în afara scutului protector, unităţi conectate cu nava prin fire subţiri ce treceau prin găuri de aceleaşi dimensiuni.

Underwood era mândru de această realizare. Dată fiind capacitatea lor de producţie limitată părea aproape un miracol că reuşiseră să construiască şi să facă fiabil un astfel de echipament. Cumva, nu ştia în ce sens, i se părea simbolică această reuşită, de parcă ar fi existat nişte legi bine definite care să le favorizeze succesul – succesul Pământului.

Apoi, în aceeaşi a opta zi de călătorie, când se aflau aproape dincolo de limita la care asemenea obiecte mici şi întunecate puteau fi identificate, din punctul de observaţie, persoana de serviciu adresă un avertisment celor din centrul de comandă:

— Flota părăseşte Pământul. Douăzeci de nave de război. Toate tip Corius. Cursul aparent 169 46 12 şi 48 19 06. Viteza…

Underwood privi înspre Phyfe care se afla exact lângă el.

— A venit vremea, spuse el.

Avertismentul se făcu auzit în interiorul întregii nave-laborator, lucru care le distrase atenţia oamenilor de la ceea ce aveau de făcut, după care şi-au reluat ocupaţia cu ochii încruntaţi şi gurile încleştate a hotărâre.

Grupul condus de Mason se ocupa de problema care le jucase, timp de generaţii întregi, feste militarilor; problema folosirii şi tragerii cu Raza Atomică prin scutul de forţă. Underwood era puţin încrezător în faptul că vor reuşi să rezolve această dilemă, fără însă ca celor ce luaseră asupra lor această problemă să li se poată reproşa ceva.

În timp ce Underwood şi Phyfe se îndreptau spre masa de navigaţie pentru a verifica ce curs urmau ei şi care era acela al flotei ce pornise în urmărirea lor, primul spuse:

— Mă întreb cum de au reuşit să ne localizeze. Ecranul nostru reverberant este în stare de funcţionare. Trebuie să fi fost, pur şi simplu, un noroc absolut astronomic care să-i fi pus pe urmele noastre.

Locotenentul Wilson, navigantul, se încruntă în clipa în care se uită înspre cursul de zbor al flotei pământene:

— Nu cred că această armată de nave ne urmăreşte pe noi, spuse el. Dacă însă asta este ceea ce fac ei acum au ales un drum lung, întrucât cursul lor de zbor este cu cel puţin paisprezece grade mai înainte şi mai îndepărtat de al nostru.

Phyfe şi cu Underwood studiară împreună cele două traiectorii, proiectându-le în spaţiu şi încercând să estimeze timpul necesar flotei pentru a se apropia de ei luând în considerare, bineînţeles, şi viteza lor de deplasare şi cursurile de zbor pe care le puteau urma.

— Pare destul de simplu să stabilim dacă ne urmăresc pe noi sau nu, spuse Underwood. Putem, pur şi simplu, să schimbăm cursul nostru de zbor cu nouăzeci de grade. Poate că, la urma urmei, nici nu ne-au detectat în vreun fel, ci mai degrabă au plecat la întâmplare înspre direcţia unde noi ne-am putea afla, bazându-se numai pe observaţiile şi rapoartele poliţiştilor din clipa în care am decolat. În acest caz, s-ar putea ca mai degrabă ei să spere să se apropie suficient de mult pentru a obţine semnalul radar care ar indica prezenţa noastră.

Dreyer, care auzise şi el veştile la telefon, sosi în camera de navigaţie. Tocmai reuşise să audă partea finală a celor spuse de Underwood.

— Demarzule n-ar trimite o întreagă flotă într-o expediţie la întâmplare, spuse el răspicat.

— Atunci care este răspunsul? întrebă Underwood, însă deja în mintea sa începuse a se contura o stranie şi sălbatică teorie. Se întreba dacă Dreyer va confirma valabilitatea ei.

— Dacă noi am fi fost cei care am fi luat-o la fugă la întâmplare prin spaţiu, fără vreo ţintă precisă, pe Demarzule cu siguranţă nu l-ar fi interesat soarta noastră, dar dacă însă ne-am îndrepta cu precizie spre o destinaţie nefavorabilă lui – atunci, într-adevăr, l-ar preocupa.

Ochii lui Underwood se luminară. Văzu şi pe faţa lui Dreyer aceeaşi concluzie la care ajunsese şi el, după care continuă:

— Atunci Demarzule nu şi-ar fi trimis flota în mod special după noi, ci înspre acel loc despre care vorbeam, ca să vadă dacă noi n-am ajuns încă acolo. De aceea consider că flota sa se îndreaptă spre lumea civilizaţiei Dragbora!

— Nu te pripi! obiectă Phyfe. Asta înseamnă că Demarzule presupune că noi ştim unde se află acel loc. Nu există o bază solidă pentru a crede acest lucru.

Dreyer negă din cap:

— Nu ştie dacă noi cunoaştem sau nu acest drum. Ştie doar că trebuie să se păzească de orice posibilă exploatare a acelui loc. Dacă nu ne îndreptăm într-acolo, atunci nu reprezentăm o

ameninţare pentru el. Dacă, însă, exact asta facem, cu siguranţă că acea flotă urmează să ne distrugă.

Phyfe se gândi puţin la cele spuse de Dreyer după care înclină din cap în semn de confirmare:

— Ai dreptate.

— Şi iată că Demarzule este pe cale să ne arate drumul spre arma de temut a celor din Dragbora! rosti cu sălbăticie Underwood.

11

Cursul de zbor a fost schimbat în aşa fel încât *Lavoisier* să navigheze paralel cu flota de pe Terra. Viteza de accelerare a fost de asemenea crescută cu douăzeci de procente peste nivelul normal, aşa încât fiecare om era nevoit să se folosească de un transportor pentru a-şi uşura astfel propria-i greutate în creştere.

Flota terestră continua să se strecoare printre aştri, reducând distanţa dintre ei, însă Underwood avea încredere în faptul că această distanţă dintre cele două cursuri paralele era suficient de mare pentru a preveni detectarea lor.

Pe măsură ce reprizele de muncă şi cele de somn se succedau acum cu repeziciune, părea că nava prinsese viaţă. Era mult mai uşor acum pentru ei, ştiind că se îndreaptă spre o ţintă precisă, să se concentreze asupra problemelor şi sarcinilor care le fuseseră trasate, şi, în plus, îndrăzneau să creadă că nu există niciun dubiu în privinţa faptului că locul spre care se îndreptau avea să le recompenseze munca.

Avându-l pe Phyfe la catedră, zilnic, începuseră a se ţine cursuri despre cultura Sireniană. Absolut fiecare fapt al existenţei era privit de către ei din punctul de vedere al Sirenienilor şi încercau să-i anticipeze semnificaţia semantică pe care o dădeau acestor lucruri, pe vremuri, străvechea rasă cuceritoare.

Se estimase faptul că această călătorie avea să dureze trei luni. S-a ţinut chiar şi o mică petrecere improvizată în clipa în care flota trecuse de ei aproape de jumătatea drumului. Începând din acel moment începuse deja o cursă disperată pentru a se asigura că celelalte nave nu aveau să iasă din raza

de observaţie a instrumentelor de pe *Lavoisier.*

În ultima săptămână a celei de a treia luni observară o bruscă scădere de accelerare a navelor din flota de luptă. Underwood alerta atunci întreg echipajul. Dacă deducţia lor era corectă, însemna că se aflau la câteva sute de mii de ani-lumină faţă de lumea celor din Dragbora.

Pe când *Lavoisier* reducea puţin din viteza cu care se deplasa, flota părea că se îndreaptă spre o mică galaxie a cărei margine era împânzită cu un grup de stele de culoare galbenă.

Underwood şi-a dat permisiunea ca nava-laborator să mai reducă din distanţa acesteia faţă de flota inamică, însă într-un mod rezonabil, întrucât era sigur faptul că navele terestre vor porni în cercetarea amănunţită a spaţiului din jurul planetei străine pentru a fi siguri că *Lavoisier* nu se află acolo. În sfârşit Underwood şi ceilalţi observară că flota se apropie de unul din acei sori galbeni, înconjurat de patru planete. Chiar cea de a patra planeta avea să fie locul spre care se îndrepta flota. Underwood privi cum şase din cele douăzeci de nave aterizară pe acea planetă.

— Haideţi să ne poziţionăm în spatele uneia dintre celelalte planete, a dat instrucţiuni Dawson. Cea de a doua pare a fi cea mai apropiată. După care, printr-o răsucire uşoară, ne putem aşeza în spatele planetei numărul patru. Probabil că vom şi ateriza acolo, observând cu atenţie mişcările flotei, înainte de a decide care va fi următoarea noastră mişcare.

Singurul dezavantaj al manevrei propuse de Dawson era acela că, procedând astfel, nu puteau ţine sub observaţie amănunţită flota pământeană. Ieşiră din umbra planetei timp de două ore după care deveniră invizibili graţie eclipsei satelitului celei de-a patra planete. În tot acest interval, dat fiind faptul că se aflaseră în lumina puternică a soarelui, nu reuşiseră să zărească nicio urmă de navă străină. Fotografii erau suficient de preocupaţi cu pozele făcute asupra lumii care aparţinuse cândva civilizaţiei Dragbora. Asemenea celei de-a doua planete, satelitul în spatele căruia se ascunseseră părea a fi la prima vedere o sferă stearpă, însă, pe măsură ce aveau să se apropie la aproape zece mii de kilometri în interiorul circumferinţei acesteia, descoperiră o zonă cu o vegetaţie luxuriantă ce ocupa o optime din suprafaţa planetei.

În momentul apropierii lor de această zonă se aflau în partea

întunecată a satelitului natural. Planeta părea a fi nelocuită, cu toate că lui Underwood, în momentul aterizării, i se păru că zăreşte o coloană de fum în formă de spirală. Aceasta dispăru însă făcându-l pe Underwood să creadă că a avut doar o vedenie.

Lavoisier se odihnea în sfârşit pe un teren plin de iarbă aflat într-un colţ al acestei porţiuni vegetale care, iată, exista pe o planetă, altfel, goală şi stearpă.

În acele momente Mason intră în centrul de comandă spunând:

— Nu ştiu exact ce vă aşteptaţi să găsiţi pe această planetă, şi îi dădu lui Underwood un teanc de fotografii.

Underwood parcă presimţise ceva.

— De ce? Ce s-a întâmplat? spuse el.

— Dacă pe această planeta există locuitori atunci probabil că aceştia vieţuiesc sub nişte cupole de sticlă ermetic închise. Nu există nici cea mai mică urmă de atmosferă pe suprafaţa întregii planete.

— În acest caz, chestiunea devine una strict arheologică, spuse Phyfe. Ar fi fost, oricum, prea de tot, să sperăm că o civilizaţie chiar şi atât de avansată precum Dragbora ar fi putut continua să existe încă 500.000 de ani. Ce este însă cu fotografiile? Ce arată ele?

Phyfe aruncă o privire înspre teancul de poze de sub braţul lui Underwood şi exclamă:

— Sunt oraşe! Este indubitabil că această planetă a fost cândva locuită. Însă fotografiile au surprins imagini în care se pare că aceste oraşe ar fi fost locuite până de curând.

— Asta ar explica absenţa atmosferei, se pronunţă Underwood. Oraşele nu aveau cum să fie îngropate de enorme alunecări de teren într-o lume lipsită de aer. Cred că motivul pentru care, atât atmosfera cât şi viaţa au dispărut brusc şi în acelaşi timp de pe această planetă, poate să fi fost un cataclism de proporţii înfiorătoare. Din această cauză, s-ar putea ca problema noastră, să fie, în fapt, mult mai uşor rezolvabilă decât dificilă, aşa cum ne imaginam noi. Dacă această distrugere a avut loc curând după momentul înfrângerii Sirenienilor de către Dragbora s-ar putea să descoperim printre aceste ruine dovezi de necontestat ale armamentului de care aceştia dispuneau.

După ce în centrul de comandă sosiră Dreyer, Terry şi Illia, cei

prezenţi ţinură o şedinţă de consiliu improvizată.

— Va trebui să aşteptăm până când cei din flotă vor renunţa şi se vor întoarce acasă, spuse Terry. Nu ne permitem să sperăm că putem da buzna peste ei şi să-i distrugem.

— Cum vom şti însă că au renunţat? întrebă Illia. S-ar putea ca această flotă să rămână permanent de gardă.

— Nu ştiu ce vor face, spuse Underwood. Sar putea ca ei să rămână aici luni întregi, iar noi nu ne permitem să aşteptăm atât. Chiar şi dacă sunt douăzeci de nave, ele tot nu reprezintă o flotă puternică pentru o planetă având asemenea dimensiuni. Planul meu este să aterizam noaptea într-o zonă fără vegetaţie, apoi să avansăm lent înspre unul din marile oraşe şi să ascundem nava. Putem explora ţinutul cu ajutorul scuterelor şi să ne asigurăm astfel dacă vreo navă de război a flotei se află în oraş. Dacă aşa vor sta lucrurile, vom pleca mai departe; dacă nu, putem începe cercetările. Nu are nicio importanţă de unde începem, până când nu vom reuşi să ne facem o idee despre istoria şi cultura celor din Dragbora.

— Pare atât de lipsit de şansă şi de speranţă totul! spuse Phyfe negând din cap, înfuriat. Un astfel de proiect, de asemenea dimensiuni, este unul potrivit pentru o echipă de o mie de arheologi care să aibă la dispoziţie o sută de ani pentru a examina ruinele care se află sub noi – şi, cu toate acestea o sută dintre noi îşi propun să facă acest lucru în câteva săptămâni – în plus, ascunzându-se de nişte inamici hotărâţi să ne distrugă, şi totul în acelaşi timp! Este absolut imposibil.

— Nu sunt de aceeaşi părere, spuse Underwood. Noi ne aflăm în căutarea unui singur lucru. Ştim că acesta este o armă. Este, cred, rezonabil să avem încredere că vom da peste nişte referiri suficiente despre arma respectivă în scrierile şi istoria Dragborei. La urma urmelor această armă a fost mijlocul prin care ei au reuşit să distrugă imperiul inamic. Singura dificultate reală pe care o avem de întâmpinat o constituie flota terestră, însă, sunt de părere că ne putem vedea de treabă suficient de mult timp chiar şi sub nasul lor.

— Eşti un optimist incurabil, spuse Terry.

— La fel şi voi ceilalţi, altfel nu v-aţi mai fi aflat aici.

— Eu sunt de acord, spuse Illia. Aş vrea însă să vă sugerez un aspect semnificativ. Dacă acest satelit este locuibil cred că nu ne-ar strica o zi sau două de odihnă în exterior cu faţa la soare.

Era o propunere la care nimeni n-a avut nimic de obiectat.
Zorii de pe luna lumii Dragboreene aproape corespundea cu sfârşitul perioadelor lor de somn şi odihnă. Analizele au fost făcute în condiţiile în care exteriorul le permitea. Atmosfera, deşi greu respirabilă, s-a dovedit a fi totuşi una potrivita pentru munca lor. Temperatura din exterior părea a fi foarte ridicată, lucru aşteptat, de altfel, de către cei de pe navă, dată fiind apropierea lor de soare.
După toate acestea, aşa cum Underwood ordonase, sfera de forţă a fost ridicată şi trapa navei deschisă, moment în care, aproape şocat, acelaşi Underwood scoase un strigăt de surpriză. Illia, care în acel moment nu se afla prea departe, sosi alergând.
— Ce este, Del?
Degetul acestuia era îndreptat în jos, înspre un grup de fiinţe aflat la baza navei. Erau, cam în acelaşi fel ca şi Demarzule, aproape umane ca înfăţişare.
Mult mai înalte decât Pământenii, cu pielea arămie, acestea priviră cum se deschide trapa, şi se plecară în faţa lui Underwood şi a Illiei.
Patru dintre creaturi stăteau în picioare, grupate în jurul unei a cincea persoane aşezată pe o targă.
— Poate că ar trebui să ne răzgândim în privinţa plecării de pe navă, spuse cuprins de îndoială Underwood. Nu are niciun rost să ne încurcăm cu o mână de nativi superstiţioşi. Nu avem timp pentru asta.
— Nu, Del. Aşteaptă. Cel aflat pe targă este rănit, spuse Illia. Cred că l-au adus pentru ca el să ne poată vedea. Poate că îi putem ajuta în vreun fel.
Underwood ştia că nu are rost să se opună dorinţei ei de a ajuta pe cineva şi spuse:
— Să-l aducem încoace pe Dreyer. S-ar putea să reuşească să comunice cu ei.
Însă deja Dreyer, Phyfe şi Nichols se îndreptau cu toţii spre trapa deschisă. Apariţia lor le fusese stârnită de raportul lui Underwood.
— Sar putea ca ei să reprezinte nişte vlăstare, fie ale civilizaţiei Dragbora, fie ale Sirenienilor, spuse Phyfe. Oricum ar fi, sunt sigur că vom reuşi să găsim ceva care să ne fie de folos.
— Ei cred că suntem, probabil, zei. Vor ca noi să-l vindecăm pe cel rănit, spuse Underwood. Nu putem spera nimic de la o

civilizaţie primitivă ca a lor.

Semanticiştii priviră înspre micul grup din faţa navei. Brusc, Dreyer începu să scoată nişte sunete care semănau cu o serie de gemete şi mormăituri având diferite inflexiuni. Unul dintre localnici, o femeie se ridică şi ţinu un lung discurs lipsit total de sens pentru Underwood.

Însă Dreyer era încordat şi atent la maximum, ca şi când ar fi înţeles cu dificultate fiecare cuvânt rostit în acea limbă extraterestră.

Atunci Underwood îşi aminti că-l auzise odată pe Dreyer spunând că un semanticist adevărat trebuie să fie în stare să înţeleagă şi să converseze în orice limbaj străin sau extraterestru chiar din clipa în care îl aude pentru prima dată.

În toate limbile existau sunete şi inflexiuni care aveau un conţinut fundamental şi semantic identic. Acestea, teoretizase Dreyer, puteau fi identificate şi folosite în reconstruirea limbii şi a limbajului astfel încât dacă era suficient de abil, conversaţia să curgă de la sine. Underwood, care crezuse în permanenţă că ceea ce Dreyer spusese cândva era doar o laudă de sine, vedea acum cum teoria funcţionează. Cele două femei din grup şi unul dintre bărbaţi păreau pierduţi în atitudinea lor de veneraţie, însă celălalt bărbat, care se afla cumva mai îndepărtat de grup avea o atitudine aproape războinică.

Vorbi brusc şi puţin:

— Individul este un sceptic sănătos, spuse Dreyer. Este gata să ne accepte drept zei, însă vrea ca noi să-i demonstram acest lucru. E predispus chiar să recurgă la trucuri pentru a afla, dacă suntem, sau nu, zei.

— Nu ne putem pierde timpul de pomană cu ei, spuse Underwood. Nu se află nimic aici din ceea ce ar putea să ne ajute.

— Sar putea totuşi să fie, zise Dreyer. Ar trebui să o lăsăm pe Illia să vadă ce poate face pentru cel rănit.

Underwood încetă cu protestele. Îi permise lui Dreyer să-i conducă pe localnici împreună cu cel bolnav în navă. Acolo, în sala de operaţii, Illia îi examină celui din urmă rănile. Deşi cel rănit părea destul de înaintat în vârstă, avea un soi de veselie şi exuberanţă întipărite pe chip, lucru care aproape că-l făcea pe Underwood să-l invidieze.

Însă Illia clătină trist din cap:

— Nu are rost este lipsit de speranţă, adăugă ea. Nu putem face nimic pentru el.

Potrivi fluoroscopul înspre Underwood în aşa fel încât şi acesta să poată vedea. Underwood îl mişcă încet de-a lungul trupului celui bolnav, apoi exclamă:

— Illia! Organele acelea ciudate aflate sub diafragmă… Aceasta îşi ţinu o clipă respiraţia:

— Sunt la fel ca cele ale lui Demarzule. Este clar că amândoi aparţin aceleiaşi rase!

Dreyer vorbea acum cu cei care îl însoţeau pe rănit explicându-le că este imposibil să poată salva viaţa bătrânului. Răspunsul dat de cel care părea de neîmblânzit semănă aproape cu un mormăit grotesc pornit din gâtlej. După care începu să vorbească mult mai încet şi mai blând cu cel rănit de parcă i-ar fi explicat care era situaţia. Înfăţişarea calmă, liniştită şi destinsă a acestuia nu se schimbă deloc, însă ochii i se închiseră încet şi tăcut iar Pământenii şi-au dat seama atunci că murise.

Extrem de rapid în mişcări, individul rebel scoase un cuţit de sticlă din teacă şi începu să taie îndemânatic cadavrul. Extrase unul dintre organele cu care oamenii de ştiinţă nu erau familiarizaţi şi-l plasă într-un mic container pe care îl căra cu el. Fără niciun cuvânt în plus plecă urmat încet de cele două femei cuprinse de tristeţe. Refuzau acum să mai comunice. Underwood îi privi plecând:

— Se pare că am câştigat un cadavru. Terry, vrei să iei doi oameni care să-l ducă afară şi să-l îngroape? Totuşi nu mă pot opri de la a mă întreba ce au însemnat toate astea. Reprezintă ele nişte vestigii ale civilizaţiei Sireniene?

Speculaţiile aveau să-i fie însă întrerupte de zgomotul produs de interfon:

— Doctore Underwood, rapoartele de cercetare exterioară arată faptul că întreaga flotă Terestră pleacă de pe planeta Dragboreenilor!

Întreg grupul aflat în sala de operaţii se privi în tăcere.

Într-un târziu Terry spuse:

— Dar nu are niciun sens!

— Are, spuse încet Underwood. Asta dacă au găsit şi distrus ceea ce noi speram să găsim.

— Şi, de asemenea, dacă vor să ne atragă într-o cursă, ca să

ieşim din ascunzătoare, adăugă Dreyer. Cred că ar fi mai bine să aşteptam două zile şi să vedem ce se întâmplă. Dacă va fi evident că intenţionează să-şi continue zborul, ne putem muta pe planetă având soarele în spatele nostru fără ca ei să ne poată localiza. Întăresc însă ideea că trebuie să aşteptăm cel puţin două zile, aşa că dacă cineva are de gând să privească şi să vadă cum arată planeta, acum este momentul potrivit să o facă.

Terry era entuziasmat de ideea explorării acelei lumi. Se pare, şi aşa şi era, că în acel loc mai existau încă fragmente vii ale unei civilizaţii vechi de 500.000 de ani, care, în mod normal, ar fi trebuit să fie de mult moarte dat fiind cursul pe care istoria îl dăduse evenimentelor, dar care reuşiseră cumva, nu ştia în ce fel, să supravieţuiască catastrofelor ce se abătuseră asupra civilizaţiei mamă.

Şi Illia, de asemenea, era nerăbdătoare să părăsească nava. Împreună cei doi reuşiră să-l convingă pe Terry să-i însoţească într-o călătorie de exploatare a ţinutului cu scuterele. Şi Phyfe şi Terry urmau să meargă însă Mason era nevoit să rămână la comanda tehnică a navei.

Dincolo de câmpul de verdeaţă se afla o porţiune de pădure extrem de deasă. Scuterele plecară în formaţie ridicându-se cât mai mult în aer pentru a depăşi zona de pădure şi să dispară din ochii celor care-i priveau de la bordul navei-laborator *Lavoisier.*

Plutiră timp îndelungat la nivelul înălţimii copacilor, privind dincolo de întinderile de nisip şi de zonele aride care se vedeau la orizont.

Brusc Terry arătă în jos:

— Un drum!

O întreagă centură luminată străbătea pădurea aproape într-un unghi drept cu linia de zbor. Se opriră în canionul silvestru pentru a-l examina. Underwood se opri chiar aproape de suprafaţa pe care o zăriseră. Apoi se aplecă şi o atinse.

Dreyer privi înspre figura intrigată a lui Underwood şi fără a se opri din a pufăi din trabuc întrebă:

— Sticlă, nu-i aşa?

— Arată şi se simte când o pipăi ca şi când aşa ar fi, însă o autostradă de sticlă…?

— Rezerve limitate de materiale şi materii, spuse Dreyer. Este evident că satelitul ăsta natural nu dispune de resurse

materiale, fiind compus în întregime din silicate non-metalice. Cuţitul de sticlă pe care prietenul nostru l-a folosit la disecţia cadavrului indică lipsa metalului; această autostradă este bine prinsă şi nituită ceea ce ne demonstrează faptul că aceşti locuitori dispun de o tehnologie înaltă şi bine dezvoltată a prelucrării sticlei. De aceea, cu siguranţă nu ne aflăm în prezenţa unei civilizaţii primitive aşa cum am crezut la început. Ar fi bine să fim cu ochii-n patru întrucât prietenii noştri mi s-au părut suficient de deziluzionaţi de eşecul nostru în a le salva prietenul rănit.

Aleseră o direcţie pe autostradă şi porniră la drum păstrând o distanţă de un metru faţă de sol. Călătoriră timp de aproape douăzeci de minute fără a face vreo oprire în pădure sau pe strălucitoarea autostradă aflată la picioarele lor.

Deodată, fără ca vreunul dintre ei să fi observat, o persoană începu să capete contur la mare distanţă în faţa lor. Acesta înainta rapid. Terry privi uimit, pentru ca apoi să exclame:

— Am venit de la nici nu mai ştiu câţi ani-lumină depărtare în căutarea unei super-civilizaţii şi tot ce găsim este un individ călare pe o bicicletă.

Phyfe spuse:

— Eu nu văd nimic ciudat în asta. Cu siguranţă bicicleta reprezintă un mod evident de deplasare într-o cultura moderat-mecanică. Sar putea, sau nu, să fie vorba de nişte mecanisme autopropulsate.

— Îl recunoşti pe individ? întrebă Underwood.

Au continuat să se deplaseze pe măsură ce biciclistul se apropia cu repeziciune. Într-un târziu, reuşiră să-i distingă trăsăturile şi-l recunoscură pe rebelul cu care se întâlniseră în acea dimineaţă.

— Mă întreb dacă nu cumva se întoarce ca să ne revadă, spuse Terry.

— Această întâlnire este una cu adevărat norocoasă, spuse Dreyer. Vreau să ştiu ce a făcut cu acel organ pe care l-a scos din cadavru. Nu am mai întâlnit aşa ceva în toate studiile mele etnologice. Bănuiesc că ar putea fi vorba despre un ritual asociat cu credinţa că acel organ reprezintă lăcaşul în care sălăşluieşte viaţa, exact aşa cum era cândva privită la noi inima.

Încetiniră viteza pe măsură ce se apropiau de om – pentru că astfel ajunseseră să-l considere. Şi el se opri şi privi încordat.

Apoi de pe buzele lui izbucniră nişte cuvinte pline de furie:

— *Shazer na jourli!* Dreyer se încruntă şi murmură încet câteva silabe. Străinul îşi repetă spusele.

— Spune că nu suntem nişte zei, zise Dreyer.

— Asta i-am fi putut-o declara şi noi, adăugă ironic Underwood.

Conversaţia în acea limbă necunoscută continuă până în clipa în care Dreyer se întoarse din nou spre tovarăşii săi:

— Individul îşi spune Jandro, şi faptul că avem şi purtăm cu noi metale nu îl convinge că suntem nişte zei, opinie care, de altfel, o contrazice pe cea a semenilor săi. Are un sens pentru voi cele spuse până acum?

Phyfe exclamă:

— Are un sens minunat chiar! Ne aflăm pe o planetă lipsită cu desăvârşire de orice formă de metal, şi, cu toate astea, locuită de o rasă extrem de inteligentă: scot tot ce este mai bun din punct de vedere tehnologic din mijloacele de care dispun, însă, în acelaşi timp, ştiu şi de existenţa şi de proprietăţile metalului. Ce poate fi mai natural în aceste condiţii pentru ei decât faptul de a-şi întemeia o religie bazată pe norocoşii zei purtători de metale?

Dreyer îi spuse lui Jandro:

— Nu suntem zei. Nu am venit la voi ca zei, ci ca vizitatori. Suntem dintr-un loc care se cheamă Pământ.

Recunoaşterea acestui fapt părea a se dovedi extrem de şocantă pentru Jandro întrucât expresia chipului său se schimbă vizibil.

— Îmi pare rău, spuse acesta, dacă v-am acuzat de ceva ce nici măcar nu aţi pretins că sunteţi. Însă nu înţeleg ceea ce spui. Dacă veniţi din *Lumea Raiului* duceţi-mă şi pe mine acolo şi ajutaţi-mă să mă reîntorc cu secretele prin care să-mi pot ridica poporul.

— *Lumea Raiului?* se încruntă Dreyer.

Jandro arătă înspre orizont, acolo unde planeta locuită cândva de cei din Dragbora atârna ca un disc de argint.

— De ce îi spuneţi *Lumea Raiului?*

Înainte de a răspunde Jandro mai privi o dată în sus, plin de dorinţă, dar fi de amărăciune, după care întrebă:

— Voi nu veniţi de acolo?

— Nu.

— Însă puteţi merge acolo cu ajutorul metalului vostru?

— Da.

— Mă veţi lua şi pe mine?

— Nu eu sunt cel care poate să decidă asta, însă poate că am să reuşesc să-i influenţez pe ceilalţi în legătură cu ceea ce vrei tu. Spune-mi de ce vrei să mergi acolo şi de ce îi spui acelui loc *Lumea Raiului?*

— Cu mult timp în urmă, spuse Jandro, înainte ca oamenii să locuiască pe Trear, ei trăiau împreună cu zeii în *Lumea Raiului,* însă datorită faptului că s-au dovedit neascultători şi s-au răsculat au fost aruncaţi de pe acel tărâm şi exilaţi. Trear era un satelit natural lipsit de viaţă şi de materiale. După mai multe *dekara* oamenii au reuşit să crească şi să transforme micuţele şi fragilele seminţe pe care le adusese cu sine în aceste întinse păduri. Ele ne-au dat lemnul, iar deşertul sticla.

Aşa că am construit o lume pe aridul Trear, rămânând de atunci încolo în aşteptarea timpului în care zeii să ne ridice şi să ne aducă din nou în *Lumea Raiului.* Asta, cel puţin, este povestea pe care ne-au spus-o strămoşii noştri însă eu nu cred în ea. Nu ştiu ce să cred cu excepţia faptului că doresc din tot sufletul ca moştenirea lumii care a fost cândva casa noastră să ne fie înapoiată.

Dreyer relată camarazilor săi cele auzite:

— Este foarte posibil ca strămoşii lui Jandro să fi fost un grup de refugiaţi care au părăsit planeta înainte de catastrofa care avea să distrugă orice urmă de atmosferă.

— Aşadar vrea să meargă împreună cu noi, spuse Underwood. Mă întreb dacă ne poate fi cumva de folos în dezlegarea secretelor planetei.

— Aş vrea să mi se ofere posibilitatea de a încerca să fac un târg cu el, spuse Dreyer. Mi-aş dori foarte tare să aflu de ce a extirpat acel organ şi ce a făcut cu el. Îndemânarea de chirurg de care a dat dovadă nu este întâmplătoare şi nici nu s-a născut din vreun instinct anume.

— În ceea ce mă priveşte, eu sunt de acord, consimţi Underwood. Dreyer se adresă apoi din nou lui Jandro:

— Se pare că vei putea să ne însoţeşti pe acea planetă. În schimbul acestui favor nu dorim decât un singur lucru – să ne explici de ce ai tăiat cadavrul şi ai scos acel organ.

— Pentru *discara,* bineînţeles. Aaa! Vreţi să spuneţi că doriţi

să vă prezentaţi elogiile? După care, brusc, o expresie de înţelegere dar totodată şi de nedumerire îi apăru pe faţă.

Preţ de câteva secunde Dreyer nu ştiu ce să spună:

— Elogiile? Da, bineînţeles! Dorim să prezentăm elogiile noastre.

— Foarte bine atunci. Veţi fi oaspeţii casei mele. Tatăl meu va fi încântat. Acestea fiind spuse Jandro întoarse bicicleta şi porni grăbit de-a lungul drumului. Dreyer le povestise deja celorlalţi ceea ce se întâmplase şi au pornit scuterele plecând în direcţia pe care o pornise străinul.

Terry nu se putu abţine să nu comenteze vehement:

— Ce naiba înseamnă aceste elogii? ceru el un răspuns. Nu ştim nici cum să le oferim, nici cui trebui să o facem. O să intrăm într-o mare încurcătură dacă ne pui să bâjbâim orbeşte prin cine ştie ce ritualuri religioase ale chirurgilor ăştia amatori!

12

Underwood încerca să înţeleagă şi să pătrundă felul de a fi al lui Dreyer. În spatele acelei pasive aparenţe a omului se afla un creier a cărui continuă şi neobosită activitate devia adesea spre cele mai diverse zone ale gândirii şi ale speculaţiei. Ce motiva oare acest interes în particularităţile acestei culturi extraterestre? Underwood era sigur de faptul că motivele erau mult mai adânci şi mai complexe.

Era indubitabil faptul că fiecare organ în parte era vulnerabil în faţa unei anumite arme. Oare asta era ideea lui Dreyer, aceea de a determina care sunt exact proprietăţile acelor necunoscute organe în speranţa de a găsi armele care le-ar fi făcut uşor de distrus?

Pădurea dispăru lăsând loc verdeţii, toţi aflându-se într-o zonă clară ce strălucea în lumina soarelui ca un bazin cu bule de săpun.

Casa, ca de altfel şi străzile, era construită din sticlă viu colorată în mai multe nuanţe ce străluceau de parcă ar fi avut propria lor lumină. De-abia atunci Pământenii ştiau, cu siguranţă, că nu se aflau nicidecum în prezenţa unui popor primitiv, şi asta, deoarece oraşul era structurat cu măiestrie, fiind asemeni unei gigantice coroane de bijuterii.

Pe străzi şi în parcări se aflau mulţi oamenii de înălţimea lui Jandro, având aceeaşi piele arămie. Văzându-i împreună în decorul creat de ei înşişi Underwood era impresionat de graţia şi simplitatea frumuseţii lor. Doar linişte şi mulţumire se putea citi pe chipul lor.

Pământenii, călare pe scutere, zburând misterios deasupra suprafeţei drumului, atraseră curând atenţia localnicilor. Strigăte şi ţipete aveau să răbufnească brusc în aer şi o mulţime dintre ei se prosternau acum în faţa lor.

Jandro se opri şi le făcu semn să încetinească. Apoi se adresă semenilor săi într-un discurs ce se dovedi prea rapid chiar şi pentru puterea de înţelegere a lui Dreyer. Acesta reuşi doar să priceapă faptul că Jandro le spunea că oamenii aceia veniseră pentru a-şi prezenta elogiile lor tatălui său şi, totodată, că el, Jandro, fusese ales pentru a merge împreună cu străinii în *Lumea Raiului.*

Unii dintre cei ce ascultaseră cele spuse îl priveau pe Jandro cu neîncredere, iar alţii se plecară în faţa lui cum o făcuseră de fapt şi în faţa Pământenilor. Însă, în clipa în care grupul se puse în mişcare, înaintând, oamenii se ridicară în tăcere, uimire şi teamă.

Se opriră în faţa unui vast cub de nuanţă portocalie. Jandro se dădu jos de pe bicicletă şi îi pofti pe invitaţi înăuntru.

— Vă rog, faceţi-mi onoarea de a intra în casă, spuse acesta.

Underwood se străduia să înţeleagă ceva din limbajul lui Jandro, însă, fără niciun rost. Nu putea decât să încerce să ghicească. În schimb Phyfe şi Terry înţelegeau în mare parte cele spuse, însă, nu cu uşurinţa lui Dreyer. Semanticistul păşi înspre clădire sigur pe sine, după care se opri la intrare şi îşi privi, întrebător, trabucul. Era imposibil să îl arunce fie pe străzi, fie în grădinile imaculate.

Într-un târziu se hotărî şi-l stinse pe tocul pantofului după care îndesă bucăţile împrăştiate prin buzunare.

Interiorul casei era perfect amenajat. Strălucirea abundentă izvora din prismele colorate ce aduceau în interior un şuvoi de raze de lumină naturală provenita din exteriorul panourilor translucide ce formau zidurile.

Aproape instantaneu, paralel cu intrarea lor în casă, îşi făcură apariţia două femei venite din partea opusă a camerei.

Ca înfăţişare, una dintre ele era mai bătrână, însă cealaltă

părea cu mult mai tânără decât Jandro.

În acel moment Pământenii le recunoscură – erau aceleaşi femei ce se aflaseră de dimineaţă în faţa navei.

Involuntar acestea ţipară la vederea Pământenilor. Foarte repede, însă, Jandro le explică de ce se aflau acolo şi le povesti şi despre faptul că ei înşişi negaseră că sunt zei. Treptat, tremurul celor două femei se potoli după care Jandro le făcu cunoştinţă cu Dreyer, care făcu onorurile de prezentare a membrilor grupului.

— Ne vor pregăti ceva de mâncare înainte de a pleca, spuse Jandro, însă acum, cu siguranţa doriţi să vedeţi *discara* tatălui meu şi să vă prezentaţi elogiile. Urmaţi-mă.

Îi conduse prin casă spre o altă cameră a cărei uşă era încuiată. Chiar şi pe imperturbabilul Dreyer părea a-l părăsi calmul în timp ce se întreba ce se va întâmpla oare dacă nu va pricepe repede şi exact ce aştepta Jandro de la ei.

Acesta din urmă deschise larg uşa şi-i introduse în cameră.

— Doriţi, probabil, să rămâneţi singuri. Am să vă aştept, spuse el, după care plecă.

Niciunul dintre ei nu-şi formase vreo părere preconcepută despre ceea ce urmau să vadă, şi nici nu îşi imaginaseră priveliştea ce avea să le apară în faţa ochilor. Camera era vastă, iar de-a lungul zidurilor, asemenea unei fantastice librării erau aranjate de la podea până la tavan, rafturi frumos aliniate.

Însă obiectele care se aflau pe acele rafturi aveau să le atragă atenţia. Vase pătrate de sticlă, complet identice, umpleau spaţiul de pe rafturi, iar în fiecare dintre ele se afla un organ roşu-maroniu exact ca cel prelevat din cadavrul aflat în nava lor de către Jandro. Un lichid perfect transparent, cu rol de conservare, adăpostea acele organe, iar containerele erau în întregime sigilate.

În faţa lor, într-un spaţiu restrâns, exista însă o masă pe care se afla un singur vas, identic cu celelalte, în care se afla un organ asemenea celorlalte, însă mult mai proaspăt. Instinctiv îşi dădură cu toţii seama că acesta era cel pe care-l văzuseră extirpat de dimineaţă.

Terry expiră îndelung şi spuse:

— Ei bine asta este ceva! O morgă pentru ficaturi extirpate, păstrate de un chirurg amator care mergea la muncă pe bicicletă. Voi ce naiba înţelegeţi din toate astea?

Illia examina îndeaproape specimenele expuse:

— Aş spune că ceilalţi care au procedat asemeni lui Jandro nu au fost nişte chirurgi la fel de buni ca el. Majoritatea arată de parcă ar fi fost scoase din corpurile ce le adăposteau cu un satâr de tăiat carne. Unele dintre ele parcă s-ar afla aici de la începutul începuturilor.

— Este probabil vreun mod de venerare a strămoşilor, spuse Underwood. Elogiile trebuie să reprezinte cumva un soi de ritual social oferit strămoşilor unui prieten, chestie absolut interesantă dar absolut inutilă pentru ceea ce ne-am propus noi pentru moment.

— Nu-i chiar aşa de simplu, spuse semanticistul. Luaţi în considerare faptul că deşi Jandro înţelege că provenim dintr-o altă lume, el crede că toate astea trebuie să ne fie familiare. De aceea consideră că ele sunt cunoscute de către fiinţele umane. S-ar putea ca în spatele acestui adevăr să se afle un motiv ştiinţific valid.

— Care? întrebă Underwood.

— Nu ştiu, dar am de gând să aflu.

Jandro îi aştepta în clipa în care ieşiră din cameră. Îi conduse înspre masa unde prânzul deja preparat îi aştepta.

Pentru Underwood şi Illia părea a fi un prânz ciudat întrucât nu puteau comunica în niciun chip cu gazdele lor. Însă Phyfe şi Terry progresau vizibil în schimbul amabil de cuvinte ce avea loc.

Plutea în aer o anume stranietate dată şi de mărimea uriaşă a mobilei şi a veselei. Cu toate astea, anumite compromisuri şi amabilităţi se manifestau dinspre ambele tabere. Cele două femei întâmpinau totuşi greutate în a renunţa la rigiditatea lor rezervată, dar până la sfârşitul mesei reuşiseră a se purta ca şi când invitaţii ce le trecuseră pragul erau nişte vechi cunoştinţe.

În acel moment Jandro spuse:

— Bănuiesc că doriţi să ne vedeţi *resa* şi instalaţia ce formează *abasa?* Fără a da nici cel mai mic semn că nu ar fi înţeles despre ce ar fi vorba, Dreyer reluă întrebarea pentru a o auzi şi camarazii săi.

— Eu sunt dispus să văd tot ce poate fi de văzut pe aici, spuse Underwood. Deşi era neliniştit, ştia că trebuie să mai câştige timp pentru ca flota terestră să se îndepărteze cât mai mult.

Părăsiră casa şi plecară prin oraş pe jos, Jandro fiind cel care îi

conducea înspre unul dintre marile giuvaieruri ale strălucitorului oraş.

Era o clădire mare, situată separat de celelalte, cu geamuri având nuanţa unui roşu asemeni sângelui.

— Ar fi trebuit să vă explic, spuse Jandro. Acesta este locul în care eu lucrez. Sunt instalator. Astăzi nu sunt de serviciu, însă activitatea decurge conform orarului stabilit aşa încât veţi putea vedea metodele noastre de operare şi matca a ceea ce noi numim *abasa.*

Îi conduse apoi printre coridoarele ce aveau toate o magnifică structură de sticlă. Observând cu atenţie, Underwood realiză faptul că podelele ce licăreau, deşi erau supuse unei puternice fricţiuni, reuşeau să-şi păstreze strălucirea.

Dintr-o dată, intrară într-o cameră ce forma un mic amfiteatru, similar oarecum cu amfiteatrele în care se efectuau operaţiile în spitalele de pe Pământ. Puţin şocaţi descoperiră că, de fapt, acel loc asta şi era.

Ocupară fiecare câte un loc în spatele grilajului protector. Chiar sub ei se afla o pereche de chirurgi care operau un copil ce avea deja făcută o largă incizie abdominală.

Unul dintre cei doi chirurgi ridicară un obiect de dimensiuni mici, din carne, aflat într-un mic recipient situat în apropiere, şi, extrem de îndemânatic, îl strecură prin incizia abdominală. Priviră cu uimire şi ca vrăjiţi cum organul respectiv era cusut la locul lui, cum vasele mici de sânge erau îmbinate şi nervii provenind de la organele învecinate erau spintecaţi şi introduşi cu precizie în noua formă ce se năştea.

Illia strânse cu putere braţul lui Underwood şi-i şopti acestuia:

— Aceşti chirurgi efectuează grefe cu acele organe pe care încă nu le-am identificat. Asta înseamnă că nu se nasc cu ele.

— Însă de unde le obţin? murmură Terry. Poate că acesta este motivul pentru care le şi scot după moartea semenilor lor – pentru a le refolosi. Însă nu cred că este aşa pentru că, ai văzut şi tu doar – le curăţă şi le pun la murat. Renunţ. Este prea mult pentru mine.

Illia nu mai avea acum ochi decât pentru mâinile îndemânatice ce lucrau a făceau minuni cu ţesuturile vii. Privindu-l întâmplător pe Jandro, care se afla alături, şi văzându-i trăsăturile calme îşi reaminti cum acesta spusese despre el, aşa în trecere, că este un instalator. Dacă acestea erau lucrurile pe

care el le făcea asta însemna că nu era cu nimic mai prejos, ba chiar era egalul celor mai buni chirurgi de pe Pământ.

Operaţia s-a dovedit a fi una de lungă durată. În clipa în care, în sfârşit, cei doi chirurgi închiseră incizia, începură o operaţie similară la baza creierului, grefând şi acolo un fragment ce nu avea o formă precisă.

Pământenii nu puteau pricepe cum de rezista acel copil şocului unei asemenea intervenţii chirurgicale radicale, şi, cu toate acestea, dacă era să creadă ceea ce vedeau cu propriii lor ochi, se pare că acest gen de operaţie era efectuat pe fiecare copil născut în această lume.

Jandro spuse:

— Aţi văzut acum tehnica noastră. În ce fel se poate ea compara cu a voastră?

Dreyer dădu afabil din cap:

— Sunt foarte asemănătoare, cu excepţia faptului că noi găsim că este recomandabil ca operaţia pe creier să fie efectuata ceva mai târziu. Astfel nu se produce niciun fel de şoc şi ajută ca perioada de convalescenţă să fie cât mai scurtă.

— Te referi la *tri-abasa?* Aceasta este aşadar explicaţia. Am să fiu sincer cu voi. Încă de când aţi sosit am încercat să detectez în organele voastre prezenţa a ceea ce noi numim *epthalia.* M-am tot întrebat care sunt motivele pentru care o ţineţi ascunsă, însă bineînţeles, asta vă priveşte doar pe voi. Mi s-a părut, oricum, imposibil, ca voi să mă preveniţi de la încercarea mea de a detecta această prezenţă.

— Da, replică, cu ironie Dreyer, după care le spuse tovarăşilor săi cele spuse de Jandro. Nu cred că mai putem ţine ascuns acest lucru pentru multă vreme şi nici nu cred că este o idee bună să recunoaştem faptul că nu posedăm aceste organe. Jandro presupune că orice formă de viaţă humanoidă are nevoie de ele. Dacă ar şti adevărul, este foarte probabil să ne considere sub-umani.

Underwood consimţi tăcut la cele spuse:

— Spune-i atunci că noi plecăm.

Totul fusese lipsit de rost şi de rezultate, se gândea el. Nu ştia ce anume se aşteptase Dreyer de la vizita lor, mai degrabă diversionistă, printre aceşti oameni, însă după cum vedea Underwood rezultatele acestui fapt, ele lipseau cu desăvârşire. Oricum ceva se întâmplase. Devenise într-un fel atras de

persoana lui Jandro, în cele câteva ore petrecute împreună, recunoscând în el ceva de aceeaşi natură cu răzvrătirea împotriva convenţiilor, aceeaşi răzvrătire care-l încerca şi pe Underwood atunci când se afla pe Pământ. Poate că în călătoria lor spre planeta ce fusese cândva a celor din civilizaţia Dragbora vor reuşi să se cunoască mai bine.

Jandro îi conduse afară din amfiteatrul unde se afla sala de operaţii spunând:

— Acum trebuie să vedeţi *mama-carne.* N-o să dureze decât câteva clipe. Nu a încetat nici măcar o dată să fie vie, iar de-acum este deja cu mult mai bătrână decât vechimea înregistrărilor despre civilizaţia noastră.

Pământenii îl urmară pe Jandro prin aceleaşi coridoare sinuoase spre o uşă care se deschise după introducerea unui cod extrem de complicat, apoi intrară cu toţii înăuntru. În timp ce treceau prin deschiderea din faţa lor, observară că zidurile erau de o grosime de aproape un metru şi cincizeci de centimetri, ziduri care erau evident din sticlă, însă de această dată de culoare cenuşie.

— Protecţia este necesară pentru a putea ocroti şi conserva *mama-carne* împotriva oricăror dereglări naturale dar şi împotriva nenorociţilor dintre noi care ar dori să o distrugă. Nu există nicio forţă sau mijloc pe care noi să-l cunoaştem şi care să poată penetra această barieră.

Interesul lui Underwood faţă de această *mamă-carne* crescu brusc, întrebându-se acum care era natura acesteia. Bănuia ceva din semnificaţia cuvântului, însă nu avea nici cea mai mică idee despre natura substanţei din care era formată.

Camera în care intrară era una vastă şi echipată precum un laborator, cu instrumente de lemn şi de sticlă situate de o parte şi de cealaltă Partea centrală a camerei era ocupată de o cupolă ce avea aproape şapte metri în diametru. În interiorul ei, bine închisă ermetic, ridicându-se cam până la jumătate se afla o masă de carne ce nu avea o formă precisă, de culoare cenuşie în cea mai mare parte, dungată însă cu nişte linii roşii. Pulsa de parcă ar fi fost posedată de o formă de viaţă liniştită aflată în adormire.

— Asta este *mama-carne* a noastră, spuse Jandro.

Illia se cutremură la vederea acesteia:

— Arată ca şi cum ar fi un cancer enorm, spuse ea.

Examinară cu atenţie vasul în care se afla aceasta observând că baza mormanului de carne era ascunsă de un lichid gros, asemeni săpunului.

Un tehnician se apropie de uriaşul container. Ducea cu sine un instrument lung pe care-l ţinea în mână şi pe care tocmai îl scosese dintr-un sterilizator.

În timp ce priveau acesta deschise intrarea ce ducea în imensa cupolă şi înfipse cu forţă instrumentul în masa de carne după care îl răsuci. Masa de carne tremură şi părea a se retrage în faţa acestei operaţii, însă instrumentul fusese deja scos având în vârfurile sale o inimă din adâncul acelei bucăţi de carne.

Lent, rana se închise şi sângele gros încetă a mai curge. Tehnicianul puse inima într-un container şi-l duse de-a lungul camerei spre una dintre sutele de cutii pătrate de sticlă asemănătoare unor cuşti.

— Aţi văzut deja ce se întâmplă, spuse Jandro. Bucata de carne primitivă este tăiată, scoasă afară şi aşezată în propriul ei incubator unde, cu ajutorul unor manipulări chirurgicale şi al radiaţiilor, se vor forma celulele specializate ce se vor transforma într-una din cele trei *abasa.*

— Aş putea jura că acesta este, de fapt, un ţesut canceros, spuse Illia. Oricare ar fi scopul acestor ciudate organe care se dezvoltă din acest ţesut canceros, se prea poate ca acest popor să fi reuşit în perfecţionarea acelei mutaţii genetice cu care natura se luptă pe Pământ de mii de generaţii.

— Dar care poate fi scopul? ceru Underwood un răspuns. Ce abilităţi şi însuşiri pot oferi aceste organe, pe care noi să nu le posedăm deja? Nici în Jandro şi nici în Demarzule nu am găsit nicio dovadă care să arate puterile obţinute cu ajutorul acestor organe.

— Cine ştie, spuse Dreyer. Însă cred că Illia are dreptate. Pentru noi pământenii formaţiunile canceroase dau toate senzaţia unei mutaţii sălbatice, însă o mutaţie asupra căreia se pare că natura insistă. Poate că, având-l pe Jandro la bord, vom afla de ce sunt în stare aceste organe.

Se reîntoarseră la casa lui Jandro. Acolo, acesta îşi luă la revedere de la mama şi de la sora lui. Privindu-le, lui Underwood i se părură curios de liniştite şi de apatice faţă de ceea ce ar fi putut fi un eveniment de o importanţă covârşitoare în istoria lor.

Jandro se sui pe scuter în spatele lui Underwood. Se ridicară cât mai sus în aer spre locul în care se afla *Lavoisier.* Jandro nu dădea niciun semn cum că o astfel de călătorie ar fi fost neobişnuită pentru el.

După câteva minute zăriră nava şi grupurile de oameni strânse în afara ei, unele la distanţe de câte doi sau trei kilometri. Aterizară, după care duseră scuterele la locul lor.

De îndată sosi şi Mason care părea mult mai liniştit acum că îi ştia înapoi.

— Oamenii sunt nerăbdători să plecăm, spuse el. Flota lui Demarzule se reîntoarce cu siguranţă pe Pământ, cu o viteză chiar mai mare decât cea cu care au venit până aici. Cred că nu mai avem niciun motiv să întârziem. Underwood se îndreptă spre camera de comandă şi control pentru a verifica cele spuse. În faţa ochilor săi se putea vedea cum puternica flotă se afunda în adâncimile spaţiului înspre Pământ Verifică viteza cu care se deplasau navele şi se încruntă. Care era scopul unei retrageri atât de rapide?

Oare acest lucru să fi însemnat că acolo pe planeta civilizaţiei Dragbora li se pregătise cumva o capcană? Nu se putea şti acest lucru – şi nici nu se putea prevedea necunoscutul ce îi aştepta. Se ridică în picioare şi dădu ordinul de plecare:

— Să mergem!

13

Ca şi când ar fi aşteptat ca şi ultimul pas să fie făcut, acela ce avea să ducă la bun sfârşit această călătorie, Jandro privea înspre stelele ce dispăreau din faţa ochilor săi pe măsură ce *Lavoisier* se întoarse rapid pentru a intra în umbra planetei, încercând astfel să prevină observarea lor de către flota inamică.

Underwood îl privea în tăcere pe extraterestru, încercând să pătrundă şi să înţeleagă misterele lui Jandro şi ale poporului său. Care era de fapt adevărul în legătură cu mitul lor despre căderea din *Lumea Raiului,* un mit în care Jandro afirmase că nu crede? De unde provenea acea masă uriaşă de carne din care ei perpetuau la nesfârşit organele din corpurile lor?

Underwood se întreba dacă nu cumva Illia avea dreptate,

dacă nu era, în fond, decât un soi de garnitură a unei mutaţii canceroase ce se petrecuse cu mult timp în urmă în cine ştie ce individ de mult uitat şi care dusese spre perfecţionarea întregii rase.

Şi, lucrul cel mai important, era oare posibil ca Jandro şi poporul lui să aibă vreo legătură cu acea enigmă care îi purtase pe toţi aceşti oameni de ştiinţă de-a lungul imensităţii spaţiului?

Lui Underwood i se părea puţin probabil. Veniseră în căutarea unei arme ciudate şi mortale în egala măsură despre care se pomenea doar în nişte resturi de înregistrări datând de acum 500.000 de ani. Poporul lui Jandro nu ştia nimic despre tehnicile vaste şi elaborate de producere a instrumentelor şi echipamentelor metalice. Erau adevăraţi vrăjitori în ceea ce priveşte tehnologia sticlei şi în chirurgie, însă existau dubii că ei auziseră cel puţin de existenţa curentului electric.

Călătoria dinspre satelitul natural înspre planetă era o chestiune de câteva ore, însă această perioadă părea a fi cea mai lungă din întreaga lor expediţie, toţi oamenii de ştiinţă aflându-se acum adunaţi grămadă în jurul mijloacelor puternice şi extrem de sensibile de scanare.

De la o distanţă de un sfert de milion de kilometri, încet şi slab, dar totuşi vizibil, micile detalii ale străvechilor oraşe începură să apară pe ecrane.

Acurateţea cu care aceste detalii erau redate pe ecrane se datora îndeosebi lipsei de aer din acea lume şi faptului că pe acea planetă nu existau acele vânturi care să bată fără încetare şi cu putere ascunzând astfel tot ce însemna munca făcută de oameni sau clădirile. Părea că cei care locuiseră acolo organizaseră rapid şi perfect un exod, lăsând în părăsire acele oraşe pentru oricine ar fi fost cei care şi le-ar fi dorit. Phyfe se afla în culmea extazului văzând priveliştea ce i se întindea în faţa ochilor.

— Visul oricărui arheolog, exclamă el. Conservarea perfectă a unei antice civilizaţii.

— Nu înţeleg cum de a putut fi distrusă în totalitate atmosfera fără a avea loc efecte considerabile la nivelul întregii planete, spuse Underwood. Pur şi simplu nu pare a fi posibil. Staţi, aici este!

La orizontul necunoscutei lumi începea să se întrevadă o largă prăpastie care arăta ca şi când ar fi cuprins cel puţin o

optime din suprafaţa planetei. Părea relativ puţin adâncă, deşi, cu toată această aparenţă ştiau că trebuie să fie o distanţă de zeci de kilometri până în centrul prăpastiei.

Era ca şi cum o torţă uriaşă ar fi fost aruncată chiar în acel loc stârnind o explozie extraordinară ce consumase toată cantitatea de gaze din atmosfera planetei. Pe o lungime de sute şi mii de kilometri în jur oraşele şi câmpurile indicau dovezi clare ale cataclismului. Numai în cealaltă parte a planetei totul se păstrase intact.

— Asta este ceea ce a provocat totul, spuse Underwood. Sunt aproape sigur că vom găsi chiar câteva oraşe fără vreo stricăciune semnificativă, însă trebuie să recunosc că acest lucru este mai mult decât speram. Dacă vreo dovadă a existenţei acelei arme există încă, s-ar putea să reuşim să o găsim.

Încercuiră planeta, departe de ochii flotei trimise de Demarzule, făcând numeroase fotografii a ceea ce mai rămăsese intact din ea, pentru studii ulterioare. Undeva, foarte departe de centrul în care se produsese cataclismul, se afla unul dintre cele mai mari oraşe rămase intacte. Se întindea pe o arie de aproape şapte sute de kilometri pătraţi, şi chiar în centrul ei descoperiră un teren ce semăna cu o zonă de aterizare pentru nave spaţiale.

Underwood hotărî ca acela să fie locul în care *Lavoisier să aterizeze* pe planeta celor din Dragbora.

Conform planului prestabilit, Phyfe era acum însărcinat cu activităţile arheologice ce urmau a fi desfăşurate. Acesta hotărâse deja metodele de procedură. Vor înainta spre inima oraşului în grupuri mici, realizând hărţi ale acestuia pe măsura ce aveau să meargă. Scopul lor iniţial avea să fie acela al găsirii bibliotecilor şi laboratoarelor existente, întrucât, înainte de toate, trebuiau să descopere şi să ajungă să stăpânească limbajul populaţiei din Dragbora.

Uitându-se înspre planeta lipsită de viaţă, pe faţa lui Jandro se observă primul semn de emoţie. Privea fix înspre ruinele părăsite şi murmură doar două cuvinte:

— *Lumea Raiului!*

Dreyer veni încet în spatele acestuia şi spuse:

— Nu era decât o lume ca oricare alta, unde locuiau nişte fiinţe. Ceva groaznic s-a întâmplat cu mult timp în urmă, făcând

astfel imposibilă vieţuirea poporului tău aici. Se pare că unii dintre ei au reuşit să scape, ajungând acolo unde locuiţi voi prezervând astfel civilizaţia voastră. Ăsta este, de fapt, adevărul care se ascunde în spatele legendelor voastre despre *Lumea Raiului.*

Jandro consimţi tăcut la cele spuse, apoi adăugă:

— Iar asta înseamnă că nu vom mai putea niciodată să ne recăpătăm această lume. Am crezut că îmi pot conduce poporul înapoi în aceste locuri, că voi fi primul care să clameze dreptul asupra acestei moşteniri – însă nu este nimic de clamat aici. Pentru totdeauna noi vom rămâne în lumea noastră de sticlă în timp ce fantome ale zeilor vor poseda a noastră *Lume* a *Raiului* de metal!

— Însă tu nu crezi în zei şi cu atât mai puţin în fantomele lor, îi aminti tăios Dreyer.

Jandro privi însă tăcut, fără să se mişte, înspre uşa deschisă. Dreyer continuă:

— Poporul tău nu te-ar fi urmat niciodată aici, chiar dacă aceasta planetă ar fi reprezentat tot ceea ce tu ai visat. Ştii asta, nu-i aşa?

Jandro se roti, tresărind, ca şi când Dreyer i-ar fi citit gândurile. Acesta din urmă se prefăcu a nu fi observat, după care îşi continuă discursul:

— În fiecare civilizaţie există şi acei oameni care speră la mai bine pentru ei şi pentru lumile lor. Te-ar ajuta cu ceva dacă ţi-aş spune că din toate lumile şi popoarele pe care oamenii le-au găsit în lungile lor voiaje prin spaţiu, nu au descoperit niciuna mai civilizată ca a voastră?

— O lume din bucăţi de sticlă?

— O lume unde perfecţiunea individului este primul lucru de care comunitatea este preocupată. Însă toate aceste lucruri le ştii şi tu. Hai să mergem şi să vedem cum arăta această Lume a Raiului atunci când ea era locuită de poporul tău.

Înveşmântaţi în costume spaţiale, Pământenii începură să părăsească nava. Phyfe şi Underwood erau cei care dirijau micuţele grupuri de exploratori care trebuiau să se mişte radial în toate direcţiile.

Deşi foarte puţini dintre ei erau aceia familiarizaţi cu metodele de lucru arheologice, înţeleseseră destul de bine care le erau obiectivele încât să poată fi de folos în identificarea

preliminară a centrelor specializate în strângerea informaţiilor.

Unul câte unul, grupurile părăsiră nava pe scutere, înălţându-se asemenea roiurilor de albine când ies din stup. Underwood preferă să rămână lângă zona de aterizare împreună cu Phyfe, Dreyer şi Terry. Cu ei se aflau Illia şi Jandro, împreună urmând să cerceteze clădirile situate în imediata apropiere a locului în care se aflau.

Underwood era curios să ştie care erau gândurile ce treceau prin mintea străinului, văzând, pentru prima oară, rămăşiţele şi resturile moarte de atâta vreme ale *Lumii Raiului.* Aici, unde ar fi trebuit ca soarele să strălucească, grădinile să fie înflorite şi totul să fie plin de viaţă, nu se mai aflau decât contrastele înnebunitoare ale unor planuri şi umbre răsărind din terifianta adâncime, din care, brusc, s-ar fi putut ivi fantomele celor morţi în urmă cu 500.000 de ani.

Însă chiar din momentul în care Jandro părăsi nava în costumul lui spaţial modificat în grabă şi care de-abia se potrivea mărimii sale, pe faţa sa apăru o expresie de mirare, ca şi când ar fi aşteptat ca Pământenii să facă ceva, neînţelegând întârzierea cu care aceştia urmau să ia nişte măsuri. Pe Underwood îl impresionă această curioasă stare de expectativă, însă altele erau lucrurile şi problemele care-l preocupau acum. Atrase atenţia celorlalţi asupra unei clădiri care părea a se ridica la cel puţin şase mii de metri înspre cer, cam la un kilometru şi jumătate de zona de aterizare, clădire ce părea însă a fi legată de această zonă printr-o rampă foarte lungă.

— Hai să vedem ce e cu chestia aia, sugeră el.

Jandro mişcă buzele apoi ezită, ca şi când ar fi vrut să spună ceva, după care, brusc, le închise ferm pentru ca, apoi, o nouă şi înspăimântătoare expresie să i se aştearnă pe chip. Văzându-l, Underwood simţea că se află în plin mister.

Ochii săi erau aţintiţi asupra clădirii uriaşe ce se contura chiar în faţa lor. Se învârti cu scuterul în jurul ei. Nicăieri nu se întrezărea vreo fereastră sau vreo altă deschidere în înălţimea largilor ziduri lipsite de formă.

Se reîntoarse pe sol şi-i găsi pe cei care-l însoţeau chiar pe marginea unei rampe enorme ce ducea direct în spaţiul adânc de sub clădire.

Observă că numai patru dintre ei erau prezenţi:

— Unde a plecat Jandro?

Terry se uită rapid împrejur:

— Am crezut că este cu tine.

— Nu. Probabil că s-a dus după ceva ce i s-a părut cunoscut. Părerea mea este că nu se poate rătăci şi, în plus, nava noastră se află acolo, chiar în centru, vizibilă chiar şi pentru Jandro. Mergem să vedem ce se află acolo, dedesubt?

Dreyer arătă înspre o pistă care părea a veni chiar din interior.

— Este posibil ca acolo să se afle un hangar subteran folosit pentru flota lor, poate chiar o staţie de îmbarcare, de unde navele erau remorcate spre aria de decolare.

Underwood atinse panoul de control al scuterului şi porni primul în jos spre pantă, cam la aproape un metru distanţă faţă de suprafaţa drumului. În zona luminată acum de farurile scuterului Underwood putea observa că deschiderea de la capătul hangarului avea aproximativ cincizeci de metri în diametru.

Ceilalţi îl urmară prevăzători de-a lungul pantei. Odată ajunşi la capăt făcură o pauză, priviră înapoi, încercând să estimeze distanţa la care se aflau faţă de uriaşa clădire de deasupra. După care Underwood porni din nou la drum, primul, înaintând încet spre întunericul străvechiului terminal. Deodată, în lumina farurilor aprinse ale scuterului zări, sclipind la distanţă, bucăţi de metal. Merse înainte, rotindu-şi lumina de jur-împrejur. Atunci realiză că se aflau chiar în mijlocul unei coloane duble de ziduri metalice. Mări puterea farurilor scuterului.

— Nave, exclamă el. Ai avut dreptate Dreyer. Nici nu puteam găsi altceva aici.

Hangarul era plin de şiruri întregi de nave enorme, aproape monstruoase, înălţându-şi falnic vârfurile elipsoidale ale căror coroane se pierdeau în această obscuritate ce era chiar mai dezolantă decât întunericul absolut Însă carcasele lungi şi strălucitoare de metal arătau ca şi când, la un semn, ar fi fost imediat gata de decolare.

Pământenii descălecară de pe scutere şi se îndreptară spre cea mai apropiată navă, căutând o intrare.

— Din punct de vedere arheologic aceste descoperiri sunt minunate, spuse Terry, însă niciuna dintre ele nu pare a găzdui arma pe care o căutăm noi întrucât toate arată ca şi când ar fi, de fapt, nave comerciale, mai degrabă, decât nave de război.

— Nu putem şti asta, spuse la rândul său Underwood. Dacă într-adevăr a existat acea perioadă de nelinişte galactică, după cum ne-o indică războiul dintre Sirenieni şi Dragboreeni, atunci este posibil ca aceste nave comerciale să fie dotate cu armament.

— Asta e cumva un bocaport? întrebă Phyfe arătând cu degetul undeva în sus.

Underwood privi fix înspre direcţia în care era îndreptată raza lanternei arheologului. În timp ce se uita într-acolo, nenumărate raze de lumină se îndreptară asupra lor din toate părţile terminalului Se puteau zări figuri de oameni alergând în toate direcţiile.

Pământenii se rotiră cuprinşi de panică şi de frică. Porniră alergând înspre scutere, după care se opriră imediat.

O voce tăioasă şi puternică le răsună în urechi:

— În numele lui Demarzule, *Cel Mare,* opriţi-vă imediat şi aruncaţi armele!

Enormitatea gafei pe care o făcuseră, acum că-şi dădeau seama de asta, nu făcea decât să-i crispeze. Îşi imaginaseră şi se gândiseră la orice variantă posibilă – cu excepţia aceleia a unei garnizoane lăsate la pândă pe această planetă de către flota Terestră.

O dată în plus îl subestimaseră pe Demarzule!

Underwood dădu drumul la microfon încercând să-i prevină şi pe ceilalţi care se aflau în explorare ca şi pe cei care se aflau pe navă:

— Aici Underwood. Suntem atacaţi de garnizoana lui Demarzule. Apăraţi…

Un râs straniu şi puternic îl opri să mai continue:

— Fără îndoială că şi-ar dori să se apere, însă toţi ceilalţi sunt la fel ca şi voi de neajutoraţi. Aţi crezut cumva că-l puteţi depăşi în inteligenţă pe *Cel Mare?* Acesta va fi cu siguranţă încântat să-i vadă pe toţi aceia care au îndrăznit să-şi măsoare puterea şi inteligenţa cu ale lui. Va fi chiar şi mai încântat de munca supuşilor săi atunci când vă vom readuce pe Pământ.

Underwood nu-l putea zări pe cel care vorbise, orbit fiind de lumina lanternelor, însă unul dintre oamenii îmbrăcaţi în costumele spaţiale înaintă în strălucirea luminilor şi porunci pe un ton autoritar:

— Întoarceţi-vă înapoi la navă. Vom reveni pe Pământ imediat

ce toţi vă veţi afla la locurile voastre. Nici măcar să nu vă gândiţi la evadare. Suntem de zece ori mai numeroşi decât voi, şi-n plus, cei care au rămas de gardă în exterior ni se vor alătura imediat. Flota noastră a fost deja anunţată de succesul operaţiunii şi se va reîntoarce de urgenţă pentru a ne escorta înapoi pe Pământ.

Vocea pe care oamenii de ştiinţă o auziseră era clar că nu aparţinea decât unui Pământean însă din ea răzbăteau anumite tonalităţi şi ecouri care, pe Dreyer, specialist în semantică, îl înspăimântară. Şi Underwood simţi acest lucru încercând acum să evalueze posibilele implicaţii. Vocea aparţinea unei persoane care vedea şi credea într-un mare şi puternic destin pentru sine şi pentru rasa căreia aparţinea, izvorât din chiar imaginea strălucitoare a acestei posibile sorţi. Iar în dimensiunile iluzorii ale acestui vis măreţ, pentru toţi, cu excepţia sa şi a echipajului său Dumnezeu părea acum un lucru neînsemnat.

Era vocea şi visul unui nebun.

Niciunul dintre ceilalţi care făceau parte din garnizoană nu spuseseră absolut nimic, rămânând însă ascultători şi supuşi ca nişte oi, pe măsură ce oamenii de ştiinţă erau nevoiţi să se retragă pe panta înclinată pe care sosiseră, lăsându-şi în urmă scuterele.

Ajunşi din nou la suprafaţa observară cel puţin douăzeci şi cinci de Discipoli ai *Celui Mare,* pe care însă nu-i puteau recunoaşte din cauza costumelor spaţiale. Era evident că totul fusese bine plănuit şi că, fără îndoială, avuseseră la dispoziţie şi hărţi întocmite de Demarzule, deoarece nenumărate grupuri de soldaţi erau plasate în zone strategice, adică exact în acele locuri spre care, mai mult ca sigur, oamenii de ştiinţă s-ar fi dus în exploatare.

Underwood spera totuşi ca măcar câteva din grupurile de oameni de ştiinţă să fi reuşit să scape, lucru însă puţin probabil dat fiind faptul că nu se aşteptau să fie atacaţi. Cu toţii crezuseră că se aflau în afara oricărui pericol atunci când au observat Flota Terestră părăsind în întregime planeta.

Acum mărşăluiau încet printre negrele dar strălucitoarele unghiuri ale zidurilor oraşului înspre *Lavoisier* văzând cum, pe măsură ce înaintau, alte grupuri de prizonieri apăreau din alte părţi, escortate de membri ai trupelor de garnizoană.

Nava-laborator fusese deja cucerită. Lucru deloc dificil,

presupuse Underwood, din moment ce oricine ar fi fost cel care s-ar fi apropiat ar fi fost confundat cu unul dintre membrii echipajului. Mai mult ca sigur că, în clipa în care în navă au apărut brusc atacatorii, echipaţi de luptă şi cu armele pregătite, oamenii de ştiinţă nu avuseseră nicio şansă de a se apăra.

Underwood şi grupul pe care îl conducea au fost duşi în camera de depresurizare urmaţi de patru dintre cei care îi luaseră prizonieri pregătiţi să tragă în orice moment. Li se ordonară să-şi dea jos costumele spaţiale, după care au fost predaţi altor trupe care îi aşteptau în navă. Cei care îi capturaseră se retraseră afară.

Ochii lui Underwood căutau fără încetare pe feţele celor care preluaseră controlul asupra navei, de parcă ar fi sperat să găsească vreun semn de superioritate prin care aceştia îi păcăliseră pe oamenii de ştiinţă, însă pe acele chipuri nu se zărea nimic decât fanatismul ce le strălucea în ochi.

Underwood se simţi rău în clipa în care o zări pe Illia condusă, spre a fi încarcerată, în cabina ei. Bărbaţii au fost strânşi laolaltă, ca o turmă, într-o altă cameră. Sunetul încuietorilor pe care îl auzeau în spatele lor însemna sfârşitul oricărei speranţe. Momente lungi, ce păreau a nu se mai sfârşi, se priviră unul pe altul în tăcere. Terry avea să fie cel care să spargă această tăcere pe un ton sumbru:

— Se pare că de data asta chiar am pierdut, nu-i aşa? Şi, indiferent dacă putem scăpa sau nu din cursa asta de şobolani, avem de înfruntat o întreagă flotă care se îndreaptă cu viteză spre această planetă.

Un sunet slab, abia perceptibil se auzea dinspre celelalte camere şi zone ale navei-laborator fără însă ca vreunul dintre ei să-l poată identifica. Singura presupunere pe care o puteau face era aceea că alte grupuri fuseseră prinse şi întemniţate. Totul se desfăşurase ca şi când fiecare mişcare a lor fusese cu precizie anticipată.

Underwood se întreba dacă nu cumva Demarzule poseda şi astfel de puteri. Se îndreptă spre un scaun situat în mijlocul camerei şi se aşeză pe el încercând să gândească. Inevitabilul se produsese: încarcerarea lor.

Se întreba ce gânduri treceau prin mintea celorlalţi. Phyfe, prăbuşit pe un pat, părea a fi căzut pradă furiei şi ferocităţii strălucitului spirit care-l purtase atât de departe şi care îl

ajutase să depăşească atâtea obstacole. Dreyer zăcea efectiv în colţul opus al camerei aproape ascuns vederii de norii de fum ieşiţi din veşnicul său trabuc.

Însă, pe fruntea lui Dreyer apăruseră acum riduri adânci, iar chipu-i părea cuprins de o cumplită dezolare, o imagine pe care Underwood nu o mai văzuse vreodată. Era ca şi când zeii şi credinţele sale personale l-ar fi părăsit brusc, pentru vecie.

Underwood ştia că mintea lui Dreyer se zbătea şi se lupta mai mult cu problema responsabilităţii eşecului lor, decât să se gândească la vreo posibilitate de evadare. Pentru semanticist era important să stabilească cauza eşecului: oamenii de ştiinţă de care dispuneau? Eliminase probabil din gândurile sale opţiunea evadării, considerând-o imposibilă.

În timp ce gândurile păreau a i se înşirui într-o procesiune interminabilă, simţurile lui Underwood deveniseră brusc mult mai conştiente de zgomotele disparate ce se auzeau de-a lungul zidurilor de metal ale navei. Încercă să le identifice şi să le separe.

Unul dintre ele persista, însă nu semăna nici cu scârţâitul picioarelor pe podelele de metal, nici cu izbiturile provocate de deschiderea sau închiderea uşilor. Era mai degrabă zgomotul unei voci, însă atât de îndepărtate încât abia se auzea. Avea să dureze ceva mai mult până să-şi dea seama că acest zgomot nu se afla decât în imaginaţia sa. Îşi întoarse privirea, rând pe rând, înspre camarazii săi, întrebându-se dacă şi ei îl auziseră:

— Oameni de pe Pământ! spuse vocea slabă.

Underwood se ridică brusc în picioare. Terry îşi răsuci capul:

— Ai auzit şi tu? întrebă el.

Underwood făcu semn că da.

— Aş fi putut jura că cineva se află în cameră vorbind cu noi. Ascultă, acum se aude ceva mai tare.

În timp ce se holbau unii la alţii, brusc o undă de lumină se ivi în centrul camerei. Se uitară înspre tabloul de control al iluminaţiei. Însă nu era nimic în neregulă cu acesta. Brusc, acea lumină disproporţionată din mijlocul lor începu să capete un contur vag.

Se unduia şi se contorsiona de parcă ar fi fost o imagine întipărită pe o pânză albă aflată în bătaia vântului, după care căpătă consistenţă.

Avea o formă umană, era mai înaltă decât statura obişnuită a

unui om şi cu pielea arămie.

— Jandro! exclamă Underwood. Imaginea păli apoi din nou.

— Cum poate fi posibil? murmură Phyfe.

Underwood ştia că imaginea aceea nu putea fi ceva real. Nu era nimic altceva decât un fel de invocare sau incantaţie ce se petrecea în creierele lor şi cu toate astea experienţa păruse identică pentru toţi. Faptul că Jandro comunica prin cine ştie ce mijloace necunoscute, era într-adevăr o realitate pentru Underwood, însă felul în care reuşea acest lucru depăşea puterea sa de înţelegere.

— Nu ştiu dacă mă puteţi auzi sau nu, le răsună în minte vocea lui Jandro. Ascultaţi-mă cu atenţie dacă puteţi. Vă văd şi vă aud, iar modul în care vă comportaţi acum îmi confirmă faptul că nu sunteţi conştienţi de prezenţa mea. Eu comunic cu voi prin intermediul simţurilor *abasa.* Acum ştiu că voi nu posedaţi asemenea organe şi că nici nu le puteţi înţelege. Am fost intrigat de faptul că nu v-aţi folosit de ele. Ce sau cine sunteţi voi n-am de unde să ştiu. Însă cu siguranţă nu sunteţi oameni, pentru că aceştia nu pot trăi fără *abasa.* Am avut dovada faptului că nu posedaţi aceste organe atunci când aţi căzut în capcană permiţând astfel să fiţi luaţi prizonieri. N-am putut înţelege ce se întâmplă pentru că eu am simţit prezenţa duşmanilor voştri chiar din clipa aterizării. Miturile şi legendele strămoşilor noştri vorbesc despre nişte creaturi asemănătoare nouă, nişte animale, care pot supravieţui fără *abasa* însă nu ne-au spus nimic despre faptul că posedă totuşi inteligenţă. Orice aţi fi făcut, aţi destrămat vraja uneia dintre marile noastre legende: nu numai că metalul e un material accesibil unor zei care nu există, dar este chiar şi la îndemâna unor creaturi ca voi.

De aceea voi face un târg cu voi. Voi învăţa poporul meu să cunoască şi să preţuiască ştiinţa străveche şi cultura metalului pe care atâta timp le-au negat. În schimb voi mă veţi ajuta să-i dobor pe inamicii voştri. Doriţi să faceţi asta?

— Unde eşti? Cum de poţi face asta? ceru Underwood un răspuns.

— Voi puteţi înţelege gândurile pe care vi le transmit, însă eu nu pot înţelege limbajul vostru, spuse Jandro.

— Nu poate exista decât un singur răspuns din partea noastră, se adresă Dreyer camarazilor săi. Şi este unul

convenabil pentru toţi, nu-i aşa?
Consimţiră cu toţii după care Dreyer îi transmise răspunsul lui Jandro în limba acestuia adăugând:
— Vom face tot ce stă în puterile noastre.
— Simt şi văd că sunteţi destul de inteligenţi ca să vă ţineţi de cuvânt, răspunse Jandro. Când unul dintre inamicii voştri va pătrunde în cameră, eu îl voi anihila după care îi puteţi lua arma şi apoi pleca. Voi fi cu voi din nou, mai târziu, deşi voi nu mă puteţi vedea. Acum mă duc să îi vizitez şi pe ceilalţi.
Imaginea şi vocea dispărură brusc, iar cei patru oameni aflaţi în celulă se priviră ca şi când s-ar fi trezit dintr-un vis pe care îl împărtăşiseră cu toţii într-un mod miraculos.
— Aşadar acele organe pe care le grefează le dau puteri telepatice, spuse Terry. E amuzant că nu a făcut pe înţeleptul cu noi încă de la început. Sau poate ne citea gândurile?
— Nu, nu ni le citea şi nici nu poate, răspunse Phyfe. Aduceţi-vă aminte că ne-a zis să ne exprimăm în limba lui pentru ca el să poată înţelege ce avem să-i comunicăm. Asta sugerează, pe de o parte, o atitudine pe care a folosit-o pentru a imprima în minţile noastre mesajul său, iar pe de cealaltă parte o altă însuşire prin care să ne depisteze modul de a vorbi. Cât despre faptul că am vorbit efectiv de la început, probabil că a permis acest lucru pentru că eram străini şi ne-a oferit astfel dreptul de a alege modul nostru de comunicare. Eşti de acord, Dreyer?
Semanticistul înclină din cap a încuviinţare:
— Cred că am fost martorii a cel puţin două funcţii diferite ale organelor pe care Jandro le posedă. Aş sugera că suntem pe cale de a fi martorii şi celei de-a treia dacă va fi în stare să-şi ţină promisiunile de a-l anihila pe primul Discipol care intră în cameră. De asemenea, nu uitaţi care sunt implicaţiile semantice ale noţiunii de *abasa* pentru Jandro. Conform felului său de a gândi el este om, iar noi doar nişte biete animale inferioare. Sar putea ca niciodată să nu fim capabili de a schimba aceasta mentalitate. Va trebui să ne comportăm în consecinţa.
Urmă un moment de tăcere, după care tensiunea aşteptării crescu brusc, pe măsură ce sunetul încuietorii de la celulă se auzi şi unul dintre Discipoli pătrunse în cameră.
Era un om între două vârste, evident un militar profesionist care rămase în cadrul uşii supraveghindu-i, după care începu a vorbi cu o voce rigidă:

— În numele *Celui Mare* vi se ordonă să vă prezentaţi în faţa comandantului pentru interogatoriu. Veţi pleca…

Brusc, o privire fixă şi sticloasă îi cuprinse vederea, faţa lui căpătând aspectul unei insuportabile dureri şi agonii. Rigiditatea şi aroganţa trupului său dispăru lăsând loc unui cadavru. Încet, se prăbuşi pe podea.

14

Underwood prinse arma care-i căzu Discipolului dintre degete chiar înainte ca aceasta să atingă podeaua. O potrivi pentru tragere şi se apropie prevăzător de diafragma acum deschisă a uşii. Culoarul era liber.

— Tu şi Dreyer rămâneţi aici, îi spuse lui Phyfe. Eu şi cu Terry vom încerca să ajungem în camera de control sau oriunde se află sediul central al acestui aşa-zis Comandant. Dacă-l vom putea captura şi câştiga controlul asupra navei, veţi avea veşti de la noi în decurs de o oră. Dacă nu, atunci veţi şti că am eşuat şi totul va depinde în continuare de voi.

Cei doi bărbaţi mai în vârstă căzură de acord. În tăcere, Terry şi Underwood se strecurară afară prin uşa deschisă. Restul vizierelor de la uşile încuiate de-a lungul culoarului erau toate închise. Underwood apăsă pe butonul de deschidere a camerei alăturate celei în care, până de curând, el însuşi fusese prizonier. Uşa se deschise larg surprinzându-l pe Roberts, unul dintre chirurgi şi alţi trei membri ce formau grupul condus de el.

— Underwood! exclamă Roberts. Ce s-a întâmplat?

Underwood îi făcu semn să tacă după care îl informă pe scurt despre ceea ce se întâmplase, adăugând:

— Faceţi rost de nişte arme, dacă puteţi. Ar trebui să existe câteva în vestiarele de pe coridor. Croiţi-vă drum într-acolo şi luaţi-le. După care încercaţi să păstraţi închise uşile de acces în interior ca să nu mai între niciun Discipol până când vom reuşi să deţinem controlul navei. Nu ştiu exact câţi Discipoli sunt.

Oamenii erau mai mult decât încântaţi de faptul că aveau prilejul de a acţiona împotriva inamicului. Underwood ştia cu siguranţă că, mai mult ca sigur, în partea din spate a coridorului se afla un dulap cu arme.

În faţa lor se afla un compartiment suplimentar de unde el şi

Terry îşi puteau completa armamentul. Următoarea cameră pe care o deschiseră era goală. Au crezut că şi cea alăturată este goală aşa că au pornit-o înainte, când Terry exclamă:

— Priveşte! Acolo jos pe podea!

Unul dintre oamenii echipajului lor zăcea întins pe podea, cu spatele plin de sânge şi bucăţi de carne arsă.

Underwood şi Terry intrară înăuntru şi închiseră uşa. Omul privi înspre ei şi zâmbi de-abia perceptibil:

— Salut Doctore, zise acesta.

Era Armstrong, unul dintre inginerii de pe navă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Terry. Ai încercat să le opui rezistenţă?

Inginerul răspunse aproape răpus de durere:

— Nu. A fost un fel de lecţie pentru ceilalţi, cred. Comandantul – i se spune Rennies – s-a îngrijit să-mi acorde atenţia sa personală. Aţi reuşit însă să preluaţi controlul navei?

Underwood negă din cap:

— De-abia am reuşit să scăpăm şi să eliberam pe încă câţiva. Poţi să mai rezişti până reuşim să facem rost de ajutoare?

— Da, sigur. Nu vă faceţi probleme în privinţa mea.

— Ştii cumva câţi Discipoli sunt la bordul navei?

— La început au năvălit asupra noastră vreo douăzeci. Am rămas uimiţi crezând că sunteţi voi şi văzând că vă întoarceţi în număr aşa de mare. Sessions şi Treadwell, care se aflau jos în camera motoarelor, au fost ucişi pe loc şi încă alţi câţiva băieţi, care au încercat să opună rezistenţă, grav răniţi. Ultima oară când am auzit de Rennies şi gaşca lui se îndreptau înspre centrul de comandă. Astea sunt singurele informaţii pe care le deţin.

— Ne ajută, spuse Underwood. Dacă ne organizăm cum trebuie sigur vom fi în stare să ne ocupăm de douăzeci de inamici. Ia-o-ncet, bătrâne. Sosim în curând cu ajutoare.

Inginerul zâmbi şi închise ochii. Underwood şi Terry părăsiră în grabă camera. Ajunseră la dulapurile cu provizii şi, spre uşurarea lor, descoperiră că invadatorii nu luaseră armele de acolo. Underwood îşi alese o armă şi Terry înhăţă şi el o pereche.

— Aş vrea să mai aud ceva veşti de la Jandro, spuse Terry.

— Sar putea să îi ajute pe cei care sunt închişi jos, aşa că trebuie să ne descurcăm singuri.

Ajunseră la sfârşitul coridorului unde acesta se împărţea formând un U în jurul centrului de comandă întrucât motoarele pentru navigarea în spaţiu trebuiau să se afle chiar pe axul central al navei.

— Bună idee, spuse Terry. Îşi potrivi ceasul cu cel al lui Underwood după are adăugă:

— Începem să tragem în şaizeci de secunde!

Se despărţiră şi porniră rapid în direcţii opuse.

În timp ce Underwood apucase pe drumul abrupt de întoarcere care l-ar fi pus în linie directă cu uşa de la centrul de comandă, se opri şi asculta să vadă dacă nu cumva se aud sunete din spatele său.

Se auzeau nişte paşi mişcându-se în grabă şi neglijent. Nu este decât o singură persoană, se gândi el şi probabil că trebuie să fie unul dintre Discipoli. Era aproape imposibil ca paşii să aparţină unui om de-al său care reuşise să scape singur şi să se afle deja în camera de control. N-avea încotro, trebuia să rişte.

Apăru brusc de după colţ şi începu să tragă. Rafalele de gloanţe nimeriră un Discipol chiar în piept. Chiar dacă fusese surprins, reuşi totuşi să scoată un strigăt de avertisment.

Underwood trecu pe lângă corpul Discipolului în timp ce acesta încă se mai zbătea.

Deodată, din interiorul centrului de comandă, izbucniră ţipete şi ordine. Underwood văzu cum doi oameni aleargă înspre uşă. Trase de două ori apoi se aşeză pe podea.

Primul individ se prăbuşise chiar în faţa celui de-al doilea care era, însă, doar uşor rănit. În timp ce cădea îşi ridică încet arma către Underwood. Din poziţia în care se afla, Underwood trase din nou. Rată şi rafala de gloanţe înroşi metalul zidului din cameră. Acum Underwood stătea liniştit fără a îndrăzni să se mişte.

Nu se putea adăposti decât foarte puţin acolo în colţul în care se afla.

Acum împuşcături provenind din centrul de comanda păreau a se apropia tot mai mult de ţintă, adică de el. Putea chiar să simtă căldura şi fierbinţeala pe care gloanţele o creau în podeaua de metal. În timp ce încerca să se retragă cât mai în colţ, altcineva îi apăru în vedere. Era o figură impresionantă de militar, fără îndoială comandantul Rennies, deoarece îl auzea cum dădea ordine pe un ton autoritar şi arogant să fie chemate

ajutoare de la celălalt capăt al navei-laborator. Apoi, brusc, Comandantul înţepeni. Chiar şi Underwood, din locul în care se afla, îi surprinse acum privirea de sticlă. Să fi fost oare tot Jandro?

Şi ceilalţi care se aflau în cameră văzură ce se întâmplase şi auziră zgomotul puternic al trupului solidului Comandant izbindu-se de podea.

Dezastrul produs opri pentru o clipă atacul Discipolilor, suficient pentru ca Underwood să-şi ia arma şi să tragă din plin în inamic. Omul tresări şi se răsuci puţin surprins, apoi muri, după care un alt foc sosit din celălalt colţ al camerei îl prinse descoperit pe celălalt adversar şi-l ucise pe loc. În sfârşit Terry ajunsese şi el.

Underwood răsuflă uşurat. Îi fusese teamă că Terry căzuse prizonier.

Însă se părea că arheologul se descurcase de minune de unul singur reuşind să-şi doboare inamicii. Amândoi se repeziră înspre centrul de comandă. Numai unul dintre grupurile de Discipoli mai era în stare să opună rezistenţă, însă focuri pornite deodată din ambele, arme îl doborâră la podea. Prevăzător, Underwood înaintă până aproape de uşa de la intrare.

— Terry, eşti aici? întrebă el.

— Da. Am mai dat peste un Discipol de coridor.

— Fereşte-te sau ascunde-te undeva. Am de gând să intru trăgând înspre direcţia ta în caz că mai există pe acolo vreun fanatic.

— Bine. Dacă nu-mi dai semnul că totul este în regulă în cinci sau zece secunde, intru şi eu.

Underwood potrivi raza armei laser la o intensitate mai mică însă tot letală şi o potrivi înspre zidul unde inamicul s-ar fi putut ascunde. Fără a se expune întinse braţul şi trase până în clipa în care era sigur că în cameră nu se mai afla nimeni care să mai poată opună rezistenţă.

Intră înăuntru şi îl chemă pe Terry. Roşcatul intră rânjind, însă se putea vedea cum de la umăr în jos braţul său era plin de sânge.

— Terry! Eşti rănit!

— Nu l-am nimerit pe individ din prima. Nu-i nimic, o să-mi treacă. Ce facem acum?

— Putem să eliberăm nava de toţi inamicii dând drumul în

sistemul de ventilaţie la nişte clorură triptafonică. Însă, chiar şi după ce facem asta, nu ne putem întoarce pe Lună ca să-l ducem pe Jandro la ai săi – ar însemna să punem întreaga flotă pe urmele noastre.

— O să găsim noi o soluţie, spuse Terry optimist. Oricum nu ne aşteptam să ajungem atât de departe. Mă întreb însă ce s-a întâmplat cu Jandro? Ai descoperit cumva unde se află el acum de fapt?

— Nu. El este însă cel care l-a ucis pe Rennies, deşi nu a mai comunicat cu noi.

— Mă duc să aduc triptofanatul şi nişte mesarpin pentru antidot. Dacă nu mă întorc într-o jumătate de oră, va trebui să te descurci singur.

— Mai bine ai sta de pază aici, spuse Underwood, şi ia-o mai încet cu braţul ăla rănit.

— Prezenţa ta aici este mai importantă decât a mea. Mă întorc în cinci minute, răspunse Terry după care dispăru înspre laboratorul de chirurgie.

Underwood se aşeză cu atenţie şi brusc deveni conştient de privirea fixă a ochilor Comandantului Rennies care zăcea întins pe podea.

Numele îi era oarecum familiar şi acum ştia şi de ce.

Rennies era unul dintre cei care-şi câştigase o solidă reputaţie pe câmpul militar interstelar. Fusese un lider capabil, bine antrenat, deschis, inteligent şi un iscusit tactician dar, cu toate astea mintea lui se dovedise la fel de vulnerabilă în faţa lui Demarzule ca şi a celui mai idiot dintre Discipoli.

În acel moment Underwood simţi o uşoară mişcare pe podea Ultimul Discipol pe care îl împuşcase nu murise încă. De pe buzele sale izbucni un mârâit plin de ură:

— Proştilor! spuse Discipolul după care sângele începu să i se scurgă printre buze. Credeţi că-l puteţi opri pe *Cel Mare?* Rasa umană a aşteptat zece mii de ani pentru ca cineva ca el să vină să o salveze. Avându-l pe el conducător omul va deveni cea mai puternică fiinţă din întreg Universul. Aduceţi omagiile voastre *Celui Mare* tot aşa cum toate Galaxiile vor trebui să ne aducă nouă omagii!

Underwood întrebă:

— De ce?

— Pentru că suntem cei mai mari şi cei mai puternici!

Underwood se uită plin de curiozitate la individ. Era ca şi cum ştiinţa şi cunoaşterea semantică nu ar fi existat, şi cu toate acestea, preţ de douăsprezece mii de ani semanticiştii au încercat să facă să dispară toate acele false extensii antice care sădeau confuzie în mintea oamenilor şi le micşorau puterea de a gândi.

Demarzule stârpise toate acestea numai prin propria-i prezenţă. Underwood se trezi în acele clipe întrebându-se de ce oare trebuia să-l preocupe toate aceste chestiuni.

Cu toate astea, ştia că, membru al rasei umane fiind, trebuia să continue să spere că procesul evoluţiei trebuia să ducă la ceva mai mult decât constanta vrajbă şi dezbinare din prezent. Fusese orb atunci când încercase să scape de aceste lucruri. Nu exista nicio cale de scăpare şi acum vedea foarte bine acest lucru.

Un sunet brusc, venit din coridor, îl puse în alertă. Îndreptă uşor arma înspre uşa de la intrare.

În acel moment Terry năvăli în cameră trăgând după el containerele cu materiile chimice aduse din laboratorul de chirurgie.

— S-a făcut, spuse el. Ai avut vreo problema pe aici?

— Nu, doar un Discipol s-a ridicat ca să mai trăncănească puţin. Acum e mort de-a binelea. Omul arăta într-adevăr rău, tăcut şi ţeapăn, într-o baltă de sânge. Cum arată lucrurile pe acolo pe unde ai fost tu?

— O mulţime de focuri şi lumini de la gloanţe se auzeau provenind dinspre zona securizată. Probabil că acolo se desfăşoară o bătălie pe cinste. În rest, nu am văzut pe nimeni şi nimic.

În timp ce vorbea Terry se aplecă şi îşi umezi o fâşie smulsă din hainele sale cu unul dintre lichide. O ţinu câteva momente în dreptul nărilor după care i-o pasă lui Underwood. Apoi deschise capacul de la sistemul de ventilaţie şi vărsă înăuntru conţinutul celorlalte sticle. Lichidul extrem de volatil se vaporiză aproape instantaneu şi pătrunse în fiecare din camerele navei. În numai zece minute toată lumea de pe navă se afla sub efectul anestezicului, cu excepţia celor doi care-şi luaseră antidotul. În timp ce aşteptau, Underwood îl fixa cu privirea pe Rennies:

— Mă întreb cum de reuşeşte Jandro să ucidă, spuse el. Oare există vreun mijloc de apărare împotriva unei puteri atât de

tăcute? Te-ai gândit care sunt, în acest caz, implicaţiile pentru poporul lui Jandro şi societatea în care ei trăiesc?

Terry dădu afirmativ din cap:

— Nu m-am gândit la nimic altceva din clipa în care am văzut cum l-a ucis pe gardianul din cabina noastră. Este vorba despre o civilizaţie în care fiecare membru deţine o armă secretă şi tăcută ce atârnă precum sabia lui Damocles deasupra vecinului. Este incredibil faptul că aşa ceva există.

— Însă a existat dintotdeauna şi continuă să existe încă şi fac pariu că Jandro este primul dintre semenii săi care face uz de această armă, şi asta după generaţii întregi.

— Cu siguranţă că acest lucru implică o stabilitate şi o recunoaştere individuală a responsabilităţii pe care noi nu le-am avut niciodată. Şi mă îndoiesc de faptul că le vom avea vreodată.

— S-ar putea ca într-o zi să deţinem şi noi aceste calităţi.

— Da, însă atunci noi nu vom mai fi ca să vedem dacă s-a întâmplat sau nu asta.

— Mai este încă ceva, spuse Underwood. Asta ar putea să fie salvarea noastră. Chiar ar putea fi.

— Ce vrei să spui?

— Să presupunem că unul, doar unul dintre noi dispune de puterea pe care o are Jandro. Exact asta s-ar putea să fie arma de care avem nevoie pentru a-l înfrânge pe Demarzule!

Terry ezită înainte de a da un răspuns:

— Nu cred că este posibil să intrăm în posesia unei asemenea puteri, şi chiar dacă am avea-o, nu cred că ne putem apropia suficient de Demarzule pentru a o putea folosi.

— Nu? Să presupunem că-i lăsăm pe cei din flotă să ne captureze şi astfel să ne ducă înapoi pe Pământ. Sunt sigur că Demarzule ne vrea înapoi vii. Îi va face o deosebită plăcere să asiste personal la înfrângerea noastră. E o chestie care se potriveşte caracterului pe care-l are. Vom fi, deci, astfel readuşi pe Pământ ca prizonieri. Şi atunci tot ce ne mai rămâne de făcut este să scăpăm de el, să-l distrugem aşa cum Jandro l-a distrus pe Rennies.

— Uiţi faptul că Demarzule posedă exact aceleaşi organe şi aceleaşi puteri. Nu ai de unde să ştii care sunt mijloacele lui de apărare, ca să nu mai spun că s-ar putea să fie imun unor astfel de atacuri. Şi asta ar explica misterul civilizaţiei Dragbora. Plus

faptul că Demarzule şi-ar da seama imediat dacă am avea aceste organe. În fine, posibilitatea de a fi înzestraţi cu un asemenea organ *nu exista.*

Chipul lui Underwood se întunecă:

— Asta este singurul lucru la care nu m-am gândit, însă, sunt convins că trebuie să existe o cale. Este singura şi ultima noastră speranţă de a-l distruge pe acest extraterestru. Altfel, va trebui să zdrobim întreaga flotă inamică pentru a putea găsi miraculoasa armă Dragbora, şi, ştii bine că este absolut imposibil.

— Sper să ai dreptate. Ei bine, cred că până acum anestezicul şi-a făcut efectul. Hai să ne resuscităm echipajul şi să ne punem pe treabă.

Se asigurară că au armele încărcate şi părăsiră centrul de comandă. În afara zgomotului făcut de paşii lor niciun alt sunet nu se auzea în navă. Odată ajunşi pe coridor începură să deschidă camerele pe rând, şi puseră la nasul fiecăruia bucăţile de îmbrăcăminte îmbibate cu antidot.

Primii care s-au trezit au fost Dreyer şi Phyfe. Mason şi echipajul său au fost găsiţi în camera alăturată de lângă pupa. Li se explică tuturor, pe scurt, ce se întâmplase, după care fiecare a revenit la sarcinile pe care le avea.

Pe Illia o găsiră în cabină zăcând liniştită pe bancă. Timp de o clipă, cât îi privi trăsăturile calme, Underwood uită de sarcinile urgente pe care le avea de îndeplinit încerca să-şi reamintească oare de ce fusese dispus să-şi sacrifice viaţa pe care el şi Illia spera să o împartă împreună – sacrificiu acceptat de ea pentru că avea încredere în oameni, în timp ce Underwood nu-şi dorea decât să scape de presiunea unei societăţi schimbătoare şi haotică. Cu siguranţă că viaţa lor împreună n-ar fi fost amânată dacă ar fi văzut la timp alegerile pe care le putea face şi de care acum era, pe deplin, conştient. Era oare prea târziu acuma să spere într-o păsuire de la distrugerea care-i ameninţa? Nu îndrăzni să dea niciun răspuns.

Cu blândeţe, îi redă Illiei conştiinţa.

— Am avut cel mai drăguţ vis posibil, spuse ea. Am ştiut că tu deţii controlul de îndată ce am simţit mirosul de triptofanat.

— Însă nu avem controlul deplin asupra situaţiei. Flota inamică va sosi în câteva ore şi ne va încolţi fără nicio problemă. Majoritatea dintre noi au fost resuscitaţi, cu excepţia celor care

se află jos la vestiare. Vrei să te duci şi să-l ajuţi pe Armstrong, inginerul? Se află în cabina B 05 şi este grav rănit. Nu am putut să-i acordăm niciun fel de ajutor.

Illia încuviinţă din cap:

— O să am eu grijă de el. Mai sunt şi alţii în situaţia lui?

— Doar Terry, aici de faţă. Arătă înspre braţul plin de sânge al acestuia. Însă va trebui să-l legi ca să-i îngrijeşti rănile. Poate că se va restabili până când vom reuşi să ne organizăm cum trebuie.

Se despărţiră pe coridor, iar Underwood porni grăbit înspre camerele de la pupa. Sosind, zări un grup larg de oameni strânşi laolaltă.

Instinctiv se îndrepta de-a lungul unui pasaj îngust. Grupul se întoarse auzindu-i paşii şi-i făcu loc să treacă. O scenă de groază i se aşternu în faţa ochilor. Trupuri ale oamenilor de ştiinţă şi ale Discipolilor zăceau grămadă la podea. Se aflau printre ei Roberts, chirurgul, Parker şi Muth, doi dintre chimişti. Pe alţii nu reuşea să-i recunoască. Înainte ca gazul să sfârşească această sângeroasă bătălie şase membri ai echipajului său şi patru Discipoli muriseră.

Îşi întoarse privirea de la această privelişte. Şi-ar fi dorit să fi existat o altă cale decât aceea de a-i sacrifica pe aceşti oameni, însă dacă ei nu ar fi apărat intrarea în navă, Discipolii ar fi putut rămâne la controlul navei.

Îi făcu semn lui Terry care verifica împreună cu Mason registrul:

— Aţi reuşit să-i număraţi pe toţi?

— Se pare că Peters, Atchison şi Markham sunt cei trei pe care nu i-am putut identifica, spuse Terry. Şi, bineînţeles, lipseşte Jandro. Nimeni n-a mai auzit nimic despre el şi nici nu l-a mai văzut din clipa în care l-a ucis pe Rennies.

— Jandro! spuse Underwood şi brusc realiză cu spaimă absenţa acestuia. Trebuie neapărat să-l găsim! N-are niciun sens să plecăm dacă nu reuşim să-l găsim.

— Nu sunt sigur, însă cred că l-am zărit acum câteva clipe din punctul de observaţie, spuse căpitanul Dawson. Nu pot şti cu exactitate, în afară de faptul că am zărit un uriaş costum spaţial, însă s-ar putea să se afle acolo afară zăcând la Pământ.

— Dacă a fost ucis… apucă să zică Underwood îndreptându-se spre cel mai apropiat punct de observaţie.

Dădu drumul aparatului şi scană aria din jurul navei.

Discipolii se îmbulzeau prin toate părţile, ezitanţi şi neştiind ce să facă în legătură cu folosirea Razei Atomice pentru a forţa intrarea în navă fără ordinul Comandantului.

Dawson arătă cu degetul:

— Înspre pupa, chiar acolo!

Era, fără nicio îndoială, Jandro, deşi o rafală de gloanţe îi sfâşiaseră costumul în partea de sus, provocându-i o spărtură.

— Dacă mecanismele de etanşeizare au funcţionat înseamnă că se află acolo de multă vreme, spuse Underwood pe un ton ce aducea a urgenţa. Dawson, îndepărtează mulţimea cu ajutorul Razei Atomice, după care aruncaţi un scut protector peste Jandro ca să-l putem scoate de acolo.

Dawson porni grăbit să îndeplinească ordinele primite, chemându-şi colegii şi inginerii în drumul său spre centru de comandă.

Underwood rămase pe loc privind la ceea ce se întâmpla în exterior. Brusc, Discipolii se întoarseră şi începură a se risipi cuprinşi de panică.

Unda albastră radiantă a Razei Atomice pornise deja dinspre navă curăţind spaţiul din spatele lui Jandro după care imaginea oraşului şi a Discipolilor fugind care-încotro dispăru, lăsând locul scutului de forţă protector. Mason şi încă doi membri ai echipajului se aflau deja echipaţi la uşă, deschizând-o chiar în clipa în care forţa scutului fusese stabilizată.

Jandro zăcea întins în lumina soarelui. Asta ar fi putut să-l salveze, se gândi Underwood, întrucât costumul spaţial atrăgea căldura radiaţiilor.

Cei trei oameni ajunseseră la Dragborean şi îl ridicară cu grijă.

Nu ştiau dacă este mort sau viu atunci când îl aşezară cu grijă pe o targă şi-l aduseră în interiorul navei. Underwood îl localiză şi-l chemă pe Akers, al doilea chirurg ca pricepere şi experienţa după Illia, care ordonă ca sala de operaţii să fie pregătită. Underwood plecă de la postul său în căutarea Illiei. Dacă era în viaţă, Jandro avea nevoie de toată îndemânarea Illiei. Se întreba însă, în acelaşi timp, dacă Armstrong supravieţuise.

O găsi încă în camera în care zăcea întins la podea Armstrong. Când el apăru aceasta se ridică în picioare.

— Nu am mai putut face nimic pentru el, spuse Illia. Am rămas până când şi-a dat ultima suflare. Ai nevoie de mine în

altă parte?
— Da. Jandro a fost împuşcat afară. Akers este pregătit pentru operaţie însă aş vrea ca tu să fii chirurgul şef. Jandro reprezintă cheia succesului nostru aici. Dacă este încă în viaţă, trebuie, cu orice preţ, salvat.
Illia se uită la el întrebătoare după care spuse:
— Voi face tot ce îmi stă în putinţă.
Din momentul în care află, Akers, care văzuse starea lui Jandro, fu mai mult decât bucuros să o lase pe Illia să preia controlul operaţiei.
Rana era una de-a dreptul oribilă, întinzându-se pe întreaga lungime a pieptului.
În timp ce Jandro era supus operaţiei, Underwood convocă o adunare generală. Se strânseră cu toţii rapid, în sala de conferinţe, feţele lor obosite şi contorsionate având, toate, ceva tragic în ele.
Fără nicio introducere Underwood spuse:
— Am pierdut şansa de a găsi vreo super-armă aparţinând civilizaţiei Dragbora printre aceste ruine. Suntem lipsiţi de apărare, exceptând scutul protector, şi depăşiţi ca număr de inamic. Nu putem fugi deoarece flota terestră este mult mai rapidă ca a noastră, însă nici nu putem rămâne aici închişi ca într-o sticlă. Nu există decât un singur lucru pe care-l putem face.
Deşi nimănui dintre cei prezenţi nu trebuia să li se amintească de situaţia dezastruoasă în care se aflau, ultima propoziţie rostită de Underwood le aduse parcă un licăr de speranţă în priviri. Urmă apoi, pe scurt, ideea de a obţine organele şi puterea lui Jandro precum şi faptul de a se lăsa prinşi de către flotă şi duşi la Demarzule.
— Sună bine pentru o ultimă şi disperată încercare, spuse Mason, însă nu ne-ai explicat cum ne reîntoarcem pe Lună ca să putem obţine aceste organe de la Dragboreeni?
— Ăsta este singurul element care lipseşte din plan, răspunse Underwood, după care rosti cu o voce feroce:
— Şi trebuie neapărat să fie rezolvat! De aceea ne-am adunat cu toţii aici. Nu am răspunsul la această problemă însă trebuie să-l găsim împreună. Este ultima şansă de a-l opri pe Demarzule.
Mason se ridică brusc în picioare şi spuse:

— Mai mult ca sigur că va dura câteva ore până ce flota terestră va sosi. S-ar putea să avem timp suficient pentru a instala un generator de câmp electric şi să aşezăm o imagine falsă aşa încât Discipolii să creadă că ne ascundem în spatele acestuia când, de fapt, noi vom fi decolat de mult spre Lună.

— Asta este! exclamă Underwood. Numai că va trebui să ocolim planeta pentru a nu fi detectaţi de radarele garnizoanei de aici. Însă planul este bun şi va funcţiona cu siguranţă.

În aceeaşi clipă bâzâi interfonul. Illia spuse:

— Am terminat operaţia, Del. Jandro este în viaţă, dar nu mai are de trăit decât o oră. Dacă vrei să-l vezi ai face bine să vii acum.

15

Underwood porni înspre uşă fără să ezite:

— Vom încerca să facem cum ai spus tu, Mason. Preia comanda. Dreyer şi Phyfe, veniţi, vă rog, cu mine.

Se grăbiră să ajungă lângă camera situată aproape de sala de operaţii, acolo unde Jandro stătea în pat, imobil şi cu ochii închişi.

La vederea sa, Underwood se simţi atât de copleşit de tristeţe încât, pur şi simplu, toate gândurile şi ideile pe care le avea i se şterseră pentru o clipă din minte.

Simţea cum el singur, dintre toţi Pământenii, putea înţelege adânca răzvrătire, visurile şi speranţele care dăduseră forţă vieţii lui Jandro. Iar ceea ce se întâmplase acum era un sfârşit tragic pentru un asemenea vis măreţ şi luminos – moartea sa provocată de fanaticii din *Lumea Raiului care* nu erau decât atât: nişte fanatici.

Underwood se gândea acum la Luna verde şi strălucitoare a refugiaţilor de pe Dragbora, o lume în care oamenii trăiau în pace şi înţelegere. Era lumea şi Luna pe care Jandro nu avea să o mai vadă vreodată.

Ochii lui Jandro se deschideau acum încet, începând să-i recunoască pe cei aflaţi în jurul său.

Dreyer spuse cu blândeţe:

— Ne pare rău. Dacă ne-ar sta în puteri să te ducem înapoi în lumea ta şi printre semenii tăi am face acest lucru. Sper că ştii

asta.

— Bineînţeles, spuse cu voce înceată Jandro. Mi-aş dori ca a mea *seaa-abasa* să fie alături de cele ale strămoşilor mei până în ziua în care viaţa se va reîntoarce. Însă cred că, probabil, nu se va întoarce niciodată. Este asemeni visului nostru despre zei: doar o deziluzie. Cât despre moarte, aceasta este inevitabilă pentru oricare dintre noi. Cum sau când vine ea nu este important. Mi se pare ciudat să văd la voi, nişte biete animale, durerea pe care o simţiţi pentru un om. Ciudat...

— Nu s-a gândit niciodată că a fost o vreme în care Dragbora nu o aveau pe mama-carne şi nu cunoşteau secretul a ceea ce ei numesc *abasa?* întrebă Underwood iar Dreyer traduse.

— Evident replică Jandro. În alte timpuri erau, aşa cum sunteţi voi acum, mai degrabă nişte animale. Când aţi sosit în nava voastră de metal, am fost cu toţii siguri că zeii din *Lumea Raiului* s-au reîntors la noi. Ne-aţi făcut o mare favoare arătându-ne şi spunându-ne cât de mult ne-am înşelat în privinţa legendelor şi viselor noastre. Însă tot am crezut până în clipa în care am ajuns pe această planetă, că sunteţi nişte fiinţe superioare întrucât n-am reuşit să localizez în trupurile şi minţile voastre *epthalia.* Niciunul dintre noi, cei din poporul nostru nu putem ascunde unul faţă de celalalt această stare.

— Însă ţi-ai dat seama de acest lucru în clipa în care am fost atacaţi? întrebă Dreyer.

— N-am putut înţelege de ce nu aţi acţionat în aşa fel încât să dejucaţi planurile inamicilor voştri, inamici pe care eu i-am simţit imediat. Apoi mi-am dat seama că voi nu posedaţi *abasa.* Eram înspăimântat pentru că nu ştiam ce să fac atunci când am realizat acest lucru. Niciodată în viaţa mea nu mi-am imaginat că pot întâlni creaturi care ar putea fi zei pentru că deţin puterea metalului, însă, cu toate acestea, să fie mai prejos decât oamenii datorită lipsei *abasei.* Nu înţeleg.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştim şi nu le înţelegem unii despre alţii, spuse Underwood, însă cred că realizezi, cu siguranţă, că avem nevoie de ajutorul tău pentru a ne apăra de inamicii noştri şi ai tăi. Cu multe sute de mii de ani în urmă a existat o rasă, numită a Sirenienilor, care erau duşmanii declaraţi ai propriei tale civilizaţii, Dragbora. Ca şi tine, aveau şi ei acest organ numit *abasa,* dar în loc de a trăi în pace ei şi-au propus să cucerească toate lumile şi toate Galaxiile. Au sfârşit

prin a fi învinşi de către poporul tău care se afla în posesia unei misterioase arme capabile să distrugă orice mijloc de apărare al Sirenienilor. Am venit în lumea voastră pentru a găsi un indiciu care să ne ajute să găsim acea armă şi asta pentru că, în propria noastră lume, un Sirenian care a reuşit să reînvie ne conduce acum poporul şi planeta. A reuşit uşor să pună mâna pe minţile semenilor noştri şi acum se pregăteşte să cucerească toate Galaxiile din lume, trecându-le prin foc şi sabie. Cu timpul va găsi şi micuţa voastră lume. Civilizaţiile multor Galaxii se vor întoarce astfel cu mulţi ani în urmă.

Nu am găsit arma pentru care am venit aici, iar acum orice şansă a dispărut întrucât flota lui Demarzule Sirenianul va sosi aici în curând. Ne-a mai rămas totuşi o singură speranţă. Noi credem că oamenii săi ne vor captura fără a ne ucide, evident cu permisiunea noastră, şi ne va duce în faţa lui pentru a fi judecaţi. Dacă putem ajunge acolo având asupra noastră puterea de distrugere care se află în *abasa,* s-ar putea să fim în stare să îl înfrângem. Poţi să ne ajuţi grefând în trupul unuia dintre noi această *abasa?*

Dreyer traduse cât se poate de repede discursul rapid al lui Underwood în timp ce Jandro stătea întins cu ochii închişi de parcă ar fi dormit un somn lipsit de vise. Trecuseră deja câteva minute după traducerea lui Dreyer până în clipa în care Jandro deschise iarăşi ochii.

Vocea îi era atât de înceată încât Dreyer trebui să se aplece pentru a auzi ce spune acesta.

— Ciudată povestea pe care mi-ai spus-o, zise Jandro, însă mă impresionează faptul că este adevărată. În ceea ce priveşte cererea voastră răspunsul este: NU. Este absolut imposibil pentru voi să vi se dea *abasa* aşa cum facem cu cei tineri din rasa noastră. Nu îmi este posibil să fac aceasta grefă pentru câţiva dintre voi, dacă aş putea, însă *abasa* nu poate fi instalată decât în cei foarte tineri. Modul de folosire al *abasei* este asemănător cu cel al organelor mersului sau vorbirii. Durează ani de zile până când formele rudimentare grefate se transformă în veritabile organe, iar abilitatea şi îndemânarea de a le folosi cere mult mai mult decât în cazul unor deprinderi normale. Deşi sunt instalate în noi încă din fragedă copilărie, majoritatea atingem, şi chiar depăşim pragul maturităţii, înainte de a ne deprinde cu folosirea lor adecvată şi la capacitatea

maximă. Acest motiv este singurul care face imposibilă pentru voi folosirea acestor organe.

Stând în picioare lângă marginea patului ochii lui Underwood îi întâlniră pe cei ai Illiei şi se priviră, parcă, la nesfârşit În ea găsi puterea de a suporta crudul adevăr rostit de Jandro. Ochii Illiei îl asigurau că poate mai există o şansă încă.

— În timp, rasa voastră se va dezvolta şi va învăţa cum să folosească *abasa,* continuă Jandro, însă până atunci sute de generaţii se vor stinge şi altele noi se vor naşte. Din ceea ce am putut vedea şi înţelege de la poporul vostru mă întreb firesc cum va arăta lumea voastră dacă fiecare dintre voi ar poseda puterea de a ucide atunci când doreşte, tăcut, şi fără ca cineva să observe acest lucru. Nu ştiu care este răspunsul la această întrebare, însă vă cer să vă răspundeţi voi înşivă. Chiar faptul ca nu aţi dezvoltat încă *abasa* arată că nu sunteţi pregătiţi pentru a o avea.

Cei din civilizaţia Dragbora trăiesc în pace nu pentru că sunt deţinătorii unei asemenea teribile arme; ei pot vieţui cu aceste puteri deoarece, înainte de toate, au învăţat cum trebuie să trăiască în pace între ei. Nu puteţi înţelege cum de puterea vieţii este parte integrantă a *abasei* Este mai degrabă una din funcţiile care le însoţesc pe celelalte mult mai puternice şi mult mai utile, despre care însă, bineînţeles, voi nu ştiţi nimic. Mă întreb dacă vă doriţi într-adevăr *abasa,* presupunând că acest lucru este posibil, îşi încheie Jandro discursul.

— Pentru rasa noastră? Nu! spuse Underwood cutremurându-se numai la gândul că fiecare om de pe Pământ ar putea deţine această putere instantanee şi nedetectabilă a morţii, pe care să o reverse asupra vecinului său. Ai dreptate în această privinţă Jandro. Oricare ar fi puterile pe care le are *abasa* noi nu am putea trăi cu ele. Însă Demarzule reprezintă un pericol exterior ce nu-şi are locul în procesul evoluţiei noastre ca rasă. Nu avem niciun mijloc de apărare împotriva lui. Dacă puterea de a ucide care zace în *abasa* poate fi folosită pentru a-l distruge, acest fapt reprezintă singura noastră şansă de a opri ameninţarea teribilă pe care el o reprezintă.

Cu toate astea tu spui că este imposibil. Acest lucru înseamnă pentru noi lipsa oricărei speranţe împotriva barbarismului care va distruge civilizaţia noastră, ca să nu mai spun că acelaşi pericol le pândeşte şi pe celelalte rase din Galaxie, inclusiv pe a

voastră.

În timp ce Pământenii îşi fereau privirile uitându-se doar la Jandro, în cameră nu se auzea decât zgomotul respiraţiei lor.

— Poporul nostru nu merită această năpastă care se numeşte Demarzule şi nici dorinţa Sirenienilor pentru supremaţie, spuse încet Jandro. Şi ceea ce ai spus despre pericolul care pândeşte restul Universului este adevărat. Într-un fel Dragbora poartă răspunderea pentru această situaţie. Demarzule este un produs al culturii Dragboreano-Sireniene.

Strămoşii mei ar fi trebuit să se asigure de dispariţia totală a ramurii Sireniene. Poate că există însă vreun fel în care să vă pot ajuta.

— Ne poţi ajuta? întrebă nerăbdător şi plin de neîncredere Underwood.

— Mai am încă puţin de trăit. Merită dacă în această oră care mi-a mai rămas din viaţă pot ajuta la distrugerea lui Demarzule, sau cel puţin să vă ajut pe voi să faceţi asta. Dacă este vreunul dintre voi dispus să-şi asume acest risc vă voi ajuta.

— Niciun risc nu e prea mare în cazul acesta. Ce poate fi însă de făcut?

— Din câte ştiu eu acest lucru nu s-a mai făcut până acum, însă ar putea fi posibil să-ţi transfer ţie propria-mi *abasă.*

Dreyer traduse oferta lui Jandro, plimbându-şi privirea de la Illia la Underwood. Ceva ce semăna a speranţă părea a i se ivi din nou în ochi. Underwood înţelese ce se întâmplă:

— Un set complet dezvoltat de organe *abasa* transferat în corpul meu! Trebuie să fie unul capabil, aproape de nivelul lui Demarzule, care să-l înfrunte. Illia…

Faţa acesteia era însă albă ca varul:

— Este imposibil, Del! Nu pot face o astfel de operaţie fără ca în prealabil să cunosc anatomia acestor oameni. Nu pot să o fac!

— Trebuie să fie făcută, Illia. Merg pe mâna ta de excelent chirurg.

— E absolut ridicol ce spui. Nu am niciun fel de aptitudine sau înzestrare pentru un caz ca ăsta. Spuneţi-i asta Dr. Dreyer. Nu se poate aştepta la atât de mult din partea mea.

— Nu ştiu Illia, spuse semanticistul. Mie mi se pare că faci o confuzie între capacităţile tale de chirurg şi propriile-ţi emoţii. În aceste condiţii nu îţi poţi face o evaluare corectă.

Illia îşi muşcă buzele ca să nu răbufnească. Apoi, într-un târziu spuse:

— Nu-mi cere să fac imposibilul, Del. Am văzut procedura lor de lucru atunci când am fost martorii acelei operaţii. Ea nu poate fi făcută fără o practică îndelungată. Şi nu în cele din urmă, ci dimpotrivă, nu pot să-ţi fac ţie această operaţie.

Ca şi când ar fi înţeles sensul scurtei lor conversaţii, Jandro interveni în discuţie:

— Va fi foarte dificil ca instalarea să aibă succes pentru că, într-adevăr, nu eşti familiară cu anatomia *abasei,* însă eu te pot ajuta. Te pot ghida şi îţi pot îndruma mâinile chiar în punctul în care nervii ce aparţin organului *tri-abasa* trebuie tăiaţi. Vei reuşi, dacă îmi vei permite, să îţi fiu ghid în această încercare.

Underwood o privi fix pe Illia: faţa acesteia era la fel de galbenă precum părul.

— O să încerc, Del, spuse într-un târziu.

Vestea despre experimentul ce urma să aibă loc se împrăştie rapid printre membrii echipajului, iar importanţa lui fu întâmpinată cu un soi de veneraţie ca şi când Underwood ar fi urmat să plece curând din mijlocul lor păşind într-un tărâm nebulos unde ei nu aveau acces. Iar atitudinea lor de veneraţie era amplificată de faptul că acest experiment putea însemna moartea lui.

La câteva minute de la luarea deciziei, asistenţii purtau înspre sala de operaţii cele două paturi în care, sub cearşafuri, se întrevedeau formele trupurilor lui Jandro şi Underwood.

O pace stranie părea a se fi aşternut peste chipul lui Jandro. Underwood auzise şi văzuse resemnarea de pe chipurile oamenilor în faţa morţii, însă nu-şi imaginase că poate exista calmul şi serenitatea ce-l cuprinseseră pe Jandro. Acest lucru avea asupra sa un efect liniştitor care-l făcu să renunţe la gândul posibilei sale morţi sau schilodiri ce putea surveni în urma operaţiei.

Se gândea doar la misiunea care, o dată ce va fi căpătat miraculoasele puteri Dragboreene, urma să fie doar a sa.

Orice nelinişte ar fi avut Illia, aceasta dispăru în clipa în care se află în faţa lui Underwood. Culoarea albă a halatului său sterilizat, ca şi a măştii pe care o purta, mascau personalitatea şi sentimentele care o încercau, lăsând să se vadă doar trăsăturile chirurgului experimentat.

În timp ce i se injecta anestezicul Underwood îi zâmbi şi îi spuse: – Când mă voi trezi îţi voi spune cum este să te simţi ca unul dintre Dragboreeni.

Pe masa de operaţie alăturată, Akers îl pregătea pe Jandro pentru etapa preliminară de tăiere în vederea expunerii organelor *abasice.* După asta li s-a cerut tuturor prezenţi să-şi lase minţile să fie pătrunse de cea a lui Jandro. Era o experienţă cu totul nepământeană, însă îşi eliberară minţile simţind cum, gradual, îndrumările venite de la Jandro le pătrundea în creier.

Pentru o fracţiune de secundă, mâna Illiei tremură atunci când atinse cu scalpelul electronic carnea de la baza craniului ras al lui Underwood. Pielea era aspră însă nervii ei nişte fire de oţel.

Cu o viteză în creştere, Akers şi Illia făcură inciziile necesare în cele două corpuri. Mâinile li se mişcau cu siguranţă, de parcă le-ar fi folosit Jandro, însă, cu ochii lor.

Incizia a fost făcută în craniul lui Underwood. Creierul ce pulsa în ritm normal era acum întru totul expus. Preţ de o clipă Illia se concentra ascultând instrucţiunile ce-i parveneau de la Jandro.

După care, rapid, scalpelul tăie o bucată îngustă lipsită de sânge printr-o secţiune de ţesut neobişnuit.

Se mută apoi spre cealaltă masă de operaţie şi se uită atent la incizia făcută de Akers în capul lui Jandro. Făcu o pauză, ascultând în continuare sfaturile Dragboreanului.

— Acesta este pasul final. Nu mai am puterea de a vă îndruma în continuare. Fii atentă la instrucţiunile mele şi vei reuşi.

Lucruri şi cuvinte de neînţeles i se revărsau în minte ca nişte flash-uri, ca şi fotografii ale operaţiei deja executate şi ale celei pe care urma să o facă şi în care cele două organe abdominale trebuiau transferate. Illia ştia acum că fiecare dintre aceste imagini vor reveni la momentul oportun pentru a o ghida înspre nefamiliarele cărări.

— Începeţi, ordonă brusc Jandro. Eu am să mă retrag în *seaa-abasa.* Adio!

Acea curgere de picturi încetă şi Illia se simţi brusc singură asemeni unui copil pierdut în mijlocul unei teribile furtuni. Nimic nu o mai susţinea acum în ceea ce avea de făcut, totul depinzând de propria-i îndemânare şi de instrucţiunile primite telepatic.

Şovăi, pentru o clipă, apoi şopti un singur nume:

— Del, Del!

Akers o privea extrem de atent aşa cum stătea în faţa organului ciudat ce zăcea în creierul rotund al Dragboreanului.

Însă nu era deloc ciudat. Îi cunoştea atât constituţia cât şi anatomia, precum şi complexele conexiuni ale nervilor, conectate la creier. Îi erau atât de clare şi familiare de parcă le-ar fi studiat ani întregi.

Un val de bucurie şi de încredere o cuprinse. Era, într-adevăr, singură, însă acest lucru nu mai conta. Numai ea poseda abilitatea de a duce la bun sfârşit această operaţie al cărei rezultat îl aştepta o lume întreagă.

Scalpelul pe care îl ţinea în mână intră în incizie şi atinse carnea cu un instrument asemeni unui ac de gămălie distructiv prin care îndepărtă ţesutul de pe nervii albi, delicaţi, ce serveau organele *abasice*.

O oră întreagă şi apoi încă una, Akers privi fascinat, fără să-şi creadă ochilor, cum Illia eliberă filamentele ce legau cei douăsprezece nervi separaţi, după care tăie artera şi umplu vasele cu soluţia chimică ce urma să hrănească celulele până în clipa în care sângele lui Underwood avea să circule prin ele.

La sfârşit nu mai rămăsese de făcut decât separarea ţesuturilor care ţineau organele la locul lor. Illia le tăie şi-şi afundă mâinile în compusul protector, sterilizat, ce fusese preparat la instrucţiunile lui Jandro. Reuşi să cuprindă organul pe care îl ridică apoi şi-l introduse rapid în porţiunea corespunzătoare din creierul lui Underwood.

Această fază a operaţiei dură mai puţin de o jumătate de oră.

Vasele de sânge trebuiau pregătite pentru a fi de folos noului organ din corpul lui Underwood, iar cei douăsprezece nervi trebuiau, de asemenea, conectaţi acestuia într-un loc în care nu existaseră vreodată.

Mai trecură încă două ore până când reuşi să închidă rana din capul lui Underwood.

Când, în sfârşit, lăsă acul cu ajutorul căruia făcuse cusăturile, mâna Illiei începu să tremure şi tot corpul îi era cuprins de frisoane.

— Nu putem amâna pentru un timp celelalte proceduri? întrebă Akers. Sunt sigur că nu mai rezişti la încă două astfel de intervenţii.

— Mi-e teamă că ţesuturile se vor degrada prea mult dacă întârziem. Ce bine ar fi dacă aş fi fost la fel de rapidă ca şi chirurgii Dragboreeni. Ce fel de oameni trebuie să mai fie. Fă-mi o injecţie cu neostrină şi fă-ţi şi ţie una. Continuăm.

Akers nu avea nimic împotrivă însă nu credea că Illia va mai rezista să efectueze încă multe ore de chirurgie cu precizia şi acurateţea de care era nevoie.

Oricum, după un moment de odihnă şi după injectarea drogului stimulativ, Illia se întoarse înspre cele două mese din sala de operaţie pentru a continua. Încă o dată, Akers făcu inciziile preliminare.

În centrul de comandă grupul de lideri aşteptau veştile într-o totală inactivitate, însă foarte nervoşi. Terry Bernard se plimba întruna prin cameră cu părul lui roşu răvăşit ca o flăcări Phyfe stătea la unul din tablourile de observaţie aşteptând iminenta sosire a flotei lui Demarzule.

Dawson stătea pe scaunul lui de căpitan manevrând butoanele inactive ale pupitrului de comandă. Cel mai calm dintre toţi părea a fi Dreyer care stătea, pur şi simplu, în scaunul de navigare şi fuma impasibil trabuc după trabuc, punând la grea încercare sistemul de ventilaţie al navei.

Terry arunca nerăbdător o privire înspre ceas şi se opri din plimbare spunând:

— Au trecut mai bine de douăsprezece ore de când Underwood se află în sala de operaţie. Nu credeţi că trebuie să o întrebăm pe Illia?

— Nu exista decât două alternative, zise Dreyer, succesul sau eşecul. Faptul că am putea-o întreba nu va asigura succesul transferului. Este mai bine să stăm şi să aşteptăm.

Mason urmărea nerăbdător rapiditatea cu care flota inamică se îndrepta înspre ei. Nimeni nu ştia ce avea să se întâmple în clipa în care flota de luptă avea să sosească şi să înconjoare nava-laborator *Lavoisier,* însă nu mai aveau prea mult de aşteptat. Navele inamice se aflau doar la câteva ore distanţă de planetă.

Ca şi când ar fi fost ghidată de o minte unică, nava se întoarse încet sub cerul întunecat, conform planului stabilit la întrunirea convocată de Underwood şi pregăti o direcţie pentru a lansa balonul de lumină care în mod normal marca şi certifica prezenţa scutului de forţă sub care se ascundea *Lavoisier.*

Pentru membrii echipajului care asistau la manevră era înspăimântător, datorită rotaţiei, să vadă cum navele inamice se apropiau brusc, gata de aterizare. Simultan, un adevărat mănunchi de Raze Atomice se îndreptară spre sfera de lumină însă nu pentru a distruge nava, ci pentru a o împiedica să părăsească planeta. În spaţiu această operaţiune nu ar fi putut să fie făcută atât de uşor, însă aşa cum *Lavoisier* zăcea doar în aparenţă pe acel teritoriu, inamicilor li se păru un lucru extrem de uşor.

Mason îndepărtă nava-laborator de planetă până la o distanţă de la care lumea exterioară, dar moartă, de pe suprafaţa acesteia nu se mai putea zări.

Se întoarse apoi spre ceilalţi şi spuse:

— Gata! Totul a decurs conform planului.

Vraja ce-i cuprinsese pe toţi la auzul acestor cuvinte avea să fie întreruptă câteva minute mai târziu de vocea Illiei prin interfon:

— Operaţia s-a încheiat.

16

Underwood îşi recăpăta conştiinţa, încet dar sigur, ca şi când ar fi răspuns vocii insistente a unui vorbitor invizibil. Aceasta îl chema şi căuta din adâncurile existenţei eterne înapoi pe tărâmul realităţii, dar şi al conflictului. Curios, însă vocea semăna cu cea a lui Jandro.

Deschise ochii şi o văzu pe Illia cu chipul încordat şi alb. Însă, uitându-se la ea, observă cum ochii ei albaştri încep să strălucească şi-i spuse aplecându-se:

— Del! Oh, Del…!

Terry, Phyfe, Mason şi Akers stăteau lângă pat şi priveau nerăbdători.

Durerea începu să apară asemeni unor licăriri repetate însă Underwood reuşi să o îndepărteze zâmbindu-le celor din jurul său, apoi spuse:

— Se pare că ne-am descurcat bine. Mă întreb ce pot face acum având aceste mecanisme în mine. Crezi că vor funcţiona, Illia?

Aceasta se ridică plină de energie şi-i răspunse:

— Nu ai de unde să ştii sau să afli asta pentru o vreme. Am de gând să te adorm şi să te pun undeva la rece pentru douăzeci şi patru de ore. Dă-mi braţul.

Se întinse apoi după un ac hipotermic aflat pe masa de lângă pat. Pentru Underwood totul i se părea ca şi când ar fi mers prin întuneric împiedicându-se, încercând să scape de un invizibil urmăritor. Însă, brusc, realiză şi ştiu că nu era deloc nevoie să fugă. Îngheţarea afecta sistemele mai sensibile ale corpului său însă, dacă el nu dorea, aceasta nu-i putea afecta organele *abasice.*

Se opri din alergare şi privi cum înzestrările comune oamenilor, cele cu care se născuse încetau să funcţioneze în timp ce el se afla parcă în interiorul trupului său complet imun. Era ca şi când ar fi putut păşi afară din sine şi s-ar fi putut uita la Underwood, pentru ca apoi, brusc, exact acest lucru să se şi întâmple. Putea vedea camera şi pe oamenii de ştiinţă care-l vegheau, precum şi pe Illia care îi veghea atentă respiraţia şi bătăile inimii. Se putea vedea pe el însuşi stând cu ochii închişi. Curios, însă nu putea identifica locul din care putea zări toate aceste lucruri. Pentru moment crezu că se află undeva sus, aproape de tavan, privind în jos, însă nu putea fi aşa întrucât vedea în acelaşi timp şi podeaua şi cei patru pereţi. Scena se asemăna unei picturi sau unei imagini realizate cu ajutorul unor lentile având un unghi solid de percepţie de trei sute şaizeci de grade. Se întrebă apoi dacă putea trece dincolo de pereţii camerei şi observă că îi este foarte uşor să facă acest lucru. Exista o anumită neîndemânare, e drept, datorată lipsei de experienţă şi stării care-i sporea în faţa zidurilor, unde avea momente de claustrofobie de teama de a nu fi prins între tablourile de metal, însă totul se rezolva într-o clipă şi reuşea rapid să pătrundă dincolo.

Se îndreptă spre centrul de comandă acolo unde îl găsi doar pe Dreyer, ce rămăsese imperturbabil să-şi fumeze în continuare trabucul în scaunul de navigator. Underwood dorea să comunice cu semanticistul numai că nu era sigur despre modalitatea în care o putea face.

Era ca şi cum ar fi încercat să vorbească având gura plină de bomboane.

Însă Dreyer privi în jurul său simţind ceva. Îşi scoase trabucul din gură şi privi cu gura căscată înspre cel nevăzut ce urma să-i

vorbească.

— Dreyer, mă poţi auzi?

— Underwood! Ai reuşit!

— Da, însă a durat ceva. Până acum totul mi se pare ca şi când m-aş plimba printr-o mlaştină însă, încet – încet, încep să mă obişnuiesc.

— Este minunat – absolut minunat! spuse dintr-o suflare Dreyer. Nu am îndrăznit să sper că voi mai putea să îţi aud vreodată vocea. Unde te afli?

— Ei, asta e o întrebare dificilă. Teoretic mă aflu în stare de inconştienţă în camera de lângă sala de observaţii, injectat cu neomorfină astfel încât să fiu păstrat pentru odihnă timp de douăzeci şi patru de ore. Illia şi ceilalţi se află acolo privindu-mă. Simţurile *abasice* nu sunt deloc afectate de drogul injectat. Se pare că mă pot plimba prin orice cotlon doresc. Amuzant este însă că nu pot să captez exact un punct de vedere, adică locul din care văd. Parcă nu m-aş afla nicăieri. Nu în ultimul rând, însă, simţurile mele percep orice sunete sau obiecte aflate la distanţă – inclusiv pe cele ale corpului meu.

— Poţi să-mi citeşti gândurile atunci când nu vorbesc? Jandro era în stare să facă asta.

Underwood râse:

— Nu ştiu dacă pot sau nu. Încerc, dar tot ce recepţionez este static şi încâlcit. Sunt sigur că aceste organe au o mulţime de funcţii la care noi, pământenii, nici măcar n-am visat vreodată. Sper să pot învăţa să le folosesc pe toate.

— Ce ai de gând acum? Ai nevoie de timp pentru a exersa şi a studia aceste funcţii şi calităţi?

— E nevoie de ceva timp, însă nu într-atât cât aş fi avut în realitate nevoie dacă nu ar fi fost transferate în corpul meu organele naturale ale lui Jandro. Cu toate acestea vorbim despre un lucru la care nu ne-am gândit până acum.

— Şi care este acesta?

— Încă mai putem căuta arma secretă a civilizaţiei Dragbora, cea pentru care am venit aici. Cu aceste noi simţuri şi puteri pe care le am pot păşi dincolo de interiorul navei. Nu ştiu dacă pot acoperi astfel întreaga suprafaţă a planetei, dar dacă nu se va putea, va trebui să ne mutăm cu nava astfel încât să mi se asigure aria de acoperire şi explorare de care am nevoie. Totul se va desfăşura lent pentru că sunt singurul ce poate face acest

lucru însă, până la sfârşit, lucrurile se pot schimba. Exersând, voi putea face mai repede ocolul planetei.

— Mă întreb dacă ne va fi posibil aşa ceva în prezenţa flotei lui Demarzule, sau nu ştiai că aceasta se află deja aici? şi Dreyer arătă cu degetul înspre ecranul plat.

— Nu am ştiut. Ce pun la cale?

Apoi, brusc, Underwood realiză că pusese o întrebare stupidă. Dreyer nu avea cum să ştie mai multe decât el, din moment ce toate mijloacele de comunicare cu exteriorul fuseseră tăiate.

Cu toată forţa pe care o putea aduna, îşi îndreptă noile sale puteri în spatele sondei navei-laborator, afară pe suprafaţa planetei unde domnea contrastul dintre căldură şi frig. Era ca şi cum s-ar fi avântat sus de tot în spaţiu, întrucât putea vedea acum întreaga planetă Dragbora şi flota lui Demarzule.

Simţurile sale se revoltară văzând aceste lucruri. Nava-laborator era complet înconjurată de mijloace de distrugere extrem de eficace. Marele oraş al Dragboreenilor fusese transformat într-o imensă ruină de către cele douăzeci de nave nenorocite care roteau încet, tacticos chiar undele puternice ale Razei Atomice asupra clădirilor din apropiere. Chiar în clipa în care Underwood privea toate acestea, flota se îndreptă spre un alt oraş aflat doar la câţiva kilometri distanţă, evident, tot pentru a-l distruge.

Underwood nu putea pricepe scopul ce se ascundea în spatele acestei turbate şi absurde furii de a transforma totul în ruina. Poate că, acum când oamenii de ştiinţă erau încolţiţi, flota Terestră spera să distrugă arma secretă ce l-ar fi putut distinge pe Demarzule.

În câteva ore, toate marile oraşe ale lumii de pe această planetă aveau să fie transformate într-un morman de lavă îngheţată.

Se întreba dacă ar fi bine sau nu să intre în interiorul acestor nave ucigaşe şi să-i doboare pe membrii echipajelor acestora. Raţiunea îi spuse însă repede că nu aceasta era calea, pentru că era încă un începător în a folosi marile puteri cu care de-abia fusese înzestrat.

Dacă ar fi fost să se expună prin asemenea atacuri navele inamice ar fi transmis imediat mesajul pe Pământ, iar Demarzule ar fi putut atunci identifica cu uşurinţă metodele folosite împotriva oamenilor săi şi ar fi fost pregătit pentru

înfruntarea care avea să urmeze.

Underwood ştia cât de mult urma să-i afecteze pe Terry şi Phyfe distrugerea acestor comori arheologice însă mult mai important decât orice altceva, şi trist, în egală măsură, ar fi fost pierderea oricărei şanse de a mai căuta arma secretă pentru care veniseră în această lume.

Îşi îndreptă apoi simţurile spre sfera luminoasa a scutului sub care se afla ascunsă nava *Lavoisier.* Suprafaţa strălucitoare a acesteia era singurul lucru din marele oraş care nu fumega din cauza distrugerilor provocate de incendii.

În timp ce o privea, şocul înţelegerii adevărului îl cuprinsese. În zborul său impetuos pe deasupra planetei, uitase de lucrul cel mai important dintre toate.

El – sau cel puţin simţurile lui – *străpunseseră celula impenetrabilă a scutului protector.*

O frică bruscă se amestecă cu înţelegerea acestui fapt. Se putea întoarce înapoi prin acelaşi scut? Cum de reuşise, în primul rând, să treacă de această barieră? Matematic, pentru ca o cantitate de energie să fie transferată dintr-o parte în cealaltă a scutului, era imposibil. Oare simţurile şi funcţiile căpătate erau într-adevăr atât de puternice?

Îşi forţă apoi reintrarea prin scutul protector aşteptând ca impactul să se producă – însă nimic de genul ăsta nu se întâmplă. Apoi se regăsi în interior, privind dinăuntru spre bolta luminoasă şi spre nava care se afla acolo. Parcă mintea îi fusese brusc cuprinsă de foc şi de o uriaşă energie, în legătură cu semnificaţia acestei descoperiri atunci când se năpusti în centrul de comandă.

Acum, acolo, alături de Dreyer se aflau şi ceilalţi. Mason şi câţiva dintre oamenii săi se străduiau din răsputeri să repună în funcţiune câteva dintre sondele senzoriale, profitând de faptul că atacul inamicului încetase pentru moment.

— Am găsit-o! strigă Underwood. Avem acum arma pe care cei din Dragbora au folosit-o împotriva Sirenienilor!

Illia ţipă cuprinsă de panică şi cu nervii întinşi la maxim recunoscând vocea lui Underwood. Mason se răsuci dezorientat şi speriat la rândul său.

— Underwood! Unde eşti?

— Îi putem lovi oriunde se vor ascunde, răspunse acesta. Indiferent unde Demarzule va încerca să-şi ia zborul îl voi găsi.

Nu există niciun loc în Univers unde să se poată ascunde de mine!

17

Corpul fizic al lui Underwood se recupera încet în urma operaţiei severe la care fusese supus. Cu toate acestea era imun la orice durere, întrucât, posedând acum funcţiile *abasice,* era ca şi cum ar fi avut un cu totul alt corp. Putea închide toate canalele omeneşti posibile şi totuşi să continue să existe doar prin intermediul simţurilor *abasice.*

În timp ce flota lui Demarzule se rotea peste planetă distrugând fără rost tot ce întâlnea în cale, Underwood îşi petrecea timpul exersându-şi noile sale puteri. Treptat, reuşi să înţeleagă unele dintre proprietăţile şi funcţiile acelor organe. *Tri-abasa* era organul senzorial, situat la baza craniului său cu ajutorul căruia putea percepe şi localiza orice trăiri şi senzaţii, indiferent cât de departe se produceau acestea. Erau pe deplin controlabile ca efect subiectiv, cum de altfel şi descoperise atunci când trecuse dincolo de interiorul navei. Deşi nu era conştient de frigul interstelar acesta nu avea niciun efect asupra corpului său sau aparaturii sale senzoriale.

Dor-abasa era organul comunicării, însă pentru a putea transmite şi privi efectele senzoriale, aceasta trebuia să funcţioneze în combinaţie cu *tri-abasa.*

Aşadar, aceste două organe puteau, laolaltă, nu numai să transmită mesaje simple, dar să şi emită efectiv senzaţiile sau stările de căldură, răceală, sunet şi lumină. În plus, tot aceste două organe erau capabile de a ucide rapid şi tăcut.

Marele mister pe care Underwood trebuia să îl dezlege era acela de a afla cum se puteau produce efectele ultime menţionate. Făcu un astfel de experiment îndreptându-şi plin de elan aceste puteri asupra unui sistem nervos artificial conectat la o reţea de fire. A putut observa astfel, fără nicio îndoială, cum un puternic câmp electric se stârnise, câmp ce avea însă acum proprietăţi pe care fizicianul nu le mai întâlnise vreodată. Nepăsător şi total indiferent Underwood continua să-şi exerseze noile capacităţi şi descoperi că putea mări puterea acelui câmp pe care-l crease de fiecare dată când încerca acest lucru. Dacă

era necesar, o înţelegere deplină a felului în care aceste capacităţi distrugeau ţesuturile nervoase avea să vină cu siguranţă, însă, putea aştepta până când şi-ar fi atins obiectivele de pe Pământ.

Cel de-al treilea organ *seaa-abasa* era cel mai straniu dintre toate. Puternic şi sigur conectat cu celelalte organe prin nişte canale de nervi, părea a nu avea nicio funcţie. Jandro se referise la el ca la un receptacul al vieţii. Se părea că este vorba despre o credinţă a celor din Dragbora conform căreia tot ce reprezenta un individ putea fi atras în această *seaa-abasa* atunci când moartea se apropia.

Cu nesfârşite milenii în urmă, arta reconstrucţiei artificiale a unor corpuri în care organul acesta să fie plasat se pierduse, însă Dragboreenii au continuat să trăiască cu speranţa redescoperirii acestei cunoaşteri vitale.

Aceasta era explicaţia lor pentru conservarea acelor nenumărate *seaa-abasa,* fiecare familie posedând o vastă colecţie de organe ale strămoşilor începând chiar din perioada expulzării lor de pe planeta-mamă. Oamenii de ştiinţă nu ştiau însă care sunt, cu adevărat, fundamentele acestei teorii. Aparent, o astfel de reînviere nu fusese niciodată realizată, însă, cu toate astea, cu fiecare moarte *seaa-abasa* era scos din corp cu un soi de religiozitate şi apoi conservat.

Underwood se simţea asemenea unui străvechi gladiator antrenându-se pentru o bătălie în marea arenă, însă nu avea, deocamdată, cu cine să lupte pentru supravieţuire.

Nimeni nu ştia mai bine decât el că, în momentul în care avea să se afle în faţa lui Demarzule şi să-l provoace, s-ar fi putut ca acesta să-i fie egal sau chiar superior în privinţa puterii distructive, pentru că Demarzule avea experienţa necesară.

Exista însă un mijloc de apărare în acest caz, fapt pentru care Underwood îşi concentra întreaga atenţie asupra capacităţilor de care dispunea. *Dor-abasa* avea puterea de a absorbi şi a stoca puterile distructive. Underwood descoperise acest lucru aproape din întâmplare atunci când tehnicienii lui Mason puseseră la punct un echipament pentru a duplica, pe cât posibil, forţa de distrugere. Era slab şi total ineficient însă reacţionă asupra *dor-abasei* iar organul absorbi involuntar această energie.

Underwood se simţea absolut încrezător în faptul că reuşiseră

să găsească temuta armă pentru care veniseră. Era evident că străvechea cultură Dragboro-Sireniană poseda, de asemenea, pentru protecţie, scutul de forţă.

Cuvintele lui Toshmere indicaseră clar acest lucru, însă ei, oamenii de ştiinţă nu pătrunseseră sensurile celor spuse de el: Au găsit un mod de a trece prin barieră. Oamenii noştri cad ca muştele.

Deşi antrenaţi în metodele fizice de gândire, aceştia trecură cu vederea orice forţă, precum s-a dovedit aceea a *abasei* Dragboreenilor.

Mai exista încă un lucru care îl îngrijora pe Underwood şi acesta era posibilitatea de a produce efectele armei *abasice* cu ajutorul mijloacelor electronice. Deşi oamenii de ştiinţă eşuaseră aproape total în încercarea lor de a face asta, Underwood se întreba însă dacă cei de pe Pământ, aflaţi sub comanda lui Demarzule, nu reuşiseră asta.

Oricum, ca un argument în favoarea oamenilor de ştiinţă, se afla faptul că, deşi poseda o vastă şi cuprinzătoare cunoaştere ştiinţifică, Demarzule rămânea totuşi doar un dictator, nu un politician. Demarzule nu era un om de ştiinţă.

În cea de a treia zi de după operaţie, Underwood se simţi în stare să păşească prin navă câteva minute, deşi, cu ajutorul simţurilor *abasice* el fusese tot timpul activ, supraveghind munca desfăşurată în tot acest timp în laborator.

Simţea cum puterile îi sporeau cu fiecare oră care trecea, iar perspectiva noii lumi de puteri fizice şi mentale în care intrase era una copleşitoare. Simţea alte noi şi neîncercate proprietăţi ale organelor pe care nu încercase încă să le experimenteze. Avea însă destul timp pentru acest lucru atunci când urmau să ajungă pe Pământ.

De pe Pământ, flota de luptă era urmărită cu mare atenţie. Focurile turbate trase de pe aceste nave terminaseră cu totul străvechile oraşe, până când Underwood reuşi să se ridice fizic din pat. Cei de la punctul de observaţie raportară că flota se îndrepta acum în direcţia navei-laborator *Lavoisier.*

— Ar fi mai bine să ne îndepărtăm în spaţiu, spuse Underwood. Nu mai avem niciun motiv pentru a mai rămâne aici şi nu vreau, dacă tot suntem în stare să plecăm, să-i lăsăm să ne distrugă din nou toate sondele. S-ar putea să ne ceară să ne predăm şi este mult mai indicat să ne aflăm în adâncimile

spaţiului când ne vor cere asta. Acolo vom putea manevra cu mai multă uşurinţă nava.

Lavoisier se ridică încet de pe suprafaţa planetei având direcţia stabilită spre Pământ, aflat la mai mult de nouăzeci de milioane de ani-lumină distanţi.

Scutul de forţă aflat sub ei strălucea asemeni unei stele şi cu ajutorul sondelor cei care se aflau de veghe văzură cum flota îşi schimbă rapid cursul pornind în urmărirea lor.

Underwood părăsi nava şi lăsă simţurile să rătăcească prin spaţiul din jurul navei. Rămăsese în spaţiu asemeni unui omnipotent observator în timp ce strălucitoarea sferă de lumină pe care o creaseră se grăbea printre ceruri.

În spatele ei soseau douăzeci de nave de luptă puternice, având o putere de accelerare suficientă pentru a ajunge imediat lângă *Lavoisier.*

Dintr-un impuls de mânie, Underwood se îndreptă rapid spre cea mai apropiată navă şi pătrunse în interior. Era nava stindard a flotei Terestre: *Creagor.*

Discipolii care alcătuiau forţele de luptă păreau ca nişte oameni care se născuseră din nou. Nu era în ei nimic din acea atitudine de blazare sau de deziluzie, atitudine constantă pe Pământ până la sosirea lui Demarzule. În schimb, Underwood vedea în ei o atitudine zeloasă, aproape înspăimântătoare. Nimic altceva decât fanatism.

Încercă atunci să-şi imagineze naţiunile Pământului pline de asemenea oameni conduşi de aceeaşi diabolică inspiraţie. I se făcu rău gândindu-se la asta întrucât, chiar dacă Demarzule ar fi fost distrus niciun om sănătos la minte nu ar mai fi putut găsi, preţ de sute de ani de acum încolo, pacea pe Pământ. Prin moarte, Demarzule ar fi putut deveni un martir şi ar fi continuat să trăiască mai puternic decât niciodată în minţile adepţilor săi.

În timp ce Underwood se mişca printre aceşti inamici, avu ocazia sa audă câteva remarci referitoare la *Lavoisier* şi oamenii de ştiinţă de pe navă. Termenii cei mai blânzi cu care aceştia erau caracterizaţi sunau simplu: blasfemiatori şi necredincioşi.

Intră în centrul de comandă unde Amiralul se afla într-o conferinţă cu Căpitanul de pe *Creagor.*

— Am primit ordinele, Căpitane Montrose, spunea Amiralul. Trebuie ca nava şi toţi ceilalţi aflaţi la bordul ei să fie distruse complet.

— Asta înseamnă că renunţăm la a mai lua prizonieri? Amiralul dădu din cap a aprobare:

— Ordinele vor fi transmise imediat întregii flote. Vom ataca combinat cu ajutorul noului distrugător de scuturi de forţă protectoare.

Underwood îngheţă auzind cele spuse. Oare adusese Demarzule cu el cine ştie ce terifiante mijloace de penetrare a scuturilor de forţă şi de a le face absolut inutile?

Acest scut era singurul mijloc pe care-l avea la dispoziţie *Lavoisier,* iar Raza Atomică de la bord avea să fie total ineficientă împotriva celor douăzeci de nave ce o înconjurau.

Underwood auzise deja ordinele primite. Printre oamenii de pe *Creagor* domnea acum tensiunea. Era pentru prima oară când arma avea să fie utilizată împotriva unui inamic, se gândi Underwood, şi văzu cum membrii echipajului erau nerăbdători şi parcă posedaţi de dorinţa de a ucide.

Plecă apoi iute prin interiorul navei în căutarea maşinăriei ce avea să fie îndreptată spre nava-laborator. Nu credea că este posibil să existe ceva care să poată distruge scutul de forţă protector. Însă în clipa în care zări armele ştiu cu siguranţa că ele proveneau de la o civilizaţie care obişnuia odată să depindă de acest scut pentru protecţie. Privi cum membrii echipajului controlau nivelul puterii şi fixau arma spre îndepărtata navă.

Underwood se grăbi să ajungă înapoi pe *Lavoisier* pentru a vedea efectele atacului violent care urma să vină. Scutul de forţă ce înconjura nava strălucea datorită celor douăzeci de raze rozalii care erau toate îndreptate spre el. Când aproape că ajunse, se părea că niciun efect nu se producea însă, brusc, strălucitoarea carapace deveni roşie în timp ce scutul de forţă pierdea din putere. În acea clipă, Underwood înţelese mijloacele prin care distrugătorul funcţiona. Acesta nu penetra scutul, întrucât era imposibil. Însă dezechilibra forţele care susţineau scutul făcându-l să se rotească. Efectul urma să fie următorul: o masă mare de energie avea să pătrundă în generatoarele de pe *Lavoisier* urmând, firesc, ca în scurt timp să le facă scrum, lăsând nava-laborator pradă Razei Atomice.

Nu mai era timp pentru a intra în *Lavoisier* pentru a-i preveni.

Underwood se întoarse cu viteza unei rachete pe *Creagor.*

Acolo, în adâncurile navei îl găsi pe Şeful Operator care dirija toate acele raze înspre *Lavoisier.* Cu toată puterea armelor sale

abasice aruncă o undă devastatoare de energie în canalele nervoase ale individului. Rezultatul se dovedi unul şocant pentru cineva neobişnuit să ucidă. Omul se ridică brusc din faţa tabloului de comandă, nesigur pe el, pentru ca, în final să se prăbuşească peste toate acele butoane pe care le manevra. În Underwood, aflat în criză de timp, nu se produsese nicio reacţie privind această ucidere.

Maşinăria complexă a distrugătorului începu să sfârâie, oprindu-se pe jumătate în zdrăngănitul releelor.

Underwood se mută apoi înspre următorul sector al navei unde puternicele proiectoare ale Razei Atomice îşi aşteptau prada. Îşi prelungi cu atenţie puterile conţinute în *dor-abasa.* Era ca şi cum ar fi simţit traseul pe care îl parcurgea înspre celulele nervoase ale operatorului, şi de acolo în creierul acestuia. Odată ajuns acolo pronunţă un ordin scurt şi sălbatic.

Fără a se îndoi de cele auzite în creier operatorul roti toate mecanismele care ridicară radiatoarele. Acum acestea se îndreptau spre cea mai apropiată navă din flota lor.

— Foc! comandă Underwood.

Degetele operatorului apăsară pe butoane. Raza Atomică izbucni puternic în spaţiu, distruse toate componentele esenţiale ale navei sale şi-i împrăştie fragmentele în abisurile de dedesubt. Unele din aceste fragmente se izbiră şi de alte nave provocându-le daune şi schimbându-le direcţia de zbor.

Timp de o clipă de la producerea catastrofei, comandanţii flotei amuţiră, neştiind ce să facă în timp ce confuzia se împrăştia rapid printre echipaje.

Ţipetele isterice ale operatorului care apăsase pe butoane umpleau acum camera.

— Nu eu am făcut asta! ţipă el. Ceva m-a făcut...

Unele dintre nave se aflau încă în plin atac asupra laboratorului *Lavoisier,* iar Underwood nu ştia cât timp mai aveau să reziste aceştia din urmă. Se grăbi apoi înspre următoarea navă unde, deşi mai puţin panicată, mulţimea aflase despre cele întâmplate. Underwood porni în căutarea navei de unde se efectuau tragerile. Îşi croi din nou drum spre creierul operatorului aflat la serviciu şi îndreptă proiectoarele în altă parte. De această dată ţinta era puternica navă amiral *Creagor.* Operatorul privi cu oroare cum imensa coca a navei stindard îi apăru pe ecran şi, cu toate acestea, precis şi fără

nicio ezitare, degetele sale fixară armele chiar pe centrul ţintei, apoi apăsă pe butoane.

Fără niciun sunet un imens mănunchi de flăcări izbucni acolo unde, până nu de curând, se afla acel leviatan al spaţiului. Ecranele de pe celelalte nave fuseră pentru moment închise şi asta din motive de protecţie pentru a fi apoi redeschise şi a reda celor din flotă dezastrul provocat. Obiectivul fusese îndeplinit. Distrugătoarele raze de pe celelalte optsprezece nave rămase în funcţiune dispărură, flota pornind în căutare de supravieţuitori.

Underwood simţi momentul prielnic şi îşi extinse puterile până când acestea înconjurară întreaga flotă. Apoi începu să vorbească auzit de fiecare membru al navelor rămase încă intacte:

— Oameni de pe Pământ! Aţi jurat supunere şi loialitate lui Demarzule, Sirenianul, din cauza puterii sale. Acum veţi jura credinţă unei alte puteri, capabile să-l distrugă pe Demarzule odată pentru totdeauna. I-am ucis pe semenii voştri fără să vă puteţi opune şi am distrus două din cele mai puternice nave ale voastre, însă, cu toate acestea, niciunul dintre voi nu m-a putut vedea. Nu cunoaşteţi felul în care reuşesc să pătrund în mijlocul vostru şi nici cum reuşesc să mă fac auzit de voi.

V-aţi trădat şi v-aţi făcut de ruşine rasa din care faceţi parte în favoarea unui extraterestru care a distrus şi ruinat lumi şi galaxii. Vă faceţi vinovaţi de cea mai înaltă trădare în faţa umanităţii. Ce v-a îndrumat la o asemenea infamie?

Puteţi să vă alăturaţi acum forţelor care-l vor şterge de pe faţa Pământului şi a Universului pe monstrul de Demarzule! Puteţi accepta conducerea celui mai puternic sau veţi fi distruşi. Alegeţi!

Tăcerea domni câteva momente în interiorul celor optsprezece nave, apoi se stârni un zgomot ca la balamuc.

Underwood se retrăsese deja din mijlocul flotei şi se reîntoarse în camera de comandă de pe *Lavoisier.* Aici domnea disperarea. Mason intuise corect natura armelor cu care fuseseră atacaţi.

Deşi trupul său fizic încă zăcea în camera în care fusese lăsat să se odihnească, membrii echipajului se obişnuiră repede cu vocea ce le răsuna acum în creiere. Pe scurt, Underwood le povesti ceea ce făcuse. Când termină, spuse:

— Care sunt, dacă sunt, daunele provocate navei, Mason?

— Numai două generatoare de capacitate mică au cedat. Nu vom rezista însă unei rafale asemenea acesteia. De unde au făcut rost de aceste maşinării?

— Nu ştiu. Este posibil ca ele să fie realizarea lui Toshmere. Chiar dacă acesta nu a dus-o la bun sfârşit este sigur că, având îndrumarea lui Demarzule, oamenii de ştiinţa de pe Pământ au reuşit să termine treaba. Nu putem şti.

Lucrul cel mai important acum este că avem în spatele nostru o adevărata fortăreaţă distrugătoare. Pentru moment suntem în avantaj, însă nu sunt sigur de ceea ce se va întâmpla când se vor regăsi şi întruni pentru a lua o decizie.

Dacă nu acceptă ultimatumul pe care l-am dat s-ar putea să fim o pradă sigura.

— Şi dacă va fi, într-adevăr aşa, cum ne vom descurca cu o flotă întreagă de fanatici şi de idioţi?

— Vom avea nevoie de fiecare aliat pe care-l putem găsi. Este sigur că, înainte de a-i avertiza, vestea despre dezastrul produs a ajuns pe Pământ. Demarzule ştie că venim şi este conştient de puterile pe care le am. Fără îndoială că va trimite nave de interceptare rapide şi super-puternice pentru a ne nimici. Dacă putem căpăta controlul asupra acestor optsprezece nave le putem opune pe ele atacului care urmează şi poate aşa vom reuşi să ne strecurăm prin apărarea Terestră. Nu contează ce se va întâmpla cu fiecare dintre noi – important este să mă apropii suficient de Demarzule pentru a-l pune în încurcătură.

Chiar în acel moment Căpitanul Dawson se apropie de Mason. Un mesaj din partea flotei. Se predau necondiţionat.

18

Motoarele auxiliare au fost scoase şi îndepărtate din coca navei stindard, *Creagor,* acum distrusă. Instalate apoi la bordul lui *Lavoisier* ele puteau cu uşurinţă să aducă nava-laborator la o viteză comparabilă cu aceea a celei mai rapide nave din flotă. Aşa încât cu mica nava-laborator *Lavoisier* pe post de navă-amiral devastata dar reorganizata flotă se reîntorcea încă o dată pe Pământ. Pe măsură ce zilele tot mai lungi se scurgeau, iar ei se îndreptau cu o viteză incredibilă spre Terra, fizicienii şi inginerii transformară *Lavoisier* într-o veritabilă armă mortală,

egală cu oricare dintre navele din flotă. Fuseseră instalate noi şi mult mai puternice Raze Atomice, iar distrugătoare masive fuseseră construite în zonele de dinainte spre a fi folosite în scopuri mult mai paşnice.

În timp ce ei se năpusteau în infinitul spaţiu, Underwood se muta de pe o navă pe alta cu ajutorul simţurilor *abasice,* testând, examinând şi alegând pe fiecare dintre membrii echipajelor de luptă.

Dacă şi-ar fi putut permite să fie milos sau plin de compasiune, ar fi extins asupra lor toate capacităţile de care dispunea, întrucât, păreau nişte grupuri demne de milă. El ştia că standardele lor valorice fuseseră din nou zdruncinate şi răvăşite prin înfrângerea pe care o suferiseră din cauza lui.

Dacă însă credinţa lor în invincibilitatea lui Demarzule şi a lor înşişi, pentru că erau Discipolii acestuia, nu ar fi fost atât de mare, înfrângerea li s-ar fi părut mai uşor de acceptat Underwood era recunoscător acestei vanităţi şi îngâmfări a lor care-i făcuseră atât de vulnerabili atunci când înfrângerea se dovedise inevitabilă.

Loialitatea lor faţă de Underwood nu era un lucru stabil şi el ştia asta. Însă majoritatea erau dispuşi să-şi arate această loialitate şi supunere faţă de oamenii de ştiinţă întrucât erau efectiv înfometaţi ca cineva să-i conducă şi puterea invizibilă care distrusese două dintre navele de război ale *Celui Mare* reprezenta cu siguranţă o formă apreciabilă de conducere şi guvernare. Acestea erau, în fapt, gândurile ce se iveau în minţile lor rătăcite.

Underwood îi îndepărtă din posturile-cheie pe aceia în care nu putea avea încredere şi tot timpul călătoriei le vorbi, uneori înţelegător, alteori poruncitor, însă întotdeauna afişând acea putere pe care aceştia trebuiau să o respecte. La sfârşit simţi că alesese echipajele potrivite şi în care putea avea încredere, asta în măsura în care se putea avea încredere în Pământenii ce proveneau dintr-o cultură a îndoielii şi a dispreţului faţă de adevăr şi cinste.

Exersa zilnic, în vederea perfecţionării, puterile sale *abasice* şi simţi cum devine din ce în ce mai sigur pe aceste mijloace. La fel crescuse şi stima sa faţă de micuţa şi îndepărtata cultură a Dragborei care înflorise şi se dezvoltase pe o lume aridă şi stearpă. Puterile pe care le poseda însemnau sinucidere curată

pentru rasa din care făcea parte. Uneori se întreba chiar dacă va fi în stare să reziste el însuşi tentaţiei până în clipa în care ţelul lor ar fi fost atins.

Cu siguranţă că, odată misiunea încheiată, aceste organe aveau să fie îndepărtate pentru totdeauna din corpul său fizic. Chemarea lor pentru putere, sănătate, dar şi înţelegere, reprezenta cu mult mai mult decât putea suporta o fiinţă umană aflată în acest stadiu de evoluţie mentală.

Aproape de Pământ, vizibil acum, de pe orbita lui Marte, apărură pe ecran primele semne ale luptei ce urma să aibă loc. Observatorul de la post dădu avertismentul. Un număr mare de nave rapide de interceptare părăsea Pământul îndreptându-se înspre ei.

Underwood îşi dorea acum să fi fost mai atent, când era tânăr, la arta militari Nu îndrăznea să lase comanda nici unuia dintre războinicii pe care-i supusese, pentru că asta ar fi însemnat să-şi piardă din prestigiul şi puterea pe care le avea asupra lor. Totodată însă, nici ele şi nici vreun altul dintre oamenii de ştiinţă nu erau competenţi pentru a conduce în vârtejul bătăliei o unitate militară complexă cum era flota ce-i aparţinea acum.

Cu toate astea trebuia să facă ceea ce era făcut. Aşeză flota într-o formaţie cilindrică, cu *Lavoisier* în centru şi restul navelor la periferie.

Nu aveau să se producă manevre fanteziste, ci doar o forţă directă şi violentă cu fiecare *erg* ce putea fi generat din interiorul navei.

Disipatorii entropici erau deja în funcţiune absorbind o fracţiune din impulsul ce purta flota de-a lungul spaţiului, însă, pe măsură ce se îndrepta spre Sistemul Solar viteza acesteia era imposibil de măsurat prin mijloacele standard Solariene.

Navele de interceptare erau incapabile de a atinge o asemenea viteză într-un timp atât de scurt, însă o undă de şoc reuşi să se apropie atât cât să provoace o coliziune în sensul direcţiei de mers, o undă stârnită de furia tuturor distrugătoarelor şi a Razei Atomice ţintite spre flotă.

Efectul nu era unul demn de luat în seamă. Scurta înfruntare nu însemna nimic.

Însă, dacă *Lavoisier* intenţiona să aterizeze, nu putea face acest lucru la viteza uimitoare pe care o avea, pentru că treceau

deja de Pământ.

Cu toate astea Underwood era satisfăcut în timp ce-şi deschise ochii şi abandonă, pentru moment, simţurile *abasice* pentru a redeveni el însuşi.

— Sunt sigur că raza pe care îmi pot folosi toate aceste capacităţi se întinde pe cel puţin o sută cincizeci de mii de kilometri. Jandro trebuie să fi fost în stare să examineze planeta civilizaţiei Dragbora cu ajutorul *abasei,* însă, probabil că nu şi-a dat seama de acest lucru. Tot ce ştiu este că spaţiul în care pot acţiona creşte constant.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Terry. Intenţionezi să aterizăm sau să-l ataci pe Demarzule fără ca nava să se afle pe Pământ?

— Cred că este mult mai sigur să rămânem în spaţiu. Dacă putem manevra nava pentru a o aşeza pe o orbită aflată la şaizeci şi cinci de kilometri de Pământ şi dacă puteţi rezista atacurilor, suficient de mult cât să îl găsesc pe Demarzule, aceasta ar trebui să fie marea noastră şansă care să ne asigure succesul. Dacă aterizăm nu vom fi altceva decât nişte ţinte sigure.

Toţi căzură de acord cu cele spuse de Underwood, deşi niciunul dintre cei aflaţi pe navă nu prea aveau încredere în capacitatea lor de a rezista atacurilor care, cu siguranţă, aveau să urmeze. Continua cu toţii să-şi repete că nu salvarea lor sau a navelor era importanta. Ceea ce conta era să i se ofere lui Underwood prilejul potrivit de a se năpusti cu puterile sale *abasice* asupra lui Demarzule.

După ce asta se va fi întâmplat, şansa avea să fie cea care să decidă ce va urma.

Viteza de navigaţie încetini după ce trecură de Pământ. Disipatorii de energie absorbiră puterea uriaşa a zborului navei şi o dispersă în spaţiu pentru a re-crea acele particule infinitezimale ce fuseseră distruse pentru a obţine acea energie.

Aşa că, în timp ce flota opri impulsurile şi se întoarse într-o formă de spirală bine legată, navele de interceptare se năpustiră înspre ei încă o dată. Masa temătoare, reprezentată de flotă, îşi păstra acum un curs stabil.

Torente de energie, izbucnite din centrul nenumăraţilor atomi porniră în spaţiu. Trei dintre navele de interceptare pieriră în acest baraj înainte de a-şi fi creat propriile lor scuturi de

protecţie.

Totul se transformă într-o luptă fantastică purtată între forţe aproape identice şi extrem de puternice. Atât Raza Atomică, cât şi distrugătorul, puteau fi operabile numai printr-un gol creat în câmpul de forţă însă, o asemenea deschidere ar fi reprezentat un punct vulnerabil favorabil armelor inamice. Tocmai de aceea tehnica militară, în acest caz, consta în schimbarea rapidă a atacului pornit dintr-un radiator al unei nave într-unul al alteia, în aşa fel încât nicio deschizătură să nu se producă şi să nu devină o ţintă sigura pentru inamic.

Navele de identificare erau prea mici pentru a deţine echipamentul necesar unor asemenea tactici de apărare. Singura lor metodă de luptă consta în capacitatea şi rapiditatea de manevrare. Lovind fără cruţare, la întâmplare, prin culoarele aeriene ale navelor de luptă, razele lor distructive puteau trece printr-un radiator. Legile şansei erau uneori de partea lor şi reuşeau să lovească din plin într-o asemenea deschizătură ce dura doar câteva secunde. Aşa se face că Underwood şi camarazii săi văzură cum una din navele de luptă explodă ca o supernova.

Însă şi nava de interceptare fu lovită o secundă mai târziu de focul concentrat al celor două nave alăturate celei distruse, dar pierderea era una neglijabilă pentru inamic. Navele de interceptare nu contau prea mult, deoarece soseau de pe Pământ în urmărirea şi distrugerea navei-laborator, mereu şi mereu alte asemenea gâze de interceptare.

Dar nu apropierea acestora era motivul pentru care inimile celor de pe *Lavoisier* începură să tremure. În spatele lor, aştepta în linişte o flotă de cincizeci de cuirasate zburătoare ce aveau la bord o imensă forţă de distrugere.

— Care este raza de cerc orbitală în această clipă? ceru brusc Underwood un răspuns navigatorului.

— Şaizeci de mii.

— Preia comanda Mason, spuse Underwood. Mă duc jos pe Pământ. Impactul acestui moment, despre care toţi ştiau că avea să sosească, îi lovi din plin. Nu era vorba despre consideraţia şi prietenia lor pentru Underwood, care putea muri chiar sub ochii lor şi nu era vorba nici despre distrugerea lor totală provocată de cuirasatele zburătoare.

Era vorba despre faptul că acest moment avea să decidă

cursul istoriei umanităţii. Totul depindea de o singură şi stranie armă luată din mâinile unui popor uitat într-o mică oază de civilizaţie, popor al cărui destin părea a fi fost acela de a păstra această armă până în clipa de faţă.

Şi, în plus, doar unul dintre ei era acela care avea controlul asupra acestei arme, în timp ce celorlalţi nu le rămânea decât să stea deoparte şi să aştepte, neavând cum să asiste la conflictul dintre cei doi.

Underwood stătea pe un scaun mare şi confortabil care avea să-i susţină corpul fizic în timp ce simţurile sale *abasice* se îndreptau înspre Pământ pentru a distruge anacronismul pe care el îl adusese propriei civilizaţii.

Ironică situaţie. Era privilegiul său de a şterge ceva din vina pe care ştia că nu şi-o poate scoate vreodată din minte, vina de a fi fost acela care l-a reînviat pe Demarzule.

Dintre toţi cei aflaţi în centrul de comandă numai Illia scoase un ţipăt.

El zăcea aparent relaxat cu ochii închişi în uriaşul scaun din camera de control, însă forţa pe care o reprezenta acum Delmar Underwood se afla la o distanţă de şaptezeci şi cinci de kilometrii, bântuind deasupra scutului de forţă ce proteja şi ascundea Muzeul Carlson.

Simultan cu ţipătul Illiei în navă se dădu alarma.

— Suntem loviţi! Generatoarele trei şi patru ale scutului protector au căzut!

În timp ce Underwood îşi păstra direcţia de avansare conform undei de percepţie, avea senzaţia plonjării cu corpul înainte înspre o mulţime ce se adunase ca prin magie în jurul coloanelor albe şi strălucitoare ale clădirii.

Ca şi când ar fi ştiut despre lupta ce avea să se desfăşoare între cei doi titani, miile de oameni aflaţi deja acolo se strânseseră înainte ca scutul de forţă să fie instalat şi ca navele de lupta să îşi ia zborul.

Priveau, aşteptând necunoscutul, simţind cumva că, în curând, destinul lor avea să fie scris.

Imaginea acestei mulţimi dispăru din ochii lui Underwood în clipa în care plonjă mult dincolo de scutul de forţă, în clădire, ca şi când acesta nici nu ar fi existat.

Semiîntunericul din interiorul scoicii protectoare fu spart de razele de lumini prezente peste tot pe Pământ şi în muzeul ce

fusese transformat într-un palat monstruos.

Gărzi şi servitori în aşteptare, ezitanţi, se plimbau prin clădire, adunându-se în grupuri pentru a se întreba unul pe celălalt despre apariţia navelor de luptă şi la ce folosea acel scut. Era de neconceput că poate exista cineva care să-l provoace pe *Cel Mare,* însă chiar şi improbabilitatea acestui crez îi umplu de spaimă.

Underwood intră în clădire. Vastul ansamblu de instrumente şi maşini care erau odinioară strânse în holul central dispăruseră, fiind înlocuite cu picturi bogate şi tapiţerii ce fuseseră, cu siguranţă, luate cu forţa din comorile Pământului.

Nu se zărea nimeni. Underwood îşi continuă traseul până când ajunse într-o serie de săli de expoziţie aflate în partea din spate a Muzeului.

Se părea că aici fuseseră instalate birourile administrative care să menţină contactul personal dintre Demarzule şi Discipolii săi. După asta, Underwood intră în camera centrală: Demarzule se afla acolo.

Underwood avu un şoc involuntar în momentul în care zări creatura extraterestră pe care o adusese la viaţă. Aşa cum stătea în tronul din mijlocul camerei, *Cel Mare* părea a fi o sculptură în bronz a unui zeu sau diavol străvechi. Numai ochii care-i licăreau arătau că acel trup uriaş este viaţă.

Underwood însă nu se aşteptase la prezenţa celor douăzeci de Pământeni care formau un semicerc în centrul căruia se afla *Cel Mare.* Toţi stăteau într-o tăcere meditativă. Niciun cuvânt nu se rostea uimindu-l pe Underwood.

Apoi, încet, Demarzule începu să se mişte. Ochii săi începură să caute prin cameră, după care îi spuse lui Underwood:

— Aşadar, în sfârşit, ai sosit. Îl provoci la luptă pe Demarzule, *Cel Mare,* cu slabele tale puteri. Te cunosc Delmar Underwood. Mi s-a spus că tu eşti cel care m-ai găsit şi m-ai readus la viaţă. Îţi datorez mult şi ţi-aş fi oferit un loc privilegiat în regatul meu care ar fi cuprins tot Universul. Cu toate acestea tu vrei să mă distrugi.

Sunt milos. Poţi încă să-ţi păstrezi locul dacă vrei. Am nevoie de unul ca tine tot aşa cum am avut nevoie de creierul şi mâinile lui Toshmere care a fost atât de prost încât a crezut că poate cuceri mileniile în locul meu. Sunt sigur că ştii care i-a fost destinul.

Discursul lui Demarzule avusese efectul unui şoc paralizant.

Underwood nu-şi făcea nicidecum simţită prezenţa şi cu toate acestea extraterestrul îl simţise. Cu ajutorul *abasei* simţi tăria şi forţa lui Demarzule, întregul potenţial ce se afla în cele trei organe pe care străvechea rasă le creasе şi dezvoltase, potenţial pe care el de-abia îl dobândise în cele câteva săptămâni de experienţe.

Pentru moment aproape că se simţi învins. După care, brusc, lovi cu toate puterile care se aflau în el.

Niciodată, până acum, nu mai trimisese un fulger atât de devastator. Simţi cu satisfacţie cum puterile lui Demarzule se pierdeau şi se veştejeau în faţa atacului său, însă *Cel Mare* absorbi întreaga energie distructivă îndreptată asupra lui şi-şi reveni imediat.

— Eşti un adversar demn, pe măsura mea, spuse Demarzule. Ai reuşit să înveţi multe într-un timp atât de scurt, însă mi-e teamă că nu îndeajuns. Îţi dau încă o dată şansa de a accepta ce ţi-am propus şi să mi te alături. Fiind locotenentul meu poţi deveni guvernatorul a nenumărate Galaxii.

Underwood nu răspunse, conservându-şi astfel forţele pentru un alt atac căruia, cu siguranţă, Demarzule nu avea cum să-i reziste.

Eliberă forţele şi simţi cum energiile pleacă din el într-un curent distrugător. Faţa de bronz a lui Demarzule zâmbi sardonic în clipa în care primi rafala ucigaşă pe care apoi o absorbi.

— Atunci când vei fi reuşit să te extenuezi, spuse acesta, atunci îţi voi face demonstraţia puterilor mele, însă lent şi fără nicio grabă în aşa fel încât moartea să te cuprindă uşor.

Uzul unor asemenea unde de energie era extrem de obositor pentru Underwood, însă ştia că organul de absorbţie al lui Demarzule avea să ajungă în curând la maximum de capacitate, asta dacă nu şi le va putea evapora totodată.

Izbi pentru a treia oară după care realiză terifiat că nu Demarzule era cel care absorbea energia. Aceasta era dispersată, îndepărtată chiar înainte de a se apropia de Sirenian.

Într-o stare ce semăna aproape a panică, Underwood îşi dirija simţurile pentru a localiza sursa acestei dispersări şi găsi că cei ce absorbeau loviturile erau, în fapt, cei douăzeci de Pământeni

ce stăteau nemişcaţi în jurul lui Demarzule.

Demarzule îşi dădu seama aproape instantaneu că Underwood pricepe ce se întâmplă şi spuse:

— Da, am reuşit să multiplicăm *abasa.* Cancerul este o boală extrem de prezentă printre voi şi probabil că peste cinci sute de mii de ani veţi fi ajuns la concluzia că nu trebuie să luptaţi împotriva lui, ci să-l folosiţi spre binele vostru. Noi suntem douăzeci. Nu ai mai fi venit dacă ai fi ştiut că ai atâţia adversari, nu-i aşa? Acum însă este prea târziu.

Spunând acestea o undă de forţă paralizantă şi distructivă îl lovi pe Underwood. Cum acţiona aceasta, ce simţuri îi ataca, nu ştia încă. Simţea numai că o agonie fierbinte îi distruge viaţa, ca şi cum ar fi dorit să nu-l ucidă pe loc, ci să-l facă să moară încet, în chinuri cumplite.

Trebuia să se retragă pe navă pentru a-şi recăpăta forţele. Nu ar fi putut nicicum şi niciodată să reziste atacului a douăzeci şi unu de *abasa.*

Se relaxă şi îşi îndreptă puterile spre a ajunge pe navă însă nu reuşi.

Brusc, Demarzule începu să râdă sarcastic spunând:

— Nu, bravul meu Pământean, nu te poţi retrage. Nu ai ştiut asta. Nu există cale de retragere pentru cei care l-au provocat pe *Cel Mare.*

Ai luat o decizie, şi vei rata apoi vei muri, însă numai atunci când eu voi dori acest lucru. Iar, înainte ca eu să dau atacul final care îţi va distruge ego-ul tău nerăbdător îi voi lăsa pe aceşti Pământeni să se distreze cu tine aşa cum fac pisicile cu şoarecii.

Focul fierbinte şi puternic al lui Demarzule continua, în timp ce Underwood lupta cu sălbăticie, însă în van, pentru a se retrage. Cum de era posibil să fie ţinut aici împotriva eforturilor sale de a se retrage? Nu ştia că în *abasa zac* şi asemenea puteri şi nu avea de unde să ştie cum să facă el singur uz de ele.

Cedă şi se întoarse cu spatele, lăsând puterea să curgă în celulele absorbante din *dor-abasa,* însă acest lucru nu putea să dureze prea mult întrucât organul s-ar fi sfărâmat sub un asemenea stres.

Apoi, ca şi când s-ar fi ţinut de cuvânt, prelungindu-i agonia, atacul încetă şi Demarzule îi permise lui Underwood să se odihnească.

— Ai fost ars, nu-i aşa? îl întrebă pe un ton batjocoritor. Cum

de ai îndrăznit să te opui celei mai mari forţe din Univers, celei mai mari minţi create vreodată şi să o mai şi ataci cu bietele tale puteri? L-ai blasfemiat pe *Cel Mare* presupunând că vei reuşi în ce ţi-ai propus!

— Odată, cu mult timp înainte, răspunse Underwood, forţele Sireniene au fost înfrânte de cele din Dragbora. Şi, iată, încă o dată te afli în faţa unuia din Dragbora, Demarzule. Aminteşte-ţi asta şi apără-te!

Underwood tresări. Incredibil, însă i se părea ca şi când nu el ar fi fost acela care ar fi rostit acele cuvinte, ci mai degrabă Jandro care, deşi mort, se afla lângă el, tăcut, sprijinindu-l, învăţându-l şi sfătuindu-l.

Lovi cu putere însă nu împotriva lui Demarzule, ci asupra celui mai apropiat Pământean. Aproape instantaneu, nefericitul tremură şi căzu mort la podea.

Rapid, lovi în celulele nervoase ale următorilor cinci şi muriră şi aceştia fără a scoate vreun sunet.

Furios, Demarzule trecu la represalii. Underwood absorbi lovirea şi, incredibil, o trimise înapoi. Era ca şi cum, brusc, deveni conştient de tehnici la care nici măcar nu visase vreodată. Nu ştia că era posibil să absoarbă forţa distrugătoare a celulelor nervoase cu ajutorul propriei sale *dor-abasa* şi să o reîntoarcă asupra atacatorului cu şi mai multă putere.

Cu greu se putea spune că acţiona conform voinţei sale, însă, cu toate astea exact aşa se întâmpla. Simţi surpriza ce-l cuprinse pe Demarzule şi, în acel moment, ştiu că descoperise secretul. Pământenii nu posedau, din câte îşi putea da seama, decât un singur organ primitiv, care cu greu putea fi identificat drept *abasa,* întrucât aceştia nu aveau decât capacitatea de a se apăra, nu şi de a ataca. Încă patru dintre ei căzură după care Underwood fu nevoit să reziste unui alt atac furibund venit de la Demarzule.

Ceva asemenea terorii îşi croise drum acum înspre mintea extraterestrului, gânduri pe care Underwood le percepea cu acurateţe.

— Îţi aminteşti acea zi de pe *Vorga?* întrebă Underwood. Îţi aminteşti cum forţele celor de pe Dragbora au străpuns giganticul scut de forţă pe care îl aruncasei deasupra planetei? Îţi aminteşti cum ai tăi piereau rând pe rând, armele lor deveneau inutile iar scutul ceda, lent, dar sigur? Să-ţi aminteşti,

Demarzule, că erau din Dragbora cei cu care te-ai luptat în acea zi, şi tot cu unul dintre ei te lupţi şi astăzi. Nu am venit să te provoc ca un biet Pământean nebun. Am venit ca un Dragborean, am venit pentru a duce la bun sfârşit misiunea şi Ţelul strămoşilor mei!

Sirenianul era însă tăcut, ceea ce-i spori încrederea în sine lui Underwood. Simţea că nu este singur în această luptă, că toată civilizaţia Dragborei îl susţinea în lupta pentru dispariţia definitivă din Univers a ultimului Sirenian. Se simţea ca şi când l-ar fi avut alături de el pe Jandro.

Energia pe care o absorbise de la Demarzule o întoarse împotriva cohortei de Discipoli care mai rămăseseră în picioare, ucigându-i tăcut, fără milă.

Aflat într-o stare vecină cu nebunia, Demarzule spori puterea atacurilor sale. Adoptase acum o altă manieră de asalt, schimbătoare şi înşelătoare care şoca *abasa* lui Underwood cu fiecare val de forţă care se abătea asupra lui.

Însă Underwood învăţase cum să controleze aceste valuri, să le includă în puterea atacurilor sale încă îndreptate asupra Pământenilor care mai rezistau.

La doar câteva clipe distanţă şi ultimii doi Discipoli aflaţi de o parte şi de cealaltă a lui Demarzule pieriră. Sirenianul părea a nu fi băgat de seamă acest lucru concentrându-şi întreaga energie asupra lui Underwood.

Fizicianul obosea acum destul de repede. Energiile revărsate din el îi toceau fiecare celulă a fiinţei sale iar acolo sus, în spaţiu, la bordul navei-laborator *Lavoisier* fiecare spasm al torturii la care era supus se reflecta involuntar pe chipul său. Cei care-l vedeau sufereau pentru el.

Illia stătea într-un colţ al camerei opus celui în care se afla corpul fizic al lui Underwood, cu pumnii adânc înfipţi în obraji. La Dreyer, reacţia nervoasă se vedea în fumul tot mai dens scos din veşnicul său trabuc. Ceilalţi parcă împietriseră muşcându-şi buzele de nervi.

În camera din marele muzeu, tempo-ul bătăliei era din ce în ce mai crescut. Deşi se simţea extenuat până la înfrângere, Underwood se încorda pentru a găsi mai multă energie şi reuşi. Organul său *dor-abasa* se hrănea cu forţa atacurilor lui Demarzule şi o reîntorcea cu puteri mult sporite.

Acelaşi proces avea loc în ambii combatanţi, fapt care nu

putea să indice cine va fi cel care va câştiga.

Acum se putea retrage, realiză Underwood. Se îndoia de faptul că Demarzule l-ar fi putut opri însă, dacă ar fi renunţat la luptă, nu ar fi avut nimic de câştigat. Continuă, aşadar, cu valuri de forţă ucigătoare.

Brusc, simţi o ezitare, un soi de clătinare care-l făcu pe Underwood să exulte. Forţele lui Demarzule slăbiră pentru o fracţiune de secundă, fără ca la mijloc să fie vreun truc.

— Eşti bătrân şi slab, spuse Underwood. În urmă cu 500.000 de ani tot ce însemna civilizaţie te-a respins cu scârbă. *Acum noi te respingem din nou!*

Lovi apoi furios fără a întâmpina niciun fel de obstacol. Trupul uriaş al lui Demarzule se crispă de durere pe tronul pe care se afla şi se luptă încă o dată cu o ultimă şi disperată undă de energie.

Underwood o prinse şi o retrimise înspre Demarzule fără niciun semn de milă. Simţea cum i se deschide drumul înspre străfundurile intime ale minţii lui Demarzule, pentru a continua apoi spre căile nervoase ale *Celui Mare.* Şi, pe măsură ce înaintă, arse şi distruse sinapsele vitale ale extraterestrului.

Demarzule murea încet, din cauza rezistenţei sale, într-o nesfârşită durere.

Altă cale de a-şi găsi moartea nu exista. Ţipă cu voce tare în agonie, după care uriaşa formă a lui Demarzule, Sirenianul, *Cel Mare,* se prăbuşi la podea.

Uşurarea care-l cuprinse pe Underwood se apropia de agonie. Sălbaticele forţe ale organelor Dragbora se revărsau fără încetare şi cuprinseră camera cu energiile ei letale înainte ca toţi cei de acolo să moară.

După aceea, cu un calm neobişnuit, privi la ceea ce făcuse. Se terminase. Incredibil, dar se terminase. Mai rămăseseră însă câteva lucruri de făcut. Părăsi clădirea căutându-i pe gardieni şi pe Discipoli, şoptindu-le în urechi:

— Demarzule a murit! *Cel Mare* a murit iar voi aţi redevenit oameni. Porni apoi să-i găsească pe cei care deţineau controlul asupra scutului protector, făcându-i să-l scoată din funcţiune. Apoi şopti din nou:

— *Cel Mare* a murit, şi asemeni vântului vestea se întinse cu repeziciune.

Mesajul pătrundea adânc în minţile tuturor, fiecare uitându-se

acum la vecinul său, întrebându-se cum de fusese posibil.

Mulţimea viermuia, toţi se îmbulzeau şi se călcau în picioare unul pe celălalt, o mulţime de oameni nebuni care timp de o oră trăiseră într-o lume primitivă, acolo unde oamenii nu trebuiau să gândească, ci doar să se supună.

Continuau să se împingă pentru a ajunge în clădire şi a vedea cu ochii lor dacă cele spuse erau adevărate. Văzură trupul prăbuşit şi lipsit de viaţă al lui Demarzule şi vestea începuse deja să facă ocolul Pământului.

Underwood studia atent masa crispată şi înfiorată. Oare era posibil ca Dreyer să fi avut dreptate? Oare se va termina vreodată această nebunie a oamenilor de a căuta lideri când, de fapt, răspunsul se afla în propriile lor puteri? Fusese mereu la fel: conducători ce se ridicau promiţând iluzii, în timp ce, de fapt, nu făceau decât să-i conducă abil pe drumul spre iad, pe drumul deziluziei şi al viselor destrămate.

Da, acum avea să fie totul altfel, îşi spuse Underwood. Cei din Dragbora demonstraseră că acest lucru este posibil. Originile lor nu puteau să fi fost mai înalte decât cele ale rasei umane. Trebuie să fi parcurs şi ei aceeaşi scară torturantă spre visele pe care le aveau acum şi oamenii şi, în plus, învăţaseră cum să convieţuiască în pace.

Omul era aproape de a atinge acest ţel – cu mult mai aproape – acum că Demarzule era mort. Underwood se rugă în tăcere ca soarta să fie blândă cu umanitatea şi să nu-i mai scoată în cale un alt Demarzule, după care îşi permise să simtă puţină mândrie pentru că luase parte la rezolvarea acestei crize.

Cu un sentiment de milă faţă de ceea ce văzuse se reîntoarse în spaţiu. Ceea ce văzu acolo îl făcu să fie cuprins de teamă: marea flotă se rupea efectiv în bucăţi sau ardea de la focurile Razelor Atomice. Însă lupta încetase. Navele semnalizară, dezgustător pentru Underwood, că se predau şi fură preluate de către nesăţioasele aparate de interceptare.

Lavoisier însăşi era întunecată şi răvăşită, cu forţele slăbite, în timp ce distrugătoarele incendiatoare a trei cuirasate erau îndreptate împotriva ei.

Underwood se năpusti înspre cea mai apropiată navă inamic. În interiorul acesteia îi căută pe trăgători şi-i ucise, chiar înainte ca aceştia să devină conştienţi de prezenţa lui. Apoi întoarse rapid razele distrugătoare împotriva unei alte nave de-a lor care

dispăru în flăcări. Altele însă continuau să sosească.

Erau mult prea multe pentru a le putea înfrânge de unul singur, apărând nava-laborator.

Însă cuirasatele zburătoare nu traseră ci, dimpotrivă, îşi schimbară cursul şi se îndepărtară. Fără a înţelege motivul acestei manevre, Underwood privi atent prin carcasele acelor nave şi află răspunsul: sosiseră veştile despre moartea lui Demarzule. Asemeni unor oameni în căutarea mirajului aceştia nu putuseră îndura realitatea care îi lovise din plin distrugându-le visele. Înfrângerea lor era astfel completă.

La fel şi pe Pământ înfrângerea lui Demarzule reprezenta înfrângerea tuturor oamenilor care însă nu deveniseră suficient de puternici pentru a se comporta conform propriilor decizii, ci se agăţau de umbrele unei iluzorii conduceri viabile şi protectoare.

Underwood se reîntoarse pe întunecatul *Lavoisier.* Se mişca precum o fantomă printre holurile aflate în penumbră şi printre coridoarele libere.

Şi centrul de comandă era întunecat, ca tot restul navei, iar feţele camarazilor săi se observau difuze pe podea. Însă era încă *viaţă* acolo şi îndrăzni să spere pe măsură ce li se adresa minţilor acestora, insistent şi poruncitor, că-şi vor recăpăta cunoştinţa. Părea a deveni conştient de puterile, până acum necunoscute ale reînvierii, puteri ce sălăşluiau în trupul său.

Misiunea sa era completă. Se reîntoarse în corpul lui fizic şi abandonă simţurile *abasice.* Stătea acolo în centrul de comandă în acel scaun uriaş în timp ce aceia care se aflau în jurul său îşi reveneau încet la viaţă. Nu mai rămăsese nicio urmă din flota inamică deoarece se întoarseră pe Pământ lipsiţi de speranţa de a cuceri Galaxiile.

Nu ştiau încotro se vor îndrepta sau unde vor putea găsi un refugiu însă, când nava reveni complet la viaţă şi daunele provocate au fost îndepărtate, Underwood şi Illia stăteau aproape unul de celălalt în întuneric privind stelele ce sclipeau miraculos pe ecranul uriaş al navei.

În timp ce privea, i se păru că simte ceva din ceea ce-i distrusese lui Demarzule creierul, un îndemn care făcea ca acele puteri să nu fie nicicum benefice unei fiinţe umane şi asta pentru că acel om care le-ar fi avut şi-ar fi pierdut, cu siguranţă, bunătatea şi înţelepciunea.

Prin puterea care se afla în el reuşise să-l biruiască pe *Cel Mare!* Dacă ar fi dorit, acum, ar fi putut cu uşurinţă să ia locul acestuia. Nu ştia dacă puterile sale aveau să devină mai mari decât cele ale lui Jandro, însă, le simţea asemenea unor forţe puternice înrădăcinate într-un sol fertil. Secretele Universului i se dezvăluiau, unul câte unul.

O singură privire într-o felie de materie era suficientă pentru ca simţurile sale să pătrundă în compoziţia atomică a acesteia şi să-i precizeze exact proprietăţile şi reacţiile. O singură privire în spaţiu, departe, dincolo de Sistemul Solar, şi era de ajuns ca să simtă cum se avântă în eternitate.

Da, puterile şi percepţia îi creşteau, însă nu îndrăznea să se gândească unde l-ar fi putut duce acest lucru.

Rămâneau însă alte lucruri de făcut, ambiţii simple şi demne pe care oamenii le puteau realiza. O regăsi pe Illia într-o caldă îmbrăţişare.

— Vreau să mă operezi din nou, cât mai repede posibil! spuse Underwood.

Illia se uită la el puţin speriată şi spuse:

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să scoţi din mine organele astea *abasice.* Şi-au servit scopul pentru care au fost implementate. Nu vreau să trăiesc cu ele. Cu puterea pe care o am aş putea deveni un nou Demarzule.

Ochii ei, vag albaştri, erau îndreptaţi asupra lui stârnindu-i un soi de teamă.

— Întotdeauna este nevoie de oameni cu puteri mai mari decât indivizii obişnuiţi, spuse Illia. Rasa noastră nu are propriii ei mutanţi. Aceştia ne lipsesc şi cred că noi avem mare nevoie de ei.

— Mutanţi?

— Eşti un mutant veritabil, fie că eşti sau nu artificial, posedând organe şi capacităţi unice. Rasa umană are nevoie de ele. Nu-mi cere să le distrug.

Underwood nu se gândise niciodată la sine ca la un mutant, cu toate acestea însă, practic, Illia avea dreptate. Puterile şi capacităţile sale de percepţie nu aveau probabil şansa de a exista natural în niciunul dintre semenii săi multe sute de mii de ani de acum încolo. Poate că ar fi putut să ajute la dezvoltarea şi creşterea lor. O nouă ştiinţa, o nouă putere, un alt mod de a

conduce şi de a îndruma erau necesare.

— Aş putea deveni cel mai mare criminal din lume, spuse el. Nu există niciun secret, nimic care să-mi poată scăpa observaţiei. Nu trebuie decât să întind mâna pentru a lua puterea.

— Îţi faci prea multe griji în privinţa asta, spuse cu blândeţe Illia. Nu ai putea deveni un criminal, aşa cum nici eu nu aş putea deveni vreodată un tâlhar.

— De ce eşti atât de sigură de asta?

— Nu îţi aminteşti de proprietăţile pe care le avea *seaa-abasa?* Însă probabil că nu ai auzit ultimele cuvinte rostite de Jandro şi care sunau aşa: acum mă retrag în *seaa-abasa.* Ştii ce înseamnă asta?

Brusc, Underwood simţi cum îl cuprinse frigul. Nenumărate şoapte îi răsunau acum în minte. Îşi aminti de momentul în care s-a trezit prima oară după operaţie, când i se părea că moartea va pune mâna pe el şi că doar o putere enormă l-ar fi putut salva. După care îşi aminti lupta finală cu Demarzule.

Noi puteri şi noi abilităţi apărură brusc în el, venind parcă de nicăieri.

Se simţea îndreptăţit să creadă că-i aparţin, însă, ele, în fond, ar fi putut veni din exterior. Căută înnebunit şi rapid în interiorul sistemului său nervos, în celulele propriei sale fiinţe precum şi în intimitatea organelor extraterestre care-i aduseseră acele simţuri nepământene.

Nu părea a fi nimic altceva decât un ecou ce răsuna într-o vastă cameră goală. Nu exista niciun răspuns dar cu toate acestea, căutând în adâncurile canalelor sale de percepţie, simţea o slabă umbră a chemării războinice, chemare ce nu putea fi găsită, deşi ea exista.

Underwood ştiu în acea clipă că, dacă acel ecou îl reprezenta pe Jandro, nu o să poată face niciodată nimic de capul lui. Însă, mai presus de toate, trăia o stare fantastică de pace ca şi când ar fi găsit secretele purificării, ca şi când s-ar fi aflat deodată acolo sus, deasupra, privind spre Univers cu detaşare. Ştia că, indiferent dacă-l va regăsi sau nu pe Jandro, acesta, îngerul său păzitor şi gardian totodată, avea să fie mereu lângă el.

Illia tocmai spunea în acele clipe când gândurile lui Underwood se plimbau prin spaţiu:

— Nu pot să operez, Del. Chiar dacă mă vei urî pentru tot

restul vieţii tale, tot nu am să te operez. Şi, nu mai există nimeni altcineva pe lumea asta care că ştie cum să o facă. Vei muri dacă vei lăsa pe altcineva să-ţi taie acei nervi. Spune-mi că ştii că am dreptate…

— Ştiu şi te cred, spuse Underwood cu o resemnare voioasă. Însă nu uita că acest lucru înseamnă şi pentru tine un soi de înmormântare. Înseamnă că va trebui să-ţi petreci tot restul vieţii cu un mutant.

Illia îşi întoarse chipul zâmbitor înspre el, replicând:

— Există pe lume şi destine mai puţin fericite.